

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

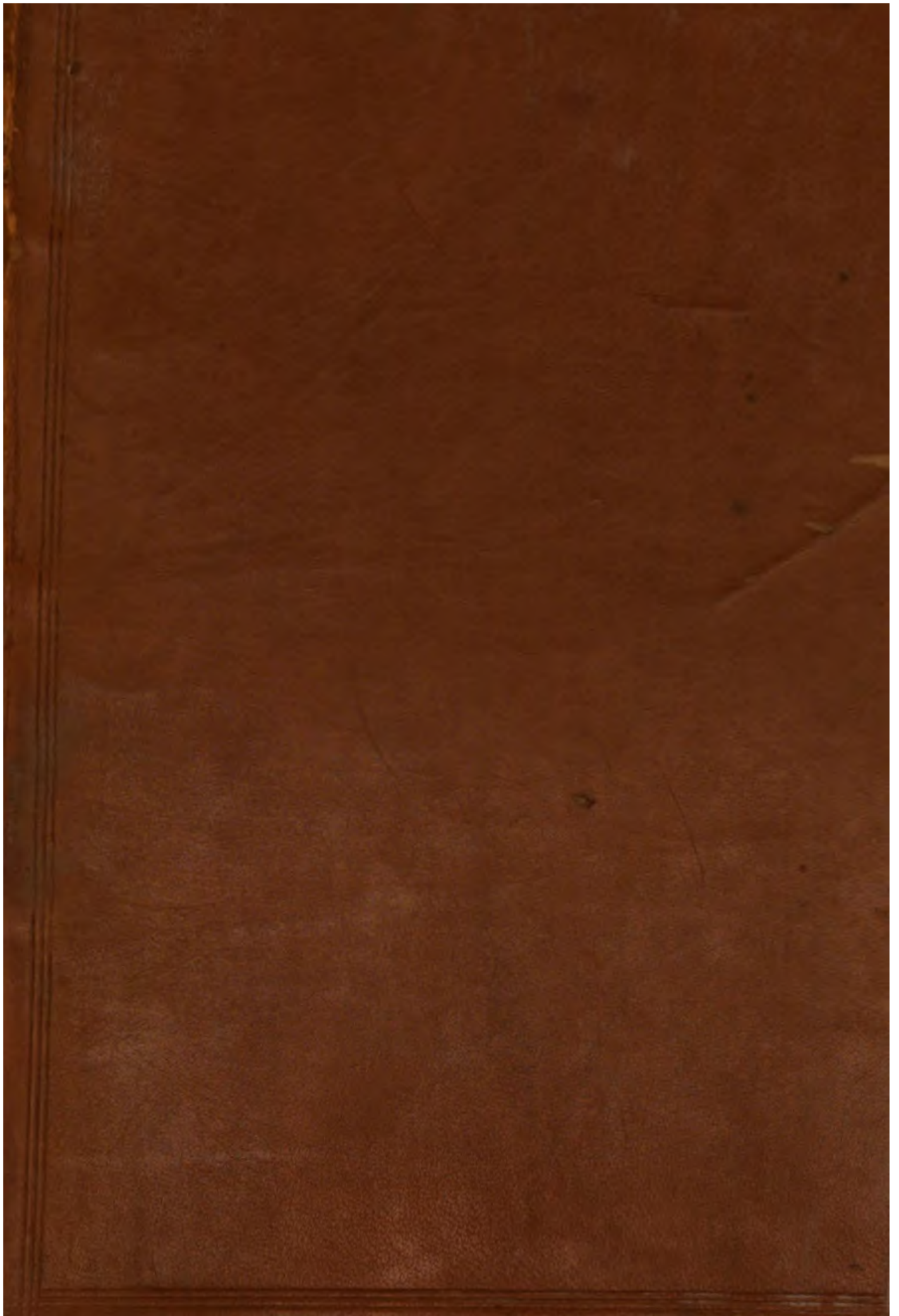
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

Doc 388 B.

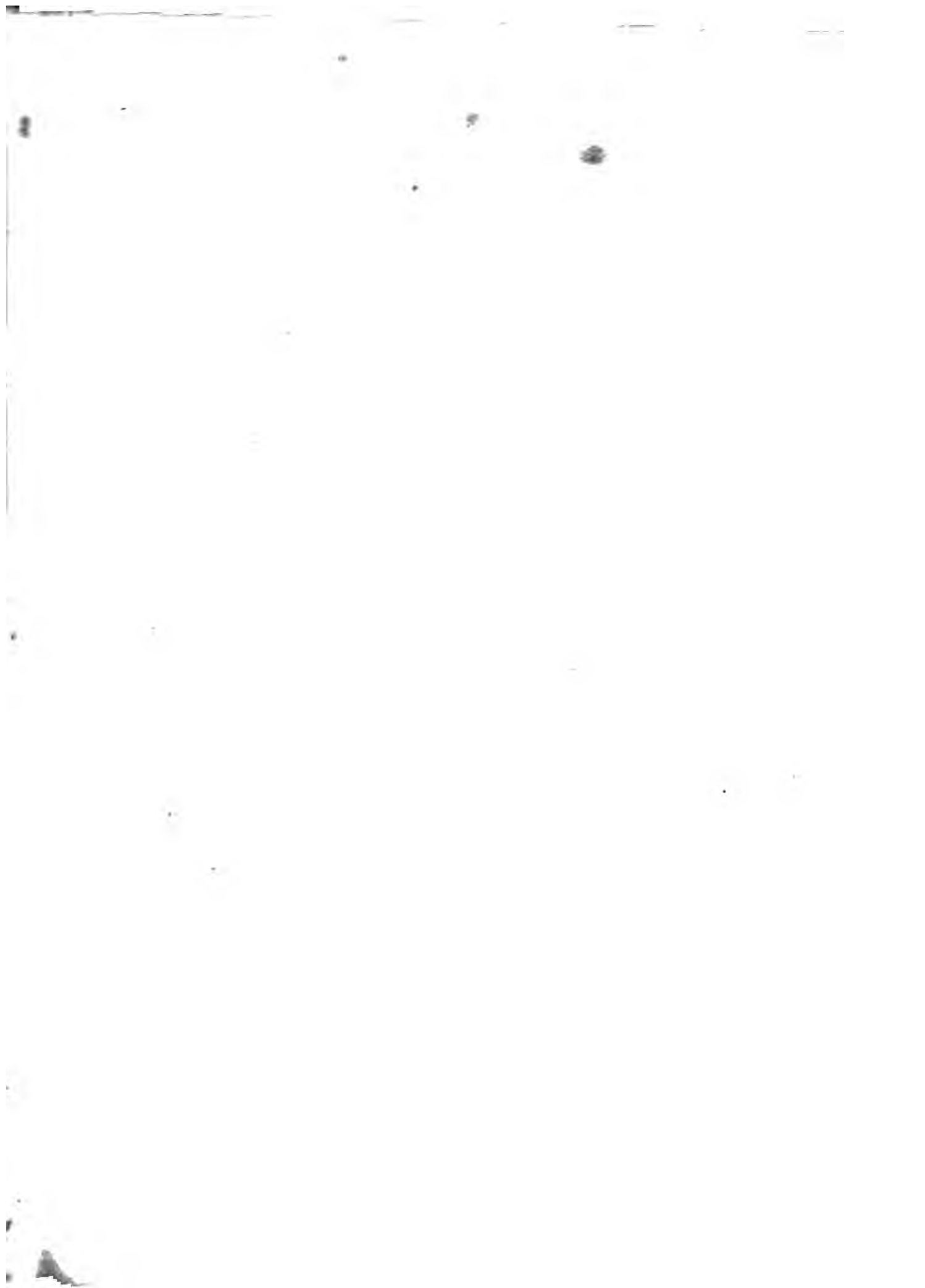

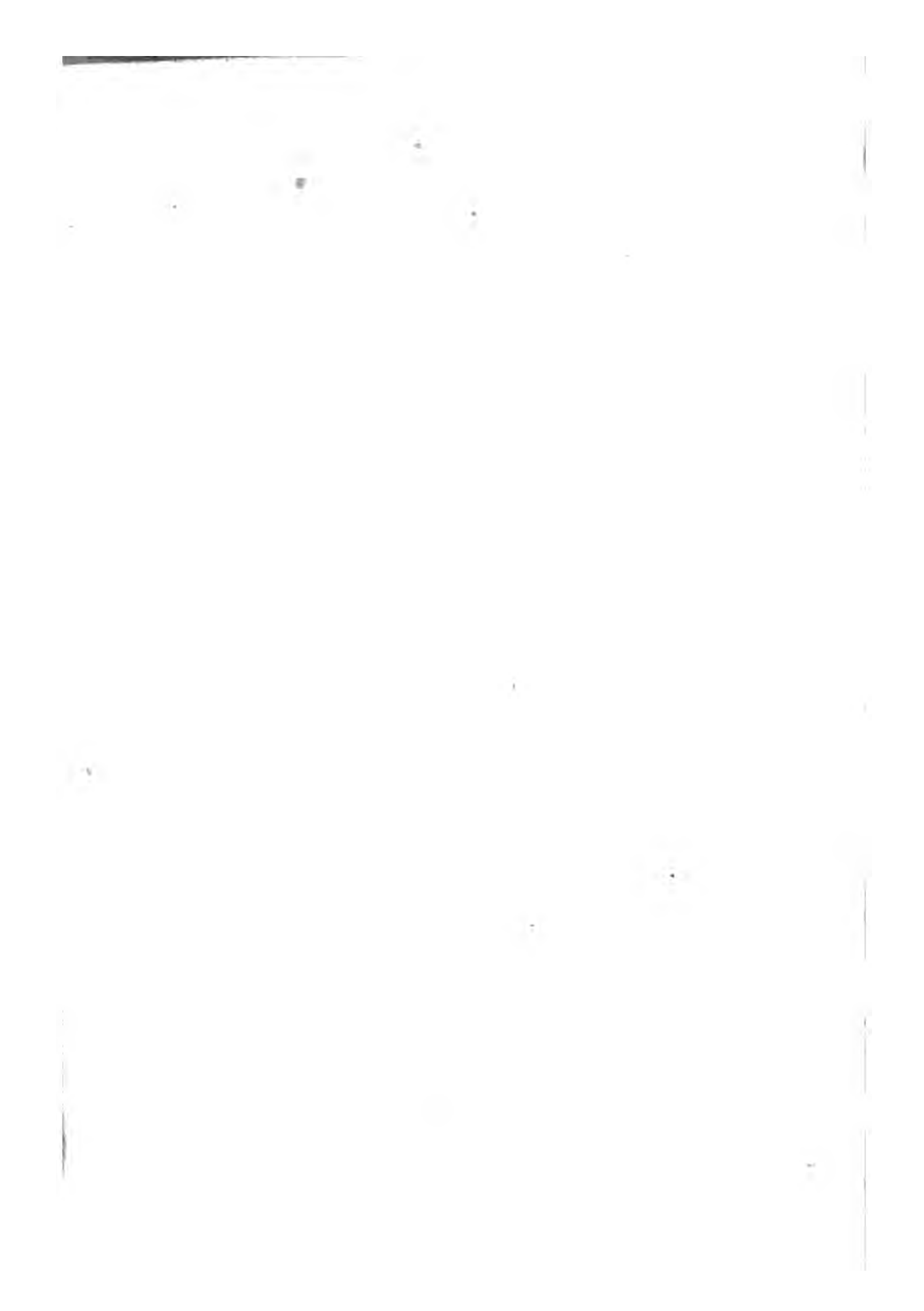
✓

March 5 1825

James P. 1852

2

THEOCRITVS

BION ET MOSCHVS.

THEOCRITVS
BION ET MOSCHVS

AD
OPTIMORVM LIBRORVM
FIDEM EMENDATI

CVM

BREVI NOTATIONE EMENDATIONVM

CURAVIT
GODOFREDVS HENRICVS
SCHAEFER

LIPSIAE
TYPIS CAROLI TAVCHNITZII
1809.

P R A E F A T I O

G O D O F R. H E N R. S C H A E F E R I.

Aliquot abhinc mensibus Carolus Tauchnitzius, clari apud Saxones nominis typographus et redemptor librarius, Tryphiodoro edendo experiri voluit, liceretne sibi in societatem laudum venire, quas cum olim exteri typographi proprias sibi vindicassent, vna et consentiens arbitratorum idoneorum vox etiam Germanis tribuere nuper coepit.

Supra quam speraveramus, conatus successit, plausuque paene invidioso in Germania et Gallia Tryphiodorus Lipsiensis exceptus est.

Grandi litterarum chartarumque forma specimen illud prodiit. Sed aliquanto maioris negotii difficiliorisque operae est minutissimis litteris sic vti, vt pusillus preli typographici fetus elegantium spectatorum oculos non pertimescat. Itaque nunc Tauchnitzius Bucolicis Graecorum excudendis tentare instituit, ars sua quid in genere longe dispari ad minimumque modulum exacto efficere posset.

In edendis his carminibus quid ego effecerim, breuiter indicabo. Constat inter Criticos, magnum Batauum Bucolica Grae-

corum tanta arte tamque severa lege expo-
liuisse, vt donec recentia textus recensendi
subsidia e bibliothecarum claustris euase-
rint, novo illorum editori, qui quidem a
temeritate immutandi abhorreat, vestigia
Valckenarianae recensioneis maximam par-
tem et in rebus grauissimis premenda vide-
antur. Igitur pauca eaque leuia nouaui;
satis me beatum habiturus, si *ἐφήλεις* ali-
quot faciei sustulisse dicar, cum vlcerum
inueteratorum, quae corpori et plurima, et
altissima, et sine codicum auxilio, opinor,
ἀναλθῆ insident, nullum sanare potuerim.

Praestolamur, quale virorum doctorum
iudicium de nostra Syntagmatis Bucolici
editione futurum sit. Quod si typographi-
cae artis nouo huic specimini fautores et

adiutores contigerint, mox habitu cultuque induti aut eodem, aut simili, (nam omnis moduli typorum ad easdem rationes conflatorum copia redemptori suppetit) alii poëtarum Graecorum in lucem publicam producentur.

Scr. Lipsiae mercatu vernali 1809.

THEOCRITI VITA. *)

Theocritus, bucolici carminis princeps, iam olim suis carminibus tantam nominis famam fuit consecutus, ut viri cuiusque aetatis eruditissimi in eo extollendo laudibusque condecorando quasi de palma certasse videantur. Sic Longinus *περὶ ὕψους* sect. XXXIII n. 6. *ἐν τοῖς βουκολικοῖς ἐπιτυχέστατον, in bucolicis felicissimum,* et Quintilianus institut. orat. I. X. cap. 1. *admirabilem eum in suo genere appellaverunt.* Cum quibus etiam facit auctor vitae eiusdem: *περὶ δὲ τῶν βουκολικῶν ποιήσιν εὐφυῆς γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη.* Cum vero, quod ad bucolicam poesin attinet, optimi fuisset ingenii, magnam gloriam hisce consecutus fuit: ex quorumdam igitur sententia Moschus vocatus, Theocritus cognominatus est. Quin, sicuti Homerus ob summam ingenii vim ac singularem carminum praestantiam *κατ' ἐξοχὴν*

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii ad editionem Venetam Bionis et Meschi p. XLVII. ss.

Poëta ab antiquis fuit appellatus; ita Theocritum, qui omnes alios in hoc genere longissimo intervallo post se reliquit, *βουκόλον* dicere non dubitarunt: vid. Pindari Graec. Scholiast. ad Olymp. β. v 150. Certe tanta tamque admirabilis ipsius carminibus inest elegantia atque venustas, tam suavis simplicitas ad pastorum indolem atque ingenium adcommodata, ut gratias ipsius atque veneres nemo pro dignitate satis admirari possit. Verum ab initio est ordiendum. Pater eius fuit Praxagoras, vel, secundum alios, Simichus, qui ex uxore Philine hunc Musarum alumnum felici sidere suscepit. Sic enim epigramma, quod sub Theocriti nomine circumfertur:

Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης,

Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων.

Filius Praxagorae inclitaeque Philines,

Vnus ex multis sum Syracusanis.

Et Suidas: *Θεόκριτος Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμίχου, Συρακούσιος, οἱ δὲ φασὶ Κῶον. Theocritus Praxagorae et Philines, secundum alios vero Simichi filius, Syracusanus, alii vero dicunt Coum. Quod ad ipsius patriam attinet, auctores itidem in diversas abeunt partes: alii enim Coum, alii Syracusanum eum fuisse perhibuerunt. Vtut sit, id saltem extra omne est dubium, eum Syracusis diu versatum, ac Syracusanum quoque appellatum fuisse. Sic Terentianus de metris eum dicit *Siculae telluris alumnum*, et Virgilius, perpetuus in suis eclogis eiusdem imitator, *Sicelidas* subinde *Musas* implorat, suumque carmen *Syra-**

cosium appellat: quod, observante Servio, *Theocritum Syracusanum* fuerit imitatus. Floruit autem iis temporibus, quibus apud Syracusanos Hiero secundus; apud Aegyptios vero Ptolemaeus Philadelphus imperii gubernacula tenuerunt: annis ante Christum natum circiter ducentis atque quinquaginta. Sicuti vero Ptolemaeus, rex ob singularem in literas amorem immortalis memoria dignissimus, non solum summo studio literas provehebat, sed earum quoque cultores maximis praemiis honoribusque prosequabatur: ita Alexandria ob florentissimum literarum statum vsque eo fama fuit celebrata, ut ex omnibus paene cultioris orbis partibus eo, tamquam ad bonarum artium mercaturam, quibuscumque Musae curae erant cordique, confluxissent. Eandem igitur ob causam Theocritum quoque eo commigrasse, ibidemque liberalissime atque honorificentissime habitum fuisse, eiusdem idyllia in Ptolemaei, Berenices atque Arsinoës laudes effusa, satis abundeque testantur.

BIONIS VITA. *)

Bion habuit patriam Smyrnam, non Ioniae solum, sed totius Asiae minoris urbem nobilissimam, quaeque inter alias plures vrbes, quae de Homero contenderunt, sibi potissimum eum vindicavit civem. Certe Moschus, ipsius discipulus, Meletis, fluvii Smyrnam praeterfluentis, memorato desiderio, luculenter satis id declaravit in epitaph. Bionis v. 71.

*Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος.
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὅμηρος.*

— — — — —
— — — — — *νῦν πάλιν ἄλλον*

Υἱέα δακρύεις.

*Hic tibi, o fluviorum maxime canore, alter moeror est,
Hic, o Mele, novus dolor: interiit tibi prius Homerus.*

— — — — —
— — — — — *nunc iterum alium*

Filium deploras.

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii p. XLIX. s.

De ipsius aetate non satis convenit inter auctores. Quidam enim circa Olympiada CL. tempore Ptolemaei Philometoris eum vixisse arbitrantur, siquidem Moschus, qui Bionis fuit aequalis, (vt ex epitaphio Bionis constat apud Moschum,) Aristarcho, qui huius regis tempore vixit, vsus dicitur praeceptore. Sic Suidas in voce *Μόσχος*: *Μόσχος Συρακούσιος. γραμματικὸς, Ἀριστάρχου γνώριμος. οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητὴς μετὰ Θεόκριτον τὸν τῶν βουκολικῶν δραμάτων ποιητήν· ἔγραψε καὶ αὐτός. Moschus Grammaticus Syracusanus, Aristarchi discipulus. Hic est secundus poeta post Theocritum bucolicorum Dramatum poetam, et ipse composuit scripta.* At enim vero, cum Moschus in dicto epicedio Bionem nostrum Theocriti tempore vixisse, et ante hunc diem suum obiisse, disertis verbis testetur; Theocritus vero Ptolemaei Philadelphi vixerit aetate, dubium non est, quin eiusdem regis tempore vixerit Bion. Nos tamen interea, cum aliis probatorum auctorum testimoniis hac in re destituamur, eam in medio relinquimus decernendam iis, qui Musas habent faventiores. De morte ipsius itidem veteres nihil memoriae prodiderunt, nisi quod Moschus ipsum veneno periisse dicit in epitaph. Bion. v. 116.

Φάρμακον ἤλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε, κούκ ἐγλυκάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράων τοι,

Ἡ δοῦναι καλέων τοι φάρμακον, ἔκφυγεν ὤδάν;
Venenum venit, Bion, ad tuum os, venenum sen-
sisti.

Quomodo ad tua labra accessit, et dulce factum
non fuit?

Quis homo adeo immitis, vel miscens tibi,
Vel praeberis tibi iubens venenum, effugit can-
tionem?

MOSCHI VITA. *)

Moschus, qui vel Ptolemaei Philadelphi, vel secundam Suidam, vti paullo ante ostendimus, Ptolemaei φιλομήτορος tempore floruit, eiusdem cum Theocrito (si is non fuit Cous,) fuit ciuitatis, Syracusanus: qua etiam de re quidam ipsam eundem esse cum Theocrito crediderunt. Hos inter est incertus auctor vitae Theocriti Graecus. Θεόκριτος, inquit, περὶ τὴν τῶν βοσκολικῶν ποιησιν εὐφυῆς γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. Κατὰ γοῶν τινος Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη. Theocritus cum in bucolica poesi felicioris venae fuisset, multam ex iis gloriam consecutus fuit. Secundum quosdam igitur Moschus vocatus, Theocritus cognominatus est. Verum enim vero, cum Moschus in epitaphio Bionis v. 99. ipsius Theocriti fecerit mentionem, palam est, Moschum et Theocritum non vnam eandemque fuisse personam; nisi forte Moschus ob carminis excellentiam alter quasi

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii p. I. s.

Theocritus cognomento fuerit appellatus. Ad quam sententiam quoque accedit Suidas in voce *Μόσχος*: *Οὗτος ἐστὶν δεύτερος ποιητῆς μετὰ τὸν Θεόκριτον. Hic est secundus poeta post Theocritum.* Et Servius in Prooem. ad Virgiliū bucolica: Intentio poëtae haec est, vt imitaretur Theocritam Syracusanam, meliorem Moscho, et ceteris, qui bucolica scripserunt. Usus est Moschus in carmine bucolico praeceptore Bione, id quod ipse testatum reddit in dicti epitaphii v. 101.

*Ἀϋσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ὦδᾶς
Βωκολικᾶς, ἀλλ' ἦντ' ἐδιδάξασε σείο μαθητᾶς,
Κλαρονόμως Μῶσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων·
Ἄλλοις μὲν τεδὸν ὕλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδίαν.
Ausonici moeroris carmen cano, non expert carminis
Bucolici, quod docuisti tuos discipulos,
Haeredes Musae Doricae nos eo honore afficiens:
Aliis opes tuas, mihi vero reliquisti carmen.*

Quo tempore, quove modo ex hac vita excesserit noster poëta, ob mīzum veterum silentium nihil omnino com-
pertum habemus.

ARGVMENTA VETERA
CARMINVM
THEOCRITI.

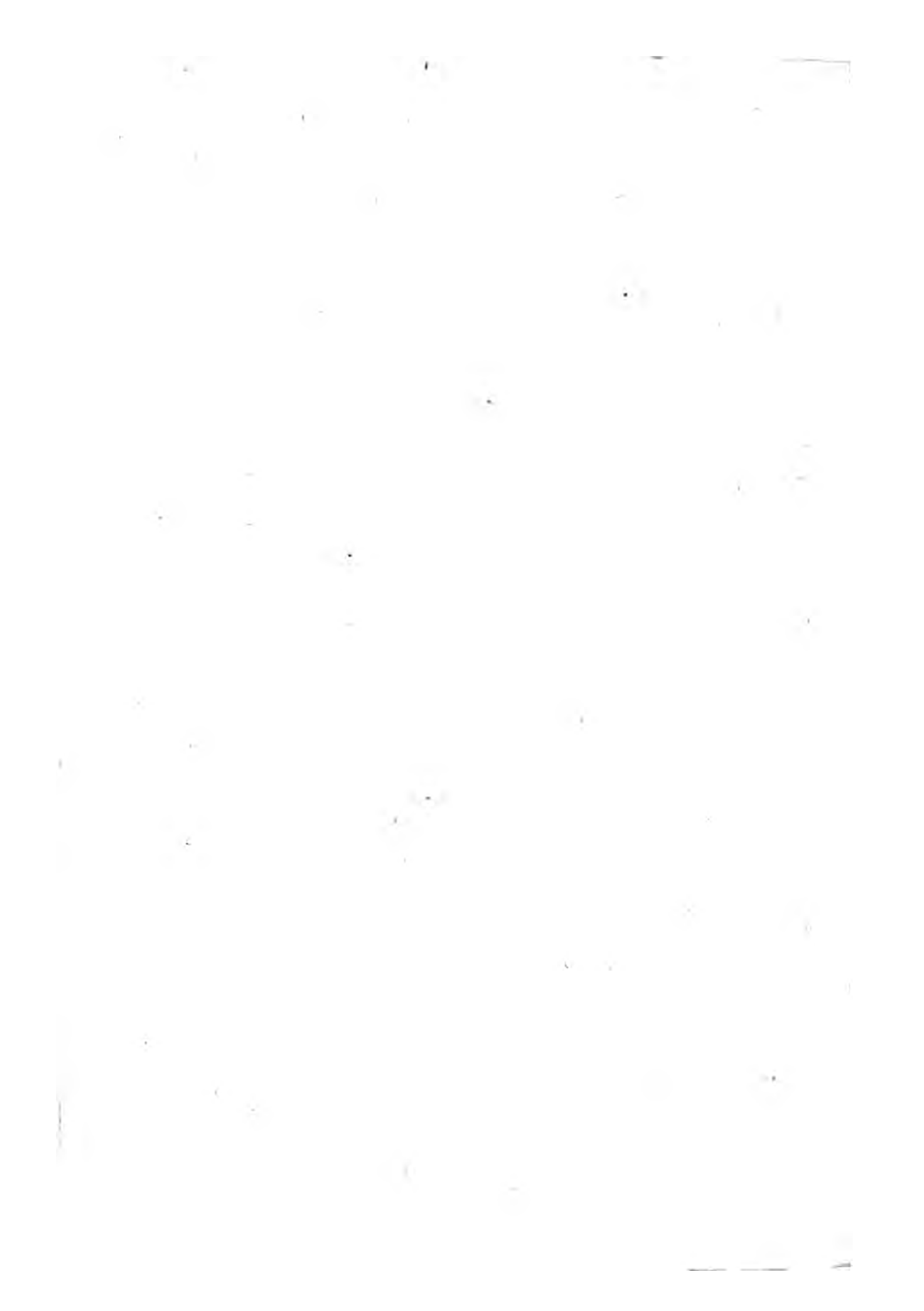
QVIBVS

PRAEMITTVNTVR NONNVLLA
DE GENERE THEOCRITI

ET

DE BVCOLICIS

CARMINIBVS.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

Θεόκριτος, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητῆς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατὴρ Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησὶ, Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκει; Ἔτιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσωπον εἶναι, πατέρα δὲ ἔσχηκεναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίαν. Ἀκουστικῆς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωῦ. Περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποίησιν εὐφυῆς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχεν. Κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς εὗρέθη τὰ Βουκολικά.

Τὰ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὗρεθῆναι καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. Τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος· τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ

πολέμου ταραχήν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερόν, ἰδίαις ὤδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά. Ὀρέστη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἄρτεμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίους ἕσμασιν ἀνυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὔρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθῆς λόγος τοιοῦτος. Στάσεώς ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ὤδων· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι καὶ τοῖς ἐφεξῆς.

Περὶ διαφορᾶς τῶν Βουκολικῶν.

Τὰ Βουκολικά ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφῆν καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστὶ, καὶ Ποιμενικά, καὶ Μικτά. Τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφῆν, ὡς ἀρρεστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκο-

λικὰ εἴρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. Ἰδμεν δὲ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρητημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κακεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μίνειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιουκίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· δίδοναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιῶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὴν ἀγαθὴν τύχην, δέξαι δ' ὑγίειαν,

Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τῆνα.

Ἄρτεμιδώρου τοῦ γραμματικοῦ
ἐπὶ τῇ ἀθροίσει τῶν Βουκολικῶν
ποιημάτων.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποκά, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι

Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

Θεοκρίτου εἰς τὴν ἑαυτοῦ
βίβλον.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τὰδ' ἔγραψα,

Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακουσίων,

Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὑθνεῖην οὔ ποτ' ἐφειλκυσάμην.

Περὶ τῆς τῶν Βουκολικῶν
ἐπιγραφῆς.

Θεοκρίτου Εἰδύλλια Βουκολικά. Ἰστίον ὅτι Εἰ-
δύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος,
ἢ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραίν-
ω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται ὅτι εἶδος ἔστιν ὑποῖον
ἔστι λόγος. Ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

Περὶ τῶν τῆς ποιήσεως χαρα-
κτῆρων.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγημα-
τικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ Βουκολικὸν
ποίημα μίγμα ἔστι παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκε-
κραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς
φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκεί-
μενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ
δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ,
ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχη. Εἰς ὅσον δ' οἶόν τέ ἐστιν, αὕτη
ἢ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερ-
πνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον
χαρακτηρίζουσα. Ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἄδρὸν
καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

Ἑπόθεσις

τοῦ πρώτου εἰδυλλίου.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὅς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. Ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δὲ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἧτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. Ἄγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένη καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τις ἐστὶ· ἡ δὲ νέα, ἣ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὄλων Βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολι-

κῶν; Ἀύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διαλέγεται γὰρ ἔν τισι πρόσωπα·) ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς φεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφάς, ἀλλὰ μίαν ἀρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδυλλία.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρειαχθῆναι τὸν ποιμένα κρείττονως τῇ καλᾷ φθεγγόμενον.

Ἰστέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ὠιδή· τουτέστιν, ὁ βουλούμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ Ὠιδήν. Θύρσις μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ὠιδή δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

Ὑπόθεσις

τοῦ δευτέρου εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα Δίλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαιστρᾷ ἢ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ

τινὸς Θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

Ὑπόθεσις

τοῦ τρίτου εἰδύλλιου.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρώντος, ἢ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστῆς, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γὰρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὄνοματος μὴ δηλουμένου. Εἰκάσειε δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἰμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἶη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἶη, ὡς ὁ Μούνατος φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἥ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἢ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμία τὸν βίον καταλύσαι προήρηται. Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναί φασι. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ

ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαγῶν· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὐρίς φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ιδρῶσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατεία· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας.

Ὑπόθεσις

τοῦ ἑβδόμου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδυλλίον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῶ. Ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπέξει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμόντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται, ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἦρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. Λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

Ἄλλως.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῶ, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κλη-

οις δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι
μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μούνατος
φησὶ, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένους τῶν καλε-
σάντων αὐτόν.

Υ Π Ο Θ Ρ Ε Σ Ι Σ

τοῦ ὀγδοοῦ εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ
τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις
Δάφνης βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες
κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασιν τὰς σύριγγας.

Ἄ λ λ ω ς.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ
ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνης, εἰς ἔριν
βουκολικῶν ἄσμάτων καταστάντες, εἶλοντο κριτὴν
τινὰ, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθε-
σαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ † κριτῆς ὁ Δά-
φνης εὐμάλα ἄσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν.
Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι
Μενάλκαν ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν † κρίναντος
γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὅ
Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυ-
ρικὴν. Δάφνης βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν. Μικτὸν
διηγηματικόν. (Absunt a MS. VALCKENAR.)

πολέμου ταραχήν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερόν, ἰδίαις ὤδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὑμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά. Ὀρέστη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἄρτεμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίαις ἄσμασιν ἀνυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὐρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθῆς λόγος τοιοῦτος. Στάσεώς ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διακλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὑμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ὠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι καὶ τοῖς ἐφεξῆς.

Περὶ διαφορᾶς τῶν Βουκολικῶν.

Τὰ Βουκολικά ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφῆν καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστὶ, καὶ Ποιμενικά, καὶ Μικτά. Τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφῆν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκο-

λικὰ εἴρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. Ἄιδειν δὲ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρητημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πῆραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κἀκείνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μίνειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιουκίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· δίδοναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,

Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τῆνα.

Ἄρτεμιδώρου τοῦ γραμματικοῦ
ἐπὶ τῇ ἀθροίσει τῶν Βουκολικῶν
ποιημάτων.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποκὰ, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι

Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

Θεοκρίτου εἰς τὴν ἑαυτοῦ
βίβλον.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τὰδ' ἔγραψα,

Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,

Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὕθνεϊν οὔ ποτ' ἐφεικυσάμην.

Περὶ τῆς τῶν Βουκολικῶν
ἐπιγραφῆς.

Θεοκρίτου Εἰδύλλια Βουκολικά. Ἰστίον ὅτι Εἰ-
δύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος,
ἢ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραί-
νω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται ὅτι εἶδος ἐστὶν ὁποῖόν
ἐστι λόγος. Ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

Περὶ τῶν τῆς ποιήσεως χαρα-
κτηρῶν.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτηῆρας, διηγημα-
τικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ Βουκολικὸν
ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκε-
κραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς
φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκεί-
μενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ
δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ,
ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχη. Εἰς ὅσον δ' οἶόν τέ ἐστιν, αὕτη
ἢ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερ-
πνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον
χαρακτηρίζουσα. Ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἄδρὸν
καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

Ἑπόθεσις

τοῦ πρώτου εἰδυλλίου.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, δε διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἄρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρῆ θέμεναι τηλαυγές. Ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἦτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. Ἄγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένη καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τις ἐστὶ· ἡ δὲ νέα, ἣ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακώτερα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὄλων Βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολι-

κῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διαλέγεται γὰρ ἔν τισι πρόσωπα·) ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητῆς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφάς, ἀλλὰ μίαν ἀρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἔστι καὶ τὸ διηγηματικὸν, καὶ τὸ δραματικὸν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδυλλία.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένου; Διὰ τὸ μέλλειν παρειαχθῆναι τὸν ποιμένα κρείττονως τῇ καλᾷ φθεγγόμενον.

Ἰστίον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ωιδῆ· τουτέστιν, ὁ βουλούμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ Ωιδῆν. Θύρσις μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ωιδῆ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

Ὑπόθεσις

τοῦ δευτέρου εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα Δέλφιδος Μυυδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαιστραῖ ἢ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ

τινὸς Θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάργειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

Ἑπόθεσις

τοῦ τρίτου εἰδύλλιου.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστῆς, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. Εἰκάσειε δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἶη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἶη, ὡς ὁ Μούνατος φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἢ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμία τὸν βίον καταλῦσαι προήρηται. Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναί φασι. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ

σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, Σιμιγίδην καλοῦντες. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

Ὑπόθεσις

τοῦ τετάρτου εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἰ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰς λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονῶς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἶγε Μίλων τῇ ἑβδόμῃ Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ· Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν κδ Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

Ὑπόθεσις

τοῦ πέμπτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμῆν καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον δὲ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου

τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. Ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἴγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβάριτου νέμει τὰ θρέμματα. Ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίπην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. Ἀλλήλους οὖν προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἑπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἄμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ὠδῶν κριτὴν αἰροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἀμίλλαν, ὁ κριτῆς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ὁ τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθῶς, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

Ὑπόθεσις

τοῦ ἕκτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλίον Βουκολιασταί. Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνης ὁ βουκόλος θέρους ὕντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συναύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφοτέροι ἄδουσι. Καὶ ὁ μὲν Δάφνης προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ. Ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ

ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαγῶν· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν φαινομένων ποιητής. Οὐρίς φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ιδρῶσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατεία· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας.

Ὑπόθεσις

τοῦ ἐβδόμου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδυλλίον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῶ. Ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπήει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται, ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἦρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. Λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

Ἄλλως.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῶ, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κλη-

θεις δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δῆμητρος, ἄπεισι
μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μούνατος
φησὶ, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένους τῶν καλε-
σάντων αὐτόν.

Ὑπόθεσις

τοῦ ὀγδοοῦ εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ
τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις
Δάφνης βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες
κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασιν τὰς σύριγγας.

Ἄλλως.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ
ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνης, εἰς ἔριν
βουκολικῶν ἄσμάτων καταστάντες, εἶλοντο κριτὴν
τινὰ, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθε-
σαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ † κριτῆς ὁ Δά-
φνης εὖ μάλα ἄσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν.
Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι
Μενάλκαν ἄδοντα Πανός καὶ Νυμφῶν † κρίναντος
γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὅτι
Αἰτωλός, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυ-
ρικὴν. Δάφνης βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν. Μικτὸν
διηγηματικόν. (Absunt a MS. VALCKENAR.)

Ἑπόθεις

τοῦ ἑννάτου εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομεὺς δέ ἐστιν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν. Οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκην τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὃν φησὶν Ἐρμησιάναξ ἰερασοῦναι τῆς Κυρηναίας Εὐῖππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμῆν. Ἰστίον δὲ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκην πάλιν φησί· τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκην βουκόλον.

Ἑπόθεις

τοῦ δεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλίον Ἐργατίνας ἢ Θερισταί· ἄδηλον δὲ, ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δέ ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρῶ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας ἀλητριδός, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρὸς· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. Τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ, καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν καλαμαίαν

φησίν, ἐπει καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκωλος. Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥήμονων ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἔρωτα. Ἐπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος, εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἦσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας, ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. Ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ἄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγείσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὕρθρον. Προλογίζει Μίλων.

Ἑ π ὅ θ ρ ε σ ι ς

τοῦ ἐνδεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐπὶ κεῖται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατεία ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προςδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφορητῆς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Μέννηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

Ἄ λ λ ω ς.

Ἐπὶ θεσις τοῦ πράγματος. Ἐπὶ κεῖται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατεία ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προςδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή.

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἔρωτες
 Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.
 Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ
 συμφουιτητῆς Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὡς φησὶ Διο-
 νύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἱατρῶν ἀναγραφῇ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ δωδεκάτου εἰδύλλιου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἄϊτας, γέγραπται
 δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ
 προσώπου πρὸς ἐρώμενον. Ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως,
 ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους ἄϊτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς
 Θεσσαλοί· καὶ Ἀλκμάν τὰς ἐπεράστους κόρας ἄϊτας
 λέγει· οἱ δὲ φασιν ἄϊτας τοὺς φίλους μεταθέσει
 τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ ἄϊτας, οἶοναὶ μὴ ἰταμούς· ἢ
 ἄϊτας ὁ σύμπνοος καὶ συναΐτης καὶ συμπολίτης. Εἰ
 δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, ἄϊτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ
 ἄειν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθε-
 ται δὲ ὅπως ὁ ἐρῶν † καὶ οὐ φεΐδεται θεασάμενος
 τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὔχεται δὲ, τῶν δύο
 ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφά-
 λειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσαν, ἵνα καὶ μετὰ θά-
 νατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμό-
 νοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι
 αὐτοὺς, οὔτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλή-
 λους. Ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῷ τετι-
 μηκέναι Διοκλῆα, ὑπερασπύσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμέ-

νου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευταίας ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον· ὄθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντά τινα ἡδιστον, τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφανοῦσθαι.

Ὑπόθεσις

τοῦ τρίτου καὶ δεκάτου
εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδυλλιον Ὕλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλῆα· τοῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἀρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλείους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον, ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς· πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτὸν φασὶν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρώωνος καὶ Θεστιάδου. Ἀμφιβάλουσι † τινὸς υἱὸν τὸν Ἔρωτα· Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Ἰῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἐριδος καὶ Ζεφύρου· Σαμφῶ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. (Absunt et haec a MS. VALCKENAR.)

Ἑπόθεσις

τοῦ τετάρτου καὶ δεκάτου
εἰδυλλίου.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ὑπόθεσις ἔστι καταστά-
σεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς, τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἢ
γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ,
καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνύχου δέ τινος
ἐταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, † δικαίως εἰσά-
γεται, καὶ προλέγει. Τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ.
(Sic legitur arg. in Ed. Rom. abest a MS. VALCKENAR.)

Ἑπόθεσις

τοῦ πέμπτου καὶ δεκάτου
εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλίον Συρακούσαι ἢ
Ἀδωνιάζουσαι· τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξαν-
δρείᾳ. Ὑποτίθεται γὰρ τινος, Συρακουσίας τὸ γένος,
παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ
θείαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδῶ-
νιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου
γυναικός. Ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς
Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδῶνι-
δος τελουμένη,) κοσμεῖν εἰδῶλα τοῦ Ἀδῶνιδος, καὶ
μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζεσθαι.
Παραγίνεται ἢ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλα-
βοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θείαν. Παρέπλασε

δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφροσι θεμένων τὰ Ἰσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἢ τε Γοργῶ, καὶ ἢ Πραξινοῆ, καὶ ἢ τῆς Πραξινοῆς θεράπεινα. Ἀρχεται δὲ Γοργῶ. Προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἀνῆρ, καὶ γυνὴ Ἀοιδός.

(Ultimorum loco haec prostant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσαι, ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημοῦσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τὸν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἄδουσαν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ὧδῆς ἀπαγγέλλουσαν. VALCKENAR.)

Ἑ π ὄ θ ε σ ι ς

τοῦ ἔκτου καὶ δεκάτου
εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδυλλίον γέγραπται εἰς Ἴέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. Κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἤρξεν Ἴέρων ὁ Γέλωνος. Μηδὲν οὖν εἰληφῶς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος ὁ Θεόκριτος, τὸ εἰδυλλίον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνονται κιβώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια,

τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων. Ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· εὗρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενόν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλήρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

Ὑπόθ' εἰσις

τοῦ ἑβδόμου καὶ δεκάτου
εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδυλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρατεία δὲ κέχρηται εἰςβολῇ· Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. Διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΟΥ

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Κ Α .

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Κ Α.

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ Η Ω Ι Δ Η.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

1—9

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ.

Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τίηνα
Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεταί· ἄδὺ δὲ καὶ τὸ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῆ.
Αἶκα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῆ·
Αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἔς τὲ καταρῶει
Ἄ χίμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξης.

Α Ι Π Ο Λ Ο Σ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἧ τὸ καταχῆς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,

Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκη
 Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῆ.

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ.

Ἀῆς, ποτὶ τὰν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε καθίξας,
 Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αὔ τε μυρῖκαι,
 Συρίσδεν; τὰς δ' αἴγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

Α Ι Π Ο Λ Ο Σ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν
 Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
 Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρὸς,
 Καὶ οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κἀθήται.
 Ἄλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
 Καὶ τῆς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκεο μώσας,)
 Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήτῳ
 Καὶ τὰν Κρανιάδων κατεναντίον, ἄπερ ὁ θῶκος
 Τήνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσης,
 Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἕσας ἐρίσδων,
 Διγὰ τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,
 Ἄ, δὴ ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
 Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἀδέϊ καρῶ,
 Ἀμφῶες νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρύεται ὑπόθι κισσὸς,
 Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἅ δὲ κατ' αὐτὸν
 Καρπῶ ἐμιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
 Ἐντισθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι· παρ δὲ οἱ ἄνδρες
 Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 Νικεῖουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς.

Ἄλλ' ὅκα μὲν τῆνον ποτιδέρεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτει νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.

Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρον, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρᾶς, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει

Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἑοικῶς.

Φαίης κεν γυίων νῖν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύειν·

Ἦδέ οἱ ᾠδήκानτι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες,

Καὶ πολιῶ περ ἰόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.

Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρώτοιο γέροντος

Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλωά·

Τὰν ὀλλῆος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαῖσι φυλάσσει

Ἦμενος· ἀμφὶ δέ μιν δὺ' ἀλώπεκες, ἅ μὲν ἀν' ὄρχως

Φοιτῆ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἅ δ' ἐπὶ πῆραν

Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν

Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,

Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πῆρας,

Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.

Παντῶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,

Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα

Ἦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·

Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χειλὸς ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται

Ἀχραντον. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἄρεσαίμαν,

Αἶκεν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ἕμνον ἀείσης.

Κοῦ τοι τὸ φθονέω. πόταγ', ὦ γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδῶν

Οὔτι πα εἰς Αἴδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὄδ' ὡς Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδ' ἅ φωνά.

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, Νύμφαι;

Ἦ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἦ κατὰ Πίνδῳ;

Οὐ γὰρ δὴ ποταμῷ γε μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,

Οὐδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ:

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,

Τῆνον χῶκ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,

Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Ἦνθ' Ἐρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,

Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὧ γὰθ', τόσσον ἔρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ἠπόλοι ἦνθον.

Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν· ἦνθ' ὁ Πρίηπος,

Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἅ δέ τε κῶρα

Πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

(Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)

Ζατεῦσ'· ἅ δύσερῶς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἔσσι.

Βῶτας μὲν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ξοικας.

Ἐπιπόλος, ὅκκ' ἐσορῆ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,

Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Καὶ τὺ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῆς τὰς παρθένας, οἷα γελεῦντι,

Τάκειαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
 Τῶς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 Ἄννε πικρὸν ἔρωτά, καὶ ἐς τέλος ἄννε μοίρας.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Ἦνθέ γε μὴν ἀδεία καὶ ἡ Κύπρις γελάοισα,
 Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
 Κῆπε, τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν.
 Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Τὰν δ' ἄρα χ' ὡς Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
 Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής.
 Ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.
 Δάφνις κ' εἰν αἴδα κακὸν ἔσσειται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος — ἔρπε ποτ' Ἰδαν,
 Ἐρπε ποτ' Ἀγχλίσαν· τήνεὶ δρῦες, ὧδε κύπειρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Ὠραῖος χ' Ὠδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
 Καὶ πτώκας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς,
 Αὐτὶς ὅπως στασῆ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
 Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Ὡ λύκοι, ὧ θῶες, ὧ ἀν' ὠρεα φωλάδες ἄρκτοι,
 Χαίρεθ' ὁ βωκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
 Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα· χαιῖρ' Ἀρέθουσα,
 Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὄδε τῆνος, ὃ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὃ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιασ ὧδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡ Πᾶν Πᾶν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τὸ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελᾶν, Ἐλίκασ δὲ λίπε Ἑρίον, αἰπὺ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἐνθ', ὧ νᾶξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνου
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἐλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτοσ ἐσ' Αἴδοσ ἐλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσοσ ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι.
Πάντα δ' ἐναλλα γένοιντο, καὶ ἅ πίτυσ ὄχνασ ἐνεΐκαι,
Δάφνισ ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰσ κύνασ ὠλαφοσ ἐλκοι,
Κῆξ ὄρέων τοὶ σκῶπεσ ἀηδόσι γαρούσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἦθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χῶ Δάφνισ ἔβα ῥόον, ἐκλυσε δίνα
Τὸν Μῶσαισ φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφοσ· ὡσ μιν ἀμείλξασ
Σπείσω ταῖσ Μοῖσαισ. ὧ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμμιν καὶ ἐσ' ὕστερον ἕδιον ἄσῳ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πληρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 Πληρές τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
 Ἀδεΐαν, τέττιγος ἐπεὶ τὺ γὰ φέρτερον ἄδεις.

Ἦνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν θοδεῖ·
 Ὡρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.

Ὡδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
 Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὕμμιν ἀναστῆ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β.

1—18

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε, Θέστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέω οἶος ἄωτῳ,
Ὡς τὸν ξμολ βαρὺν εὖντα φίλσιν καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,
Οὐδ' ἔγνω, πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμῆς,
Οὐδὲ θύρας ἄρῶαξεν ἀνάρσιος· ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὡχετ' ἔχων ὄ, τ' Ἔρωσ ταχινὰς φρένας, ἄ, τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὧς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι, οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄσυχᾶ, δαῖμον,
Τᾶ χθονία θ' Ἐκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ', Ἐκάτα δασπλήτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἐρδοῖσα χερσίονα μήτε τι Κίρκας,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἴγυξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἄλλ' ἐπίπασσε,

θίστυλι· δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Ἥ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
 Πάσσο', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὄστέα πάσσω.

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφιδος ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφνην
 Αἶθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καπυρρίσασα,
 Κήξαπίνας ἄφθῃ, κούδὲ σποδὸν εἶδομες αὐτᾶς,
 Οὕτω τοι καὶ Δέλφιδος ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφιδος·
 Χ' ὡς δινεῖθ' ὄδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
 Ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέρησι θύρησιν.

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὸ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ἄδᾳ
 Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴτι περ ἄσφαλές ἄλλο.
 Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύνονται.
 Ἄ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἥνιδε σιγᾶ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
 Ἄ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾶ στέρνων ἐντοσθεν ἀνία,
 Ἄλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
 Ἄντὶ γυναικὸς ἔθῃκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἔς τρεῖς ἀποσπένδω, καὶ τρεῖς τάδε, πότνια, φωνῶ·
 Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνήρ,
 Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θασέα φαντὶ
 Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμῳ Ἀριάδνας.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἰππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι
 Καὶ πῶλοι μαίνονται ἄν' ὦρεα καὶ θοαὶ ἕπποι.
 Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
 Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς γλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφεις,
 Ὡγὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
 Αἰ αἰ, ἔρωσ ἀνιαρὲ, τί μεν μέλαν ἐκ χροῶς αἷμα
 Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἶσῶ.
 Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
 Τᾶς τήνω φλεᾶς καθυπέριτερον, ἅς ἔτι καὶ νῦν
 Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· (ὁ δὲ μεν λόγον οὐδένα ποιεῖ.)
 Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν δὴ μούνη ζοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
 Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
 Ἦνθ' ἂ τῷ ὑβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξῶ
 Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾶ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα
 Οἴηρα πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λείαινα.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
 Καί μ' ἂ Θευχάρηλα, Θραῖσσα τροφὸς ἂ μακαρίτις,
 Ἀγχιθυρὸς ναίοισα, κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
 Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δὲ οἱ ἂ μέγαλοιτος
 Ὠμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
 Κάμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἕκετο, πότνα Σελάνα.
 Ἦδη δ' εὔσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ἅ τὰ Λύκωνος,
 Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμειππον ἰόντας.
 Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρῦσοιο γενειᾶς,
 Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλείον, ἢ τὸ, Σελάνα,
 Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἕκετο, πότνα Σελάνα.
 Χ' ὡς ἔδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κούδέ τι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
 Ἐγνων· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
 Κεῖμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἕκετο, πότνα Σελάνα.
 Καί μευ χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψω·
 Ἐρρέυν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
 Ὅστέ' ἐτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα,
 Ἦ πολίης ἔλιπον γραίας δόμον, ἄτις ἐπᾶδεν;
 Ἄλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἕκετο, πότνα Σελάνα.
 Χ' οὕτω τᾶ δῶλα τὸν ἀλαθία μῦθον ἔλεξα,
 Εἶδ' ἄγε Θεστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος.
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
 Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
 Τηνεὶ γὰρ φοιτῆ, τηνεὶ δὲ οἱ ἄδῦ καθῆσθαι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἕκετο, πότνα Σελάνα.
 Κῆπεὶ κά νιν ἰόντα μάθης μόνον, ἄσυχά νεῦσον,
 Κῆφ', ὅτι Σιμαίθα τὸ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾶδε.
 Ὡς ἐφάμαν· ἅ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων

Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
 Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κοῦφω,
 (Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
 Παῖσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ
 Ἰδρῶς μεν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσαις,
 Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσον ἐν ὑπνῳ
 Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
 Ἄλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρῶα πάντοθεν ἴσα.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Καί μ' ἐσιδὼν ὡ' στοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
 Ἔζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον·
 Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἐφθασας, ὅσον ἐγὼ θῆν
 Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθαξα Φιλῆνον,
 Ἔς τὸ τεδὸν καλίσασα τόδε στέγος, ἦ με παρῆμεν.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Ἦνθον γὰρ κῆγῶν, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,
 Ἦ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
 Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
 Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος,
 Πάντοσε πορφυρέησι περιζώστρησιν ἐλικτάν.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τὰδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
 Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι·
 Εὐδὸν δ', εἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα.
 Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἅ θύρα εἶχετο μοχλῶ,
 Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμείας.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾶ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλειν·

Καί, μετὰ τὰν Κύπριν, τὺ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἴλεν.
 Ὡ γύναι, ἐσκαλέσσασα τεδὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 Αὐτῶς ἠμίφλεκτον. Ἔρωσ δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
 Πολλάκις Ἀφαιστοιο σέλας φλογερώτερον αἶθει.

φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
 Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
 Ἄνερὸς. ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δὲ οἶ ἅ ταχυπειθῆς
 Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.
 Καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται, καὶ τὰ πρόσωπα
 Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἀδύ.
 Χ' ὡς κὰ τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
 Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω.
 Κοῦτέ τι τήνος ἐμὴν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθῆς,
 Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνω· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
 Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς ἀύλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
 Σάμερον, ἄνικα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι
 Ἀὐ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφισ ἔραται·
 Κῆτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
 Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκές ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον, αἶεν ἔρωτος
 Ἀκρότῳ ἐπεχειῖτο, καὶ ἐς τέλος ὤχετο φεύγων·
 Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
 Ταῦτά μοι ἅ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθῆς.
 Ἦ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
 Νῦν δὲ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέποκ' εἶδον.
 Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἶ δ' ἔτι κῆμὲ
 Λυπῆ, τὰν Ἄϊδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ.

Τοῖά οἱ ἐν κίστα κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,

Ἀσσυρίῳ, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους,

Πότνι'· ἐγὼ δ' οἶσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.

Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχρως· χαίρετε δ', ἄλλοι

Ἀστίρες, εὐκῆλοιο κατ' ἄντυγά νυκτὸς ὀπαδοί.

ΑΙΠΟΛΟΣ, Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΕΙΛΥΛΛΙΟΝ γ'.

1 — 17

Κωμάσδω ποιλ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταί δέ μοι αἴγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἴγας,
Καὶ ποιλ τὰν κρᾶναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεό, μὴ τυ κορύξη.

Ὡχαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἢ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἥνιδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνώθε καθεῖλον,
Ὡ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἄβομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τὸν ἄντρον ἐκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὰν πτέρην, ἧ τὴν πυκάσδη.
Νῦν ἔγνω τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥά λαινας
Μασδὸν ἐθῆλαξε, δρυμῶ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμήχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρισ ἰάπτει.

Ὡ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὧ κυανόφρου
 Νύμφα, πρόσπτυξά με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδεία τέρψις.
 Τὸν στέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὴ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδομοισι σελίνοισι.
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἄλεῦμαι,
 Ὡπερ τὼς θύννωσ σκοπιάζεται Ὀλπῖς ὁ γριπεύς.
 Κῆκα μὴ ποθάνω, τό γε μὰν τεδὸν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγνων πρᾶν, ὄκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαζάμενον πλατάγησεν,
 Ἀλλ' αὐτως ἀπαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖω τάλαθ' ἑτα κοσκινόμαντις,
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάεις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν
 Τὴν ὄλος ἄγκειμαι· τὸ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῆ.
 Ἡμᾶν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ἅ Μέρμνωνος Ἐριθακίς ἅ μελανόχρως
 Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τὸ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
 Ἄλλεται ὀφθαλμὸς μευ ὁ δεξιός. ἄρά γ' ἰδησῶ
 Αὐτάν; ἄσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινηθεῖς.
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.
 Ἴππομένης, ὄκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυσεν· ἅ δ' Ἀταλάντα
 Ὡς ἴδεν, ὥς ἐμάνη, ὥς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
 Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους
 Ἔς Πύλον· ἅ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκκλίνθη,
 Μάτηρ ἅ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεισιβοίας.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
 Οὐχ οὕτως Ὠδωνιᾶ ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
 Ὡστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὲν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
 Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
 Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
 Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὴν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' αἰίδω,
 Κεισεῦμαι δὲ πεσῶν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
 Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

N O M E I Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

1 — 8

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Ἦ πάψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγεις;

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Ἄλλ' ὁ γέρον ὑφίητι τὰ μοςχία, κῆμὲ φυλάσσει.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὤχετο χώραν,

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ὤχετο Μίλων.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Φαντί νιν Ἑρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μάρτηρ Πολυδεύκεος ἤμεν ἀμείνω.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Κ' ὄχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι· τουτόθε μᾶλα.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσίην.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκόμεναι ὧδε ποθεῦντι.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Δειλαῖαί γ' αὐται· τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὔρογ.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Ἢ μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλπειται
Τῶστέα· μὴ προῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Οὐ δᾶν· ἀλλ' ὄκα μὲν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Λεπτὸς μὰν χῶ ταῦρος ὁ πύρριχος· αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκα θύοντι
Τᾶ Ἦρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δῆμος.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Καὶ μὰν ἔ; στομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω.

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύονται,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Φεῦ, φεῦ· βασιεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Αἶδαν, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξω.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτᾶς,
Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὐ δὲ τὰ Πύρρῳ.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
Τᾶς ὀπλᾶς, κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάῦσαν, χῶ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Ἦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασείμεσθ'· ὅσον αἴγες ἐμὶν φίλαι, ὅσον ἀπέσβας.
Αἶ αἶ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Θαρσεῖν χρῆ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωῶσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Θαρσεῖω· βάλλε κάτωθε τὰ μωσχία· τᾶς γὰρ ελαιᾶς
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσα· σίτθ' ὁ λέπαργος.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Σίτθ' ἄ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἔρακούεις;
 Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἕδε ποθέρπει.
 Αἶθ' ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὡς τυ πατάξω.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, πὸτ τῷ Διός· ἄ γὰρ ἄκανθα
 Ἄρμοϊ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
 Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἄ πόρτις ὄλοιτο.
 Ἔς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Ναί, ναί, τοῖς ὀνύχουσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Ὅσσιχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
 Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Εἶπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
 Τήναν τὰν κυανόφρον ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Ἄκμάν γ', ὦ δειλαῖε· πρῶαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν
 Καὶ ποτὶ τᾶ μάνδρα κατελάμβανον ἄμος ἐνάργει.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Εὖ γ', ὦ νθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἦ Σατυρίσκοις
 Ἐγγύθεν ἦ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

Ο ΔΟΙΠΟΡΟΙ
Η
ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

1—10

Αἴγες ἔμαλ τήνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθρὸς ἔκλεψεν.

Λ Α Κ Ω Ν.

Οὐκ ἀπὸ τῆς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τὸν μευ τὰν σύριγγα πρῶαν κλέψαντα Κομάταν;

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὴν γὰρ πόκα, δῶλε Συβάριτα,
Ἐκιάσω σύριγγα; τί δ' οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἄρκειῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

Λ Α Κ Ω Ν.

Τὰν μοι ἔδωκε Λάκων, ὦ ἑλεύθερε· τὴν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἶπε Κομάτα.
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότη ἦς τοι ἰνεύδεν.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκα' ἔθυσσε
ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα· τὸ δ', ὦ κακὲ, καὶ τόκ' ἰτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

Λ Α Κ Ω Ν.

Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων
τὴν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
τὰς πέτρας, ὦ νῦθρωπε, μανεῖς ἐς Κραῖθιν ἀλοίμαν.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Οὐ μὰν, οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας, ὦ γὰθῆ, Νύμφας,
Αἴτ' ἐμὴν Ἰλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν,
οὐ τευ τὰν σύριγγα λαθῶν ἔκλεψε Κομάτας.

Λ Α Κ Ω Ν.

Αἶ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Λάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
Ἄλλ' οὖν αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν
ἱερὸν) ἀλλὰ γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπης.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἔς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται
Ῥιφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸν εὐβοτὸν ἄμνον ἔρειδε.

Λ Α Κ Ω Ν.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσειται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δέ, παρεύσας
Αἶγος πρωτοτόκοιο, κακὰν κύννα δῆλετ' ἀμέλγειν;

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὸ, πεποίθει,
Σφάξ βουβέων τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὐ τοι
Ῥιφος ἰσοπαλῆς· τὸ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔρισδε.

Λ Α Κ Ω Ν.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπειαι· ἄδιον ἄσῃ
 Τὰδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τᾶλσεα ταῦτα καθίξας.
 Ψυχρὸν ὕδωρ τηγελ καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
 Πόλια, χ' ἄστιβὰς ἄδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἄλλ' οὐ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τὺ με τολμῆς
 Ὅμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὄν ποκ' ἐόντα
 Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἄχάρις ἐς τί ποθέρπει.
 Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὡς τυ φάγωντι.

Λ Α Κ Ω Ν.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθῶν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
 Μέμναμ', ὧ φθονερόν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὐτως;

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἄνικ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
 Αἶδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

Λ Α Κ Ω Ν.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὑβὲ ταφείης.
 Ἄλλὰ γὰρ ἔρψ' ὧδ', ἔρπε· καὶ ὕστατα βωκολιαξῆ.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Οὐχ ἔρψῳ τηγελ· τουτῷ δρύες, ὧδε κύπειρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
 Ἐνθ' ὕδατος ψυχρῷ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων
 Ὅρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἄσκιᾶ σὺδὲν ὁμοία
 Τὰ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἄπίτυς ὑψόθε κώνους.

Λ Α Κ Ω Ν.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾶδε πατησεῖς,

Αἶκ' ἔνθης, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
 Ταὶ παρὰ τὴν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τὴν περ ὕσδεις.
 Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
 Ταῖς Νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαίω.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Αἰ δέ κε καὶ τὴν μόλης, ἀπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
 Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρῶν
 Δέρματα, τῶν παρὰ τὴν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
 Στασῶ δ' ὀκτῶ μὲν γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος,
 Ὀκτῶ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

Λ Α Κ Ω Ν.

Αὐτόθι μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ·
 Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας· ἀλλὰ τίς ἄμμε
 Τίς κρινεῖ; αἶθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
 Αἰ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὅς τὰς ἐρείκας
 Τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

Λ Α Κ Ω Ν.

Βωστρέωμες.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Τὴν κάλει νιν.

Λ Α Κ Ω Ν.

Ἴθ', ὦ ξένε, μικρὸν ἄκουσον
 Τὰδ' ἐνθῶν· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες, ὅστις ἀρείων
 Βωκολιαστάς ἐντι. τὴν δ', ὦ γαθὲ, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
 Ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ὦν τὴν γὰ τοῦτον ὀνάσης.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ναί, ποτὲ τᾶν Νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτα
 Τὸ πλεόν ἰθύνης, μήτ' ὦν τὺ γὰ τῷδε χαρίξῃ.
 Ἄδέ τοι ἅ ποιμένα τῷ Θουρίῳ ἐντὶ Συβάρτα.
 Εὐμάρᾳ δὲ τὰς αἴγας ὄρῃς, φίλε, τῷ Συβαρίτα.

Λ Α Κ Ω Ν.

Μὴ τὺ τις ἠρώτα, ποτὲ τῷ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,
 Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποιμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Βέντισθ' οὔτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθία πάντ' ἀγορεύω,
 Κουδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

Λ Α Κ Ω Ν.

Εἶλα λέγ', εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὔθις
 Ζῶντ' ἄφες. ὦ Παιᾶν, ἦ στωμύλος ἦςθα, Κομάτα.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ταὶ Μῶσαι με φιλεῦντι πολὺ πλεόν ἢ τὸν ἀοιδὸν
 Λάφριν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

Λ Α Κ Ω Ν.

Καὶ γὰρ ἔμ' Ὠπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
 Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρει.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Πλὴν δύο τὰς λοιπὰς διδυματοκὸς αἴγας ἀμέλγω,
 Καί μ' ἅ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

Λ Α Κ Ω Ν.

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἵκατι πληροῖ
 Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἅ Κλεαρίστα,
Τὰς αἴγας παρελευντα, καὶ ἄδύ τι ποπυλιάσδει.

Λ Α Κ Ω Ν.

Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἄλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόςβατος οὐδ' ἀνεμίονα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἰμασιαῖσι πεφύκη.

Λ Α Κ Ω Ν.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὄρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Κῆγὼ μὲν δωσῶ τᾶ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθῳ καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

Λ Α Κ Ω Ν.

Ἄλλ' ἐγὼ ἔς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πεξῶ
Τὰν οἶν τὰν πελλάν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ται μηκάδες· ὦδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἶ τε μυρῖκαι.

Λ Α Κ Ω Ν.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὔτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα;
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρητῆρ,
Ἔργον Πραξιτέλεως· τᾶ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

Λ Α Κ Ω Ν.

Χ' ἄμῖν ἐντὶ κύνων φιλοποιίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
 Ὅν τῷ παιδί δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκεν.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἄκρίδες, αἶ τὸν φραγμὸν ὑπερπηθῆτε τὸν ἄμδν,
 Μῆ μεν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἄβαι.

Λ Α Κ Ω Ν.

Τοὶ τέττιγες, ὕρῃτε, τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
 Οὕτω κ' ὕμμες θῆν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἶ τὰ Μίκωνος
 Αἶεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

Λ Α Κ Ω Ν.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἶ, τὰ Φιλώνδα
 Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι ποτέονται.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἦοὺ μέμνασ', ὅτ' ἐγὼν τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρῶς
 Εὐ ποτεκιγκλίσδευ, καὶ τὰς δρυὸς εἶχεο τήνας;

Λ Α Κ Ω Ν.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μάν ποκα τᾶδέ τυ δάσας
 Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἦδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθευ;
 Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

Λ Α Κ Ω Ν.

Κῆγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις·
 Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρουσέ νυν ἰς τὸν Ἄλεντα.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ρείτω γάλα, καὶ τὸ δὲ, Κραῦθι,
Οἴνω πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

Λ Α Κ Ω Ν.

Ῥείτω γ' ἅ Συβαρίτις ἐμὴν μέλι, καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἄ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾶ κάλπιδι κηρία βάψαι.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἶγυλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

Λ Α Κ Ω Ν.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὄϊεσσι πάρεστι μὲν ἅ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

Λ Α Κ Ω Ν.

Ἄλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὠρεξα, καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὸ δ', ὦ τάλαν, ἔσσι φιλεχθής.

Μ Ο Ρ Σ Ω Ν.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὴν δὲ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὸ δὲ, θύσας
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας ἀντίκα πέμψον.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων

Νῦν ἀγέλα· κήγῶν γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
 Κατ τῷ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅτι ποκ' ἤδη
 Ἄνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὕμιν ἀλεῦμαι.
 Αἴγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὕμμε
 Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
 Οὔτος ὁ λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν' ὄχευσεῖς
 Τὰν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γέ με καλλιερῆσαι
 Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
 Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Α Σ Τ Α Ι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 5'.

Δ Α Μ Ο Ι Τ Α Σ Κ Α Ι Δ Α Φ Ν Ι Σ.

1 — 15

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἓνα χῶρον
τὴν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυρρὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἐσδόμενοι θέρεος μέσφ' ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρισθεν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἅ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τὴν νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἄδεια συρίσδων· πάλιν ἄδ', ἴδε, τὴν κύνα βάλλει,
Ἄ τοι τῶν ὄϊων ἔπεται σκοπός· ἅ δὲ βαῦσδει
Εἰς ἄλλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύμυτα φαίνει,
Ἄσυχ' ἀκαχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο, μὴ τῆς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἄλδ' ἐρχομένης, κατὰ δὲ χροῖα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἄ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας

Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρους ἀνίκα φρύττει·
 Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
 Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἧ γὰρ ἔρωτι
 Πολλάκις, ὦ Πολύφραμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
 Τῷ δ' ἐπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν αἶδεν.

Δ Α Μ Ο Ι Τ Α Σ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποιμνιον ἀνίκα ἔβαλλε,
 Κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ὦ ποθόρημι
 Ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἐχθρ' ἀγορεύων,
 Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
 Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φασὶ γυναῖκα ἔχεν· ἃ δ' αἰοῖσα
 Ζαλοῖ μ', ὦ Παιᾶν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσης
 Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
 Σίγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾶ κυνί· καὶ γὰρ, ὄκ' ἤρων
 Αὐτᾶς, ἐκνυζήτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
 Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
 Ἄγγελον· αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὁμόσση
 Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
 Καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὡς με λέγοντι.
 Ἥ γὰρ πρὸν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, (ἧς δὲ γαλάνα)
 Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἃ μία κῶρα
 (Ὡς παρ' ἐμὴν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
 Λευκοτέραν ἀγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
 Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρεῖς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κόλπον·
 Ταῦτα γὰρ ἃ γραῖα με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
 Ἄ πρὸν ἀμάντεσσι παρ' Ἴπποκόωντι ποταύλει.

Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χῶ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν·
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας·
Ῥοχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταῖ πόρτιες αὐτίκα ποία.
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

Θ Α Λ Υ Σ Ι Α,
Η ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

ΕΙΛΥΛΛΙΟΝ Ζ΄.

1 — 17

³Ἦς χρόνος ἀνίκ' ἐγών τε καὶ Εὐκριτος ἐστὸν Ἀλεντα
Εἴροπμες ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τῆ Διοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἶ τι περ ἑσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ
Χάλκωνος, Βούρινναν ὅς ἐκ ποδὸς ἄννε κράναν,
Εὐγ' ἐνερευσάμενος πέτρα γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πετλέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφῆες κομόωσαι.
Κοῦπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄννεμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἀμῖν τῷ Βρασίδα κατεφαίνετο, καὶ τιν' ὀδίταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὐρομες ἄνδρα,
Ὄνομα μὲν Λυκίδα, ἧς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τις μιν
Ἦγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλω ἔξοχ' ἰώκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρον ἑσφίγγετο πέπλος

Ζωστήρι πλακερῶ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριοελαίῳ
 Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρῶς
 Ὅμματι μειδιῶντι — γέλωσ δέ οἱ εἶχετο χεῖλευσ —
 Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεισ,
 Ἀνίκα δὴ καλ σαῦρος ἐφ' αἵμασιαῖσι καθεύδει,
 Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδεσ ἠλαίνονται;
 Ἡ μετὰ δαῖτα κλητὸσ ἐπείγεται; ἢ τινοσ ἀστῶν
 Λανὸν ἐπιθρῶσκεισ; ὡσ τεῦ ποσὶ νισσομένοιο
 Πᾶσα λίθοσ παλίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀεῖδει.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὸ πάντεσ
 Ἔμμεν συρίκταν μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν,
 Ἐν τ' ἀμητήρεσσιν· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 Ἀμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 Ἐλπομαι· ἡ δ' ὁδοσ ἄδε Θαλυσιᾶσ· ἦ γὰρ ἑταῖροι
 Ἀνέρεσ εὐπέπλω Λαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
 Ὀλβῳ ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πίονι μέτρῳ
 Ἀ δαίμων εὐκρινθὸν ἀνεπλήρωσεν ἀλώαν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδοσ, ξυνὰ δὲ καὶ ἀῶσ)
 Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτεροσ ἄλλον ὄνασεῖ.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κῆμὲ λέγοντι
 Πάντεσ ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τισ οὐ ταχυπειθῆσ,
 Οὐ Δᾶν· οὐ γὰρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
 Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
 Ἀεῖδων, βάτραχοσ δὲ ποτ' ἀκρίδασ ὡσ τισ ἐρίσδω.
 Ὡσ ἐφάμαν ἐπίταδεσ· ὁ δ' αἰπόλοσ, ἄδὺ γελάξασ,
 Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὔνεκεν ἐσσὲ
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Λιδὸσ ἔρνοσ.
 Ὡσ μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστισ ἐρευνῆ

Ἴσον ὄρευσ κορυφᾶ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοντος,
 Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
 Ἄντια κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἄλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
 Σιμιχίδα· κῆγὼ μὲν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
 Τοῦθ' ὅ,τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
 Ἔσσειται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
 Χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκη
 Κύματα, κ' Ὀρίων ὅτ' ἐπ' Ὀκεανῶ πόδας ἴσχη,
 Αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 ῥύσεται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
 Χ' ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
 Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὅς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
 Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηῖσι ταῖτε μάλιστα
 Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
 Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
 Ὄρια πάντα γένοιτο, καὶ εὐπλοὸν ὄρμον ἴκοιτο.
 Κῆγὼ, τῆνο κατ' ἅμαρ, ἀνήθινον, ἢ ῥοδόεντα,
 Ἡ καὶ λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω
 Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
 Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεί,
 Χ' ἄστιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ', ἀσφοδέλω τε, πολυγνάμπτω τε σελίνῳ.
 Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
 Αὐταῖσιν κυλίκεσαι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
 Εἷς δέ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσει,
 Ὃς ποκα τᾶς ξενίας ἠράσσατο Δάφνης ὁ βώτας,

Χ' ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο,
 Ἐὔτε χιῶν ὡς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,
 Ἦ' Ἀθῶ, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα·
 Ἄισει δ', ὡς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζῶν ζόντα, κακῆσιν ἀτασθαλίησιν ἄνακτος,
 Ὡς τέ νιν αἰ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
 Κέδρον ἐς ἀδειᾶν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσαι,
 Οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
 Ὡ μακαριστὲ Κομάτα, τὴν θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
 Καὶ τὴν κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὴν, μελισσᾶν
 Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὦριον ἐξεπόναςας.
 Αἶθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὠφελος ἦμεν,
 Ὡς τοι ἐγῶν ἐνόμειον ἀν' ὦρεα τὰς καλὰς αἴγας,
 Φωνᾶς εἰσαΐων· τὴν δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 Ἄδῦ μελισδόμενος κατακέκλιτο, θσιε Κομάτα.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο τὸν δὲ μετ' αὐθις
 Κήγῶν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμὲ δίδαξαν ἀν' ὦρεα βωκολέοντα
 Ἐσθλὰ, τὰ που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
 Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ὧ τυ γεραίρεν
 Ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοῖσαις.
 Σιμιχίδα μὲν Ἔρωτες ἐπέπτарον· ἢ γὰρ ὁ δειλὸς
 Τόσσον ἐρῆ Μυρτοῦς, ὅσον εἶαρος αἴγες ἔρανται.
 Ὡρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνω,
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
 Ἐσθλὸς ἀνήρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν
 Φοῖβος, σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγάροι,

Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἶθετ' ἔρωτι.
 Τὸν μοι, Πᾶν, Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λείλογχας,
 Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
 Εἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
 Κῆν μὲν ταῦθ' ἐρδοῖς, ὦ Πᾶν φίλε, μὴ τί τυ παῖδες
 Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
 Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.
 Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χροῖα πάντ' ὀνύχεσσι
 Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις,
 Εἴης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὥρῃσι χεῖματι μέσσω
 Ἐβρον παρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου,
 Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
 Πέτρα ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκίτι Νεῖλος ὕρατός.
 Ὑμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες
 Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας,
 Ὡ μάλοισιν Ἐρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
 Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
 Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μεν.
 Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
 Αἰ, αἰ, φαντὶ, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑπορῥεῖ.
 Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
 Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ἕρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
 Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνηραῖσι διδοίη.
 Εἰς δ' ἐπὶ τᾶςδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
 Ἄμμιν δ' ἄσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
 Ἄτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
 Τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὺ γελάξας,
 Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἡμες.

Χῶ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
 Εἶρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκριτος ἐς Φρασιδάμω
 Στραφθέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντιχος, ἐν τε βαθείαις
 Ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
 Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἶναρέοισι.
 Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
 Αἶγυροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυτδε.
 Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὕροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
 Τέτιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλολυγῶν
 Τηλόθεν ἐν πυκινῆσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις·
 Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγῶν·
 Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἄμφι μέλισσαι.
 Πάντ' ὥσδε θέρεος μάλα πίνος, ὥσδε δ' ὀπώρης.
 Ὅγναι μὲν παρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῆσι δὲ μᾶλα
 Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
 Ὅρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε.
 Τετράενες δὲ πίδων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
 Ἄρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
 Ἄρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπω
 Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε,
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
 Οἶον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
 Βωμῶ παρ Δάματρος ἁλωάδος; ἅς ἐπὶ σωρῶ
 Αὐθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτόνον· ἅ δὲ γελάξαι,
 Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχοισα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΚΑΙ ΛΙΠΟΛΟΣ.

Ι—ΙΙ

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολίοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὠρεα μακρὰ Μενάλκας.
"Ἄμφω τῶγ' ἤτην πυρρότριχῳ, ἄμφω ἀνάβω,
"Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.
Πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ποιμᾶν εἰροπόκων ὄϊων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Ἄλλὰ τί θησεύμεσθ', ὅ κεν ἅμῖν ἄρκιον εἶη;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἄμνόν.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Οὐ θησῶ ποκα ἄμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν
Χ' ἅ μάτρη· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἄλλὰ τί μᾶν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν;

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Σύριγγ', ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
Ταῦταν καταθείην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἢ μᾶν τοι κῆγ' ὁ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
Πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεῖς διέτμαξεν.
Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἴσσεται ἀμέων;

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
Ὡ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.

Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄῦσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἦθελε κρῖναι.

Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰύκτᾳ Μενάλκας.
 Ἐἴτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἄοιδᾶν
 Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Ἄγκια καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
 Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ἄσε μέλος,
 Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθῆ
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον
 Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
 Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
 Τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοί, παντᾶ δὲ γάλακτος
 Οὔθᾳτα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 Ἐνθ' ἀκαλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπη,
 Χῶ ποιμᾶν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἰ βοτάναι.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἐνθ' οἶς, ἐνθ' αἴγες διδυματόκοι, ἐνθα μέλισσαι
 Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρῦες ὑψίτεραι,
 Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπη,
 Χῶ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἰ βόες αὐότεραι.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Ὡ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
 Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·

Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μή μοι γὰν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Ἄλλ' ὑπὸ τᾶ πέτρα τᾶδ' ἄσομαι ἀγκᾶς ἔχων τυ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἄλα.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Δένδρῳσι μὲν χειμῶν φοβερόν κακόν, ὕδασι δ' ἀρχμὸς,
Ὅρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἄνδρὸς δὲ παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὴν γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ὦδ' ἄν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Φεῖδεν τᾶν ἐρίφων, φεῖδεν, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτέω.
Ὡ Λάμπουρε κίων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθύως σὺν παιδί νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμείσθ', ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται.
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε τὰ δ' οὔθ' ατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὦ ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Λάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αείδεν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Κᾶμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύννοφρος κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἡμεσ ἔφασκεν·

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,
 Ἄλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἄμετέραν ὕδὸν εἶρπον.
 Ἄδει' ἅ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἄδὺ τὸ πνεῦμα·
 Ἄδὺ δὲ χῶ μόνος γαρεύεται, ἄδὺ δὲ χ' ἅ βῶς·
 Ἄδὺ δὲ τῷ θέρειος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν.
 Τᾶ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα·
 Τᾶ βοῦ δ' ἅ μόνος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
 Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ᾧδ' ἀγόρευεν·

Α Ι Π Ο Λ Ο Σ.

Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ᾧ Δάφνι, φωνά·
 Κρέσσον μελομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχεν.
 Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.
 Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
 Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
 Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
 Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
 Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 Ὡς δὲ κατεσμήχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα·
 Ὡτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο.
 Κῆκ τούτῳ Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
 Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἕων ἔτι, Ναῖδα γᾶμεν.

ΝΟΜΕΥΣ, Η ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Θ'.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

1 — 14

Βουκολιάσδεο Δάφνι· τὺ δ' ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
Ῥιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντις, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρωσ.
Χοί μὲν ἅμα βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βουκολιάσδεο
Ἐμπροθεν· ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἄδὺ μὲν ἅ μόσχος γαρεύεται, ἄδὺ δὲ χ' ἅ βῶς,
Ἄδὺ δὲ χ' ἅ σύριγξ, γῶ βωκόλος, ἄδὺ δὲ κῆγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νίνασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας
Λίψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῷ δὲ θέρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμὶν· οὕτω δὲ Μενάλκας.

Ε 2

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ .

Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ , κῆγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
 Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὄνειρῳ
 φαίνονται , πολλὰς μὲν ὄϊς , πολλὰς δὲ χιμαίρας·
 Ὦν μοι πρὸς κεφαλῆ καὶ παρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
 Ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνῳ χορῖα ζέει , ἐν πυρὶ δ' αὔαι
 φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν
 Χείματος , ἧ νωδὸς καρύων , ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα , καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν , τὰν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρὸς,
 Αὐτοφυᾶ , τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·

Τήνῳ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον , οὗ κρέας αὐτὸς
 Σιτήθην , πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
 Πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλω.
 Βωκολικαὶ Μῶσαι , μάλα χαίρετε , φαίνετε δ' ὦδᾶν,
 Τὰν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄεισα νομεῦσι.

Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης.

Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος , μύρμακι δὲ μύρμαξ,

Ἴσηκες δ' ἴσηξιν· ἐμὴν δ' ἅ Μῶσα καὶ ὦδᾶ.

Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλειῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,

Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον , οὔτε μελίσσαις

Ἄνθεα , ὅσον ἐμὴν Μῶσαι φίλαι· οὐς γὰρ ὄρεῦντι

Ἰαθεῦσαι , τῶσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκᾶ.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι'.

ΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

1 -- 11

Ἐργατίνα βουκαίε, τί νῦν, ᾧ ἕζυρὲ, πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγες.
Οὔθ' ἅμα λαιτομεῖς τῷ πλατλόν, ἀλλ' ὑπολείπη,
Ὡσπερ ὄϊς ποιμένας, τὰς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τὸ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἔσση,
Ὅς νῦν ἀρχόμενος τὰς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

Μ Ι Λ Ω Ν.

Οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρὶ;

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα;

Μ Ι Λ Ω Ν.

Μηδέ γε ξυμβαίη· χαλεπὸν χορῶ κῦνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθῳ ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλλος ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἄ Πολυβώτα,

Ἄ πρᾶν ἀμώντεσσι παρ' Ἰπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὦν ἐπεθύμεις.

Μάντις τοι τᾶν νύκτα χροῖξεται ἅ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαι μ' ἄρχη τύ. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,

Ἄλλὰ καὶ ὠφρόντιστος Ἔρως. μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὸ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,

Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἄδιον οὕτως

Ἔργαξῃ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τᾶν ῥαδινάν μοι

Παῖδ'· ὦν γάρ χ' ἄψησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,

Ἰσχνάν, ἀλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Καὶ τὸ ἶον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἅ γραπτὰ ὑάκινθος·

Ἄλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
 Ἄ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
 Ἄ γέρανος τῶροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.
 Αἰθέ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.
 Χρῦσοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾶ Ἀφροδίτᾳ·
 Τῶς αὐλῶς μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ ῥόδον, ἡ τύγε μᾶλον,
 Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
 Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς,
 Ἄ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μὲν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

Μ Ι Λ Ω Ν.

Ἡ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς·
 Ὡς εὖ τὰν ιδέαυ τᾶς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.
 Ὡ μοι τῷ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
 Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θεῷ Λυτιέρσα·
 Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον
 Εὐεργόν τ' εἶη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλιστα.
 Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριῶν τις
 Εἶπη, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὔτος ὁ μισθός.
 Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἅ τομὰ ὕμμιν
 Ἡ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὔτως.
 Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
 Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόςδε μάλιστα.
 Ἀρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐχειρᾶμένω κορυδαλλῷ·
 Καὶ λήγειν, εὐδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
 Εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
 Τὸν τὸ πιεῖν ἐγγεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
 Κάλλιον, ὧ πικμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἔψειν·

Μὴ ῥπιτάμης τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀεῖδεν·

Τὸν δὲ τεὸν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα

Μυθίσδεν τᾶ ματρὶ κατ' εὐνᾶν ὀρθρευοίσα.

Κ Τ Κ Λ Ω Ψ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια'.

1 — 19

Οὐδὲν ποτ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἔμλν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
 Ἡ ταλ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἄδῦ
 Ἴνεται ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρυὴν δ' οὐ ῥάδιον ἐντί.
 Γινώσκεν δ' οἴμαί τυ καλῶς, ἱατρὸν ἰόντα,
 Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοῖσαις.

Οὔτω γοῦν ῥαῖστα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἀμῖν,
 Ῥοχαῖος Πολύφαιμος, ὅκ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,
 Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε·
 ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
 Ἄλλ' ὀλοαῖς μανταῖς· ἀγείτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταλ ὄϊες ποτὶ ταῦλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
 Αὐτῷ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιόεσσας,
 Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος
 Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
 Ἄλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὄρῶν ἄειδε τοιαῦτα·

Ὡ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός,
 Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα θυφακος ὠμᾶς·
 Φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με,
 Οἴχη δ' εὐθύς ἰοῖσα, ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με.
 Φεύγεις δ', ὥσπερ οἷς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
 Ἡράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον
 Ἡνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
 Ἐξ ἔρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
 Ἐκ τήνῳ δύναμαι· τὴν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὔνεκα φεύγεις·
 Οὔνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὥς μία μακρά·
 Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ὄρις ἐπὶ χεῖλει.
 Ἄλλ' ὠτύος, τοιοῦτος ἔων, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
 Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθῆες αἰεὶ.
 Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
 Τὴν, τὸ φίλον γλυκίμαλον, ἅμα κῆμαυτὸν ἀείδων
 Πολλάκι νυκτὸς ἄωρί· τρέφω δὲ τοι ἔνδεκα νεβρῶς
 Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνωσ τέσσαρας ἄρκτων.
 Ἄλλ' ἀφίκευ τὸ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὄρεχθῆν.
 Ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξεῖς.
 Ἐντὶ δάφναι τήναι, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
 Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος ἢ γλυκύκαρπος·
 Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἢ πολυδέενδρος Αἴτνα

Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι·
 (Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο ;)
 [Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμεν,]
 Ἐντὶ δρυθὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ.
 Καιόμενος δ' ὑπὸ τεύς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
 Καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 ὦμιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἅ μᾶτηρ βράγγι' ἔχοντα,
 Ὃς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεύς ἐφίλασα,
 Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
 Ἡ μᾶκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
 Ἄλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
 Ὃστ' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
 Αἰκά τις σὺν ναῦ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
 Ὃς κεν ἴδω, τί ποθ' ἀδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
 Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
 (Ὃσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
 Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
 Ἄ μᾶτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·
 Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὄρευσά με λεπτὸν ἐόντα.
 Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
 Σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῆ, ἐπεὶ κῆγὼν ἀνιῶμαι.
 ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι ;
 Αἰκ' ἰνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
 Τὰν παραιοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις ;

Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἕσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλὰ συμπάισδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεὶ κ' αὐταῖς ὑπακοίσω.
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾶ κήγῶν τίς φαίνομαι ἤμεις.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
Μουσίσδων· ὄψον δὲ διαγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

A I T H Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ'.

1 — 19

Ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτη σὺν νυκτὶ καλῆοι;
Ἦλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἕαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἠδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός.
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρός, ὅσσον ἀηδῶν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν.
Τόσσον ἔμ' εὐφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἥελίου φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὡς τις.
Εἶθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῆ.
Δοιῶ δὴ τινε τῶδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἷσπνηλος, φαίη γῶ' μυκλαῖζων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἶποι, αἶταν.
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῶ. ἦ ῥα τότε ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθεῖς.
Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ, ἀγήρω
Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίησιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἰμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.

Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος αἴτεω
 Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέιοισι μάλιστα.
 Ἄλλ' ἦτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
 Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν καλὸν αἰνέων
 Φεύδεα ῥινὸς ὑπερθευ ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
 Ἦν γὰρ καὶ τι δάκης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθύς ἔθηκας,
 Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.

Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἰρετμοῖς,
 Ὀλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περὶ ἄλλα
 Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλῆα τὸν φιλόπαῖδα.
 Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλῆες εἶαρι πρῶτω
 Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
 Ὅς δέ κε προσμάξη γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,
 Βριθόμενος στεφάνοισιν ἔην ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
 Ὀλβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
 Ἡ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
 Λυδίη ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὑποίη
 Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

Υ Λ Α Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιγ'.

1 — 19

Οὐχ ἄμιν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἔδοκεῦμεν,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο.
Οὐχ ἄμιν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἡμεν,
Οἷ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἔσορῶμεν.
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρούωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
Ὅς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδός,
Τῷ χαρίεντος Ὑλα, τῷ τὰν πλοκαμίδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατήρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθῶν ἀγαθός καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο.
Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ἔροίτο,
Οὐθ' ὅκα ἅ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς ἄως,
Οὐθ' ὅποκ' ὑρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὄρωεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρω.
Ὅς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἶη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀμιστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὕφελός τι,
Ἦκετο γῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν

Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἠρωΐνας·
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινον Ὑλας εὐέδρον ἐς Ἀργῶν,
 Ἄτις Κυανεῖαν οὐχ ἤψατο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
 Αἰετὸς ὦς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσταν.
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἵαρος ἤδη·
 Τᾶμος ναυτιλλᾶς μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
 Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργῶν
 Ἑλλάσποντον ἔκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι·
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἐνθα Κιανῶν
 Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμείναν.
 Λειμῶν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
 Ἐνθεν βούτομον ὄξυ, βαθὺν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
 Κῶχεθ' Ὑλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
 (Ὅτ' μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
 Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη,
 Κυανεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδλίαντον,
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωστις·
 Ὑδατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μαλῖς, ἕαρ θ' ὀρόωσα Νυχεῖα.
 Ἦτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν,
 Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερσὶ πᾶσαι ἔφυσαν·

Πασάων γὰρ ἔρωσ ἀπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
 Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἀθρόος, ὡς ὄκα πυρσὸς ἀπ' οὐρανῶ ἤριπεν ἀστήρ
 Ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιείσθ' ὄπλα· πλευστικὸς οὗρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι
 Λακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
 Ἀμφιτρωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
 ὤλετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
 Καὶ ῥόπαλον, τὸ οἱ αἰὲν ἐχάνθανε δεξιτερὰ χεῖρ.
 Τρὶς μὲν Ὑλαν ἄϋσεν, ὅσον βαθὺς ἤρουγε λαιμός·
 Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἔκετο φωνὰ
 Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδόν, εἶδετο πόρρω.
 Ὡς δ' ὀπὸκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῆς ἔσακούσας
 Νεβρῶ φθεγξαμένας τὶς ἐν ὠρεσιν, ὠμοφάγος λῆς,
 Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἐτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
 Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
 Παιδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσ' ἐμόγησεν
 Ὄρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
 Ναῦς μὲν ἐν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
 Ἰστία δ' ἠἴθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ἃ δ', ἅ πόδες ἄγον, ἐχώρει
 Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἤπαρ ἄμυσσεν.
 Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὑλας μακάρων ἀριθμεῖται.
 Ἡρακλέην δ' ἦρωες ἐκερτόμεον λιπονάυταν,
 Οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ·
 Πεσδᾶ δ' ἐς Κόλγῳς τε καὶ ἄξενον ἔκετο Φᾶσιν.

**ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ,
Η ΘΥΩΝΙΧΟΣ.**

ΕΙΛΥΛΛΙΟΝ ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

1—4

Χαίρων πολλά τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τὸ αὐτὸν,

Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῶστα, Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτός,

κὼ μύσταξ πολὺς οὖτος, ἀϋσταλίοι δὲ κίκιννοι.

Τοιοῦτος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,
 Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἤμεν.
 Ἦρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὴν δόκει) ὀπτῶ ἀλεύρω.

Α Ι Σ Χ Ι Ν Η Σ.

Παῖσδεις ᾧ ἄγαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἄχαρίεσσα Κυνίσκα
 Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεῖς ποκα, θρήξ ἀνὰ μέσσον.

Θ Υ Ω Ν Ι Χ Ο Σ.

Τοιοῦτος μὲν αἰετὸν, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,
 Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρὸν. ὅμως δ' εἶπον, τί τὸ καινόν;

Α Ι Σ Χ Ι Ν Η Σ.

Ῥογείος, κῆγών, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἰπποδιώκτας
 Ἄπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομος ὁ στρατιώτας
 Ἐν χώρῳ παρ' ἐμὴν. δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,
 Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς
 Εὐώδη, τετόρων ἐτέων σχεδὸν, ὡς ἀπὸ λανῶ.
 Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἥς πότος ἀδύς.
 Ἦδη δὲ προῖόντος, ἔδοξ' ἐπιχειῖσθαι ἄκρατον,
 Ὡτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὦτινος εἰπῆν.
 Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο.
 Ἄδ' οὐδὲν, παρεόντος ἐμεῦ· τίν' ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;
 Οὐ φθελγξῆ; λύκον εἶδες, ἐπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
 Χ' ἤφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτῆς καὶ λύχνον ἄψαις.
 Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῷ γείτονος υἱὸς,
 Εὐμάκης, ἀπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἤμεν.
 Τούτῳ τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα.
 Χ' ἀμὴν τοῦτα δι' ὧτὸς ἔγεντό ποχ' ἄσυχον οὕτως·
 Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.

Ἦδη δ' ὦν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἡμέρας,
 Χῶ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς,
 Θεσσαλικὸν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἅ δὲ Κυνίσκα
 Ἐκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
 Παρθένος ἐξαέτις κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.
 Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὴν Θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρῳ
 Ἦλασα, κἄλλαν αὐθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλωσ,
 Ἐξω ἀπόχετο θᾶσσον· Ἐμὸν κακὸν, οὐ τοι ἀρέσκω;
 Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
 Θάλπε φίλον· τήνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
 Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χειλιδῶν
 Ἀφορῶν ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρην·
 Ἐκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
 Ἴθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ἅ πόδες ἄγον.
 Αἶνος θῆν λέγεται τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
 Εἵκατι ταῖδ', ὀκτὼ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
 Σάμερον ἐνδεκάτα, ποιίθει δύο· καὶ δύο μᾶνες,
 Ἐξ ᾧ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
 Οἷ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῶκται·
 Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοί,
 Ἀύστανοι Μεγαρήες, ἀτιμοτάτη ἐνὶ μοίρᾳ.
 Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι·
 Νῦν δὲ ποθ', ὡς μῦς, (φαντὶ) Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
 Χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
 Οὐκ οἶδα· πλὴν Σῖμος, ὃ τὰς Ἐπιχάλκῳ ἐρασθεῖς,
 Ἐκπλεύσας, ὑγιῆς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἀλικιώτας.
 Πλευσοῦμαι κῆγὼν διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
 Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὀμαλὸς δὲ τις ὁ στρατιώτας.

Θ Υ Ω Ν Ι Χ Ο Σ.

᾽Ωφελε μὰν χωρῆν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,
 Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥστ' ἀποδαμεῖν,
 Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρω οἶος ἄριστος.

Α Ι Σ Χ Ι Ν Η Σ.

Τάλλα δ' ἀνήρ ποιός τις;

Θ Υ Ω Ν Ι Χ Ο Σ.

Ἐλευθέρω ὅστις ἄριστος,
 Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἀδύς·
 Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
 Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,
 Οἷα χρῆ βασιλῆ'. αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
 Αἰσχίνα. ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
 Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακῶς
 Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
 Αἰ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
 Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρπει
 Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῆν τι δεῖ, ἅς γόνυ χλωρόν.

**Σ Τ Ρ Α Κ Ο Υ Σ Ι Α Ι
Η Α Δ Ω Ν Ι Α Ζ Ο Υ Σ Α Ι.**

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιε΄.

**ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ,
ΞΕΝΟΣ, [ΕΤΕΡΟΣΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ
ΑΟΙΔΟΣ.]**

Γ Ο Ρ Γ Ω. 1—4

Ἐνδοῖ Πραξινόα;

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

*Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι.
Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἤνθεις. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ·
Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον.*

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Ἔχει κάλλιστα.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Καθίξεν.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Ἦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς. μόλις ὑμῖν ἐσώθην,

Ηραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
 Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
 Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἕκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν,
 Πλεὸν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
 Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἶεν ὁμοῖος.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
 Τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Ἀπφῦς μὲν τήνος πρῶαν, (λέγομες δὲ πρῶαν θῆν
 Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
 Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνῆρ τρισκαιδεκάπαχυς.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Χῶμος ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας.
 Ἐπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
 Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθῆς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
 Ἄλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ-
 Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
 Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλὸν τι
 Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.

Ὦν εἶδες, χ' ὦν εἶπας, ἰδοῖσα τὸν τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπειν ὦρα κ' εἶη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρησδοντι καθεύδεν.
Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἄδ' ὡς νῆμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺν, ἄπληστε,
Ἐγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι. ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἄ κλάξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσης, Γοργοῦ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
Ἦ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾶ ποκ' ἔλειπες

Τῶμπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίθεες. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἐρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

ὦ θεοί, ὅσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 Χρῆ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
 Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα.
 Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν, οὐδείς κακοεργὸς
 Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἴγυπτιστί·
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἐπαισδον,
 Ἀλλάλοις ὀμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
 Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τὸ πτολεμιστάδ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
 Ὅρθος ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσῆς
 Εὐνόα, οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
 Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Θάρσει, Πραξινοά· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν·
 Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
 Ἐκ παιδός· σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρῶεϊ;

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

Γ Ρ Α Υ Σ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Παρενθεῖν

Εὐμαρῆς;

Γ Ρ Α Υ Σ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.

Καλλίστα παίδων, πείρη θήν πάντα τελεῖται.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Χρησμῶς ἅ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἑραν.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄσσοσ ὄμιλος.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὸ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὸ πλανηθῆς.

Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.

ᾠ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη

Ἔσχισται, Γοργοῖ. πὸτ τῷ Διὸς, εἴτι γένοιο

Εὐδαίμων, ὦ νθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μευ.

Ξ Ε Ν Ο Σ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὄμως δὲ φυλάξομαι.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Ἄθροός ὄχλος·

ᾠθεῦνθ' ὡσπερ ἕες.

Ξ Ε Ν Ο Σ:

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Κεῖς ὄρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῷ κ' οἰκτίρομος ἀνδρός·

Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά, τὸ βιάξου.

Κάλλιστ'· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὃ τὰν νυθὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Πότινι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
Ἐμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Ε Τ Ε Ρ Ο Σ Ξ Ε Ν Ο Σ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος, τί δὲ τίν, εἰ κωτίλας εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Μὴ φυῆ, Μελιτῶδες, ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἶη,
Πλὴν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεῖαν ἀπομάξῃς.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰεῖδειν
Ἄ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῦδρις ἀοιδός,
Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε·

Φθεγγεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη·

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
 Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῶ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
 Οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὠραι,
 Βάρδισται μακάρων, Ὠραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 Ἔρχονται, πάντισσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι.
 Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 Ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
 Τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναε,
 Ἀ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,
 Ἀρσινόα πάντισσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
 Πὰρ μὲν οἱ ὦρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 Ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα·
 Εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
 Ἀνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρω·
 Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἐρπετὰ τῆδε πάρεστι.
 Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῶ βρέθουσαι ἀνήθῳ,
 Δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἐρώτες,
 Οἶοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἅπ' ὄζῳ.
 Ὡ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 Αἰετῷ, οἶνοχόον Κρονίδα Διὸ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὑπνω·

Ἄ Μίλατος ἔρεϊ, χὼ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
 Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
 Ὀκτωκαιδεκίτης ἢ ἑννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
 Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρῶα.
 Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
 Ἄωθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθροαὶ ἔξω
 Οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰῶνι πτύοντα·
 Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
 Σιῆθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς.
 Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κεῖς Ἀχέροντα,
 Ἀμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Ἀγαμέμνων
 Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἦρωες,
 Οὔθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρῶς ἀπὸ Τροίας ἱπανεληθὼν,
 Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
 Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Πλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
 Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἠξείεις.

Γ Ο Ρ Ι Ω.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἃ θήλεια
 Ὀλβία ὅσσα ἴσασι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.
 Ὄρα ὁμῶς κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
 Χώνηρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαιρόντας ἀφικνεῖ.

ΧΑΡΙΤΕΣ, Η ΙΕΡΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις'.

1 — 19

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν ᾠοδοῖς,
Ἕμνεῖν ἀθανάτους, ἕμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ αἰέδοντι·
Ἄμμες δὲ βροτοὶ, οἳ δὲ βροτοὺς βροτοὶ αἰέδοντι.
Τίς γὰρ τῶν ὀπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἁῶ,
Ἄμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἄσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμψεῖ;
Αἰ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλὰ με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὕδὸν ἤνθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πνυθμένι χηλῶ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ἐνθ' αὖη σφίσιεν ἔδρα, ἐπὰν ἄπρακτοὶ ἴκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόςδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ' οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκανται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν αὖξεται ἀθρεῖ
Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὲ δοίῃ·
Ἄλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα·
Αὐτῷ μοι τὲ γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ᾠοδούς·

Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
 Οὗτος ἀοιδῶν λῶστος, ὃς ἐξ ἑμεῦ οὔσεται οὐδέν.

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρῖος ἔνδοθι χρυσὸς
 Κείμενος; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
 Ἄλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ καὶ τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
 Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
 Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
 Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
 Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλητι νέεσθαι·
 Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροῦς ὑποφήτας·
 Ὅφρα καὶ εἶν ἀΐδαο κεκρυμμένος ἰσθλὸς ἀκούσης,
 Μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος,
 Ὡσεὶ τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
 Ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτῆμονα κλαίων.
 Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεῦα
 Ἀρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
 Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
 Μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
 Μυρῖα δ' ἄμ πεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
 Ποιμένες ἐκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
 Ἄλλ' οὐ σφιν τῶν ἤδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
 Θυμὸν ἐς εὐρεΐαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος,
 Ἀμναστοὶ δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
 Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
 Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
 Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὄνομαστοὺς
 Ὀπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαγον ἵπποι,
 Οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.

Τίς δ' ἂν ἀριστίας Λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιάς Κύκνον ἔγνω,
 Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὑμνησαν ἀοιδοί;
 Οὐδ' Ὀδυσσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθῶν
 Ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὄλοοιο Κύκλωπος,
 Δηναίων κλέος ἔσχεν· ἐσιγάθη δ' ὁ συφορβὸς
 Εὐμαῖος, καὶ βουσι Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 Ἔργον ἔχων, αὐτὸς τε περίσπλαγχνος Λαέρτας,
 Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
 Χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
 Ἄλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
 Ὅσσ' ἄνεμος χέρσουδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
 Ἡ ὕδατι νίξειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,
 Καὶ φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν,
 Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἶη
 Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἕμερος αὐτόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν τιμᾶν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.
 Δίξημαι δ' ὧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἐνθῶ
 Σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθονται ἀοιδοῖς
 Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλευόντος.
 Οὐπω μῆνας ἄγων ἑκαμ' οὐρανὸς, οὐδ' ἐνιαυτούς·
 Πολλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι.
 Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμεῦ κεχρήσεται ἀοιδᾶ,
 Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὄσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
 Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου.

Ἦδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἀελίῳ δύνοντι
 Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγαντι·
 Ἦδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
 Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεῖνοισιν·
 Ἐν δ' αὐτοῖς Ἰέρων, προτέροις ἴσος ἠρώεσσι,
 Ζώννυται, ἔπειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι·
 Αἰ γὰρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
 Κώρα θ', αἶ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
 Εἶλαχας μέγα ἄστν, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
 Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
 Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
 Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
 Ἄστυα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
 Λυσιμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας·
 Ἄγροὺς δ' ἐργάζονται τεθαλότας· αἶ τ' ἀνάριθμοι
 Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
 Ἄμ πεδίον βληχοῖντο, βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς αὔλιον
 Ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν·
 Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὲ σπόρον, ἀνίκα τέττιξ,
 Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἐνδοθι δένδρων
 Ἄχεϊ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὄπλ' ἀράχλαι
 Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοῶς δ' ἔτι μῆδ' ὄνομ' εἶη.
 Ὑψηλὸν δ' Ἰέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
 Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὄπη πλατὺ τεῖχος
 Ἀσφάλτῳ δῆσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
 Εἰς μὲν ἐγὼν, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
 Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
 Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἰέρωνα·

ὦ Ἐτεόκλειοι θυγατρὲς θεῶν, αἱ Μινύειον
 ὄρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
 Ἀκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμι κεν· ἐς δὲ καλεύντων
 Θαρσῆσας Μοῖσαισι σὺν ἀμετέραισιν ἰκοίμαν,
 Καλλείψω δ' οὐδ' ὑμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
 ἄνθρωποις ἀπάνευθεν; ἄελ Χαρίτεσσιν ἄμ' εἶην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ
ΕΙΣ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ.

1 — 15

*Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ἄδωμεν ἁοιδαῖς·
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσοσ' ὃ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἡρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἀμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἁοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἶπην,
Ἵμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὕλατόμος ἐνθῶν,
Παπταίνει, παρεόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργω.
Τί πρῶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἶπην,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλῆων.
Ἐκ πατέρων οἶος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἶός τε νοῆσαι.*

Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
 Ἀθανάτοις, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
 Δίδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδῶς
 Ἐδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις·
 Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνοιο
 Ἰδρῦται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
 Ἐνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισι,
 Καίρων νίωνῶν περιώσιον νίωνοῖσιν,
 Ὅτι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας,
 Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.
 Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας,
 Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
 Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἦδη
 Νέκταρος εὐόδοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
 Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιον τε φαρέτραν,
 Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
 Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω Ἦβας
 Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.

Οἷα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερνίκα
 Ἐπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι.
 Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα, Διώνας πότνια κῶρα,
 Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐξεμάξατο χεῖρας·
 Τῷ οὐπω τινὰ φαντὶ ἄδειν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
 Ὅσον περ Πτολεμαῖος ἔαν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
 Ἥ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παισὶ
 Θαρσῆσας σφετέροισιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα,
 Ὅπποτε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεοίσας.
 Ἀστόργῳ δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἶεν,

Ῥηίδαι δὲ γοναί, τέκνα δ' οὔποτ' ἰοικότα πατρί.
 Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα,
 Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἔνεκεν Βερενίκα
 Εὐειδῆς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
 Ἄλλὰ μιν ἄρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθῆν
 Κυάνεον καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
 Ἔς ναὸν κατέθηκας, ἕᾱς δ' ἀπεδάσασο τιμᾶς.
 Πᾶσιν δ' ἥπιος ἄδε βροτοῖς μαλακῶς μὲν ἔρωτας
 Προσπνεύει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
 Ἀργεῖα κυάνοφρον, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
 Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες, Καλυδώνιον ἄνδρα·
 Ἄλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλλῆα
 Αἰακίδα Πηληϊῶ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
 Αἰχμητᾶ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκα.
 Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἕοντα
 Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πρᾶταν ἴδες ἄω.
 Ἐνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσιζωναν
 Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
 Ἄ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, κὰδ δ' ἄρα πάντων
 Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ ἰοικῶς
 Παιὶς ἀγαπατὸς ἔγεντο· Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα,
 Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφους χεῖρεςσι φίλαισιν·
 Ὀλβιε κῶρε γένοιο, τλοῖς δέ με τόσσον, ὅσον περ
 Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν,
 Ἴσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἰοῦσιν,
 Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἀναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
 Ὡς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑπόθεν ἔκλαγε φωνᾷ

Ἐς τρεῖς ὑπάλ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις.
 Ζηνὸς που τήδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλοντι
 Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος, ὃν κε φιλάσῃ
 Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ.
 Πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσης.
 Μυρία ἀπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
 Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρω·
 Ἄλλ' οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
 Νεῖλος ἀναβλύζων διερᾶν ὅτε βῶλακα θρύπτει.
 Οὐδέ τις ἄστυα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
 Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηται,
 Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
 Λοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς·
 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
 Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀράβιας τε,
 Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῆων·
 Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
 Σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισί τε Καρσῶν,
 Καὶ νᾶσις Κυκλάδεσσι· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄριστα
 Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
 Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
 Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶται
 Χαλκῶ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
 Ὀλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
 Τόσσον ἐπ' ἅμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον·
 Πάντοθε λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἔκηλοι.
 Οὐ γάρ τις δηῶν πολυκῆτεα Νεῖλον ἐπεμβᾶς
 Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοᾶν ἐστάσατο κώμαις·

Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς
 ὠρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίησιν.
 Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνὶ δρυταί πεδίοισι,
 Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
 Ὡς ἐπίπαγχν μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
 Ὁὲ ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεσθαι αὐτός.
 Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πτόνι χρυσὸς,
 Μυρμάκων ἄτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
 Ἄλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἴκοι,
 Αἶν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
 Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
 Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις,
 Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
 Ἴκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
 Ὡς οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
 Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀεῖδοντι Πτολεμαῖον
 Ἄντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
 Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
 Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
 Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἐλόντες,
 Αἴρι πᾶ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
 Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη,
 Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἵχνη.
 Ματρὶ φίλα καὶ πατρὶ θυώδεας εἶσατο ναῶς·
 Ἐν δ' αὐτῶς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
 Ἰδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγῶς.
 Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει
 Μασὶ περιπλομένοισιν ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,

Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων
 Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῶ,
 Ἐκ θυμῷ στήργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
 Ὡδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
 Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
 Ἐν δὲ λέχος στήρηνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
 Χεῖρας φοιβήσασα μύροισι, ἔτι παρθένος Ἴρις.

Χαῖρ', ὦ ἄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
 Μνάσομαι ἀμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
 Φθίγξομαι ἰσσομένοις· ἀρετὰν γὰρ μὲν ἐκ Διὸς ἔξεις.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιη'.

1 — 19

"Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι παρ Μενελάω,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχουσαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα τὰ πρῶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινῶν,
Ἄνικα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὴν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρείος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλήκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὔτω δὴ πρῶϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἥ ῥά τις ἔσσι λῆαν βαρυγούνατος; ἧ ῥα φίλυπνος;
Ἥ ῥα πολὺν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὴν κατεβάλλεν;
Εὔδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρήν τυ,
Παῖδα δ' ἔᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ μητρὶ
Παῖσδεν ἐς βαθὺν ἕρθρον· ἐπεὶ καλῆνας, καὶ ἐς ἄῶ,
Κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἄδει.
Ὀλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ἄλλοι ἀριστιέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἀμιθίοις Κρονίδαυ Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὄχετο χλαῖναν,

Οἷα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
 Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
 Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος ὠντὸς
 Χρυσάμεναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
 Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία.
 Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισωθῆ.
 Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
 Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
 Ὡδε καὶ ἅ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.
 Πιέρα μεγάλη ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα,
 Ἦ κάπῳ κυπάρισσος, ἧ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
 Ὡδε καὶ ἅ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
 Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεσται ἔργα τοιαῦτα,
 Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰστῷ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
 Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
 Ἄρτεμιν ἀεΐδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
 Ὡς Ἑλένα, τῆς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἕμεροι ἐντί.
 Ὡ καλὰ, ὦ χαρῆσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις ἦδη.
 Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἤρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
 Ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἄδὺ πνέοντας,
 Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθῆναλ
 Ἄρνες γειναμένεας δῖος μαστὸν ποθέοισαι.
 Πράτα τοι στέφανον λωτῷ χαμαὶ ἀύξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον.
 Πράτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
 Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται (ὡς παριῶν τις

Ἀννείμῃ) Δωριστὶ, Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
 Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.
 Λατὼ μὲν δοίῃ, Λατὼ κουροτρόφος, ὕμμιν
 Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς· ἄφθιτον ὄλβον
 Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐδέτ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
 Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἅῳ μὴ πιλιάθησθε.
 Νεύμεθα κᾶμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρῶτος ἀοιδὸς
 Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὐτριχα δειράν.
 Ὑμᾶν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιθ'.

1—8

*Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ γέρον ἐφύσση,
καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾶ δ' Ἀφροδίτα
δειξεν τὰν ὀδύνην, καὶ μέμφετο, ὅτι γε τυτθὸν
θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἄλικα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἂ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἔσσι μελίσσαις;
Χῶ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἄλικα ποιεῖς.*

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Σ Κ Ο Σ .

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

1 — 19

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἄδῦ φιλάσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν, Ἐρῶ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἄστυκὰ χεῖλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γὰ μεν κύσσης τὸ καλὸν στόμα, μῆδ' ἐν ὄνειροις.
Οἶα βλέπεις, ὅποια λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσθεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσθεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἄδία χαίταν.
Χεῖλέά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναί.
Καὶ κακὸν ἐξόσθεις· ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μὴ με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἓδν ἔπτυσσε κόλπον,
Καὶ μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τῷ πόδε συνεχῆς εἶδεν
Χεῖλεσι μυθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾶ μορφᾶ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χροῖα φοινίχθην ὑπὸ τῶλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσα.
Χ' ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,
Ὅτι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἔταιρα.
Ποιμένες, εἶπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;

Ἄρα τις ἕξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
 Καὶ γὰρ ἔμοι τὸ πάροιθεν ἐπ' ἀνθ' ἑνὸς ἀδύ τι κάλλος,
 Ὡς κισσοῦ ποτὶ πρέμνον, ἑμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
 Χαίται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίνας·
 Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθήνας·
 Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
 Ἐρῶεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
 Ἄδύ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω,
 Κῆν ἀλλῶ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλω.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναῖκες,
 Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἅ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' οὔ ποτ' ἀκούει,
 Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
 Οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βῶτα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμεισεν ἐν ὄρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
 Βωκολέοντι φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
 Δάτριον ἄν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἓνα παιδὶ καθεῦθε.
 Καὶ τὸν, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὲ δὲ καὶ τὸν,
 ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθη;
 Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
 Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ
 Μῆτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Α Λ Ι Ε Ι Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα'.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

1 — 16

Ἄ πενλα, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
Ἄνδράσιν ἐργατίναςι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νύκτος τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
Αἰετρίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κείντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρῦον αὔρον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβασι,
Κεκλιμένοι τολχῶ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθει δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φύκιόεντά τε λῆδα,
Ὅρμειαί, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχολίων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχῦς, εἴματα, πῆλοι.
Οὗτος τοῖς ἄλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κῦνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενλα σφιν ἑταίρα.

Οὐδείς δ' ἐν μέσσω γέλτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
 Ολιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
 Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνας,
 Τοὺς δ' ἄλιεις ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 Ὑπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ὠδάν.

Α Σ Φ Α Λ Ι Ω Ν.

Φεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 Τῷ θέρει μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.
 Ἦδη μυρὶ' ἐσεῖδον ὄνειρατα, κούδέπω ἄως.
 Μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἰ νύκτες ἔχοντι.

Ε Τ Α Ι Ρ Ο Σ.

Ἄυτομάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρει· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
 Ἀσφαλίῳν, παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 Ἄφροντις κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

Α Σ Φ Α Λ Ι Ω Ν.

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
 Οὐ σὲ θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
 Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνειρατα πάντα μερίζεν.
 Οὐ γὰρ νικαξῆ κατὰ τὸν νόον. οὗτος ἄριστος
 Ἔστιν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
 Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις
 Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὲ κύματι, μηδὲ καθεύδων
 Ἀσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
 Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τὸδ' ἔχειν.

Ε Τ Α Ι Ρ Ο Σ.

Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
 Ὅψιν, πάντα τεῶ δὲ λέγων μάνυσσον ἑταίρω.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
 (Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
 Εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'·) εἶδον ἐμαυτὸν
 Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον
 Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
 Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
 Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κήγων.)
 Χῶ μὲν τῶγκλίστρω ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
 Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
 Τῷ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον, εὖρον ἀγῶνα,
 Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφαιροτέροισι σιδάροισι.
 Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος, ἄρ' ἐμὲ νύξεις;
 Καὶ νύξη χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 Πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα,
 Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
 Ἦ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 Ἦρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκλίστρω ἀπέλυσα,
 Μὴ ποτε τῷ στόματος τᾶγκλίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 Καὶ τὸν μὲν πειστήρῃσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο,
 Ὡμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
 Ταῦτά με κᾶξήγειρε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 Τὰν γνώμαμ· ὄρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν

Χρύσειον ὡς ἴδες εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπίς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
Μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καίτοι χρυσοῖσιν ὄνειροις.

ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ'.

1—19

Ἵμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχῳ Διὸς υἱῷ,
Κάστορα, καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πύξ ἰρσθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ἵμνέομες καὶ δῖς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δὴ ἀδελφοὺς,
Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἰόντων,
Ἰππων θ' αἵματόεντα ταρασσομένων καθ' ὄμιλον,
Ναῶν θ', αἰ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμενα, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δέ, σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἦε καὶ ἐκ πρῶραθεν, ἢ ὄππα θυμὸς ἐκάστου,
Ἔς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρριξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἰστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
Ἄλλ' ἔμπας ὑμεῖς γε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νᾶας
Ἀυτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
Αἴψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα

Ἄν' ἰλίον· σπύραι δ' εὐρύσασθον ἄλλυδις ἄλλαι·
 Ἦν δ' ἔπειτα· ἀφύπναι, ὄνεια' ἀνά μέσσον ἀμαυρῆ
 φάτι· σπυραίνουσι τε πρὸς πλοῦθον εὐδία πάντα.

Ἦν δ' ἔπειτα· βοῦθου, ἔ φίλοι ἄμφω,
 Ἦν δ' ἔπειτα· κριθαίνουσι, κριθαίνουσι, κριθαίνουσι,
 Ἦν δ' ἔπειτα· Πολυδέυκτης ἄριστον ἀείδειν;
 Ἦν δ' ἔπειτα· Πολυδέυκτης πρῶτον ἀείσω.

Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους

Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους

Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους

Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους

Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους
 Ἦν δ' ἔπειτα· ποταμῶν περὶ εἰς ἐν ξυνοίους

Ἐν δὲ μῦες στερεοῖσι βραχίλοσιν ἄκρον ὑπ' ὤμων
 Ἔστασαν, ἤϊτε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὔτε κυλίνδων
 Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
 Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἤωρεῖτο
 Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί. τίνες βροτοί, ὧν ὅδε χῶρος;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὀρώ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φαθὲ λεύσσειν.

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Θαρσέω· κοῦκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Τοιόσδ' οἶον ὀρέας· τῆς σῆς γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Ἐλθοῖς, καὶ ξενίων γε τυχῶν πάλιν οἴκαδ' ἰκάνοις.

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Μήτε σὺ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἔτοίμῳ.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πειεῖν ὕδατος σὺ γε δόλης;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Γνώσσαι, εἰ σου δίψος ἀνειμένα χεῖλα τέρσει.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιθ'.

1—8

*Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ γέρον' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾶ δ' Ἀφροδίτα
Δεῖξεν τὰν ὀδύνην, καὶ μίμφετο, ὅτι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἄλικά τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἂ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἔσσι μελίσσαις;
Χῶ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἄλικά ποιεῖς.*

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Σ Κ Ο Σ .

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

1 — 19

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδὺ φιλαῖσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν, "Ἐρῶ ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χεῖλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γὰ μεν κύσσης τὸ καλὸν στόμα, μῆδ' ἐν ὄνειροις.
Οἷα βλέπεις, ὅποια λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἀδέα χαίταν.
Χεῖλέα τοι νοσέοντι, χέρεις δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μὴ με μολύνῃς.
Τοιάδε μυχθίσδοισα, τρὶς εἰς ἕδον ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὴν πόδε συνεχὲς εἶδεν
Χεῖλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾶ μορφᾶ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χροῖα φοινίχθην ὑπὸ τῶλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσα.
Κ' ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,
Ὅτι μὲ τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἔταιρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμὴ;

Ἄρα τις ἔξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
 Καὶ γὰρ ἔμοι τὸ πάροιθεν ἐπᾶνθεεν ἄδύ τι κάλλος,
 Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἔμᾶν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
 Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίνας·
 Ὅμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
 Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
 Ἐρρέέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
 Ἄδύ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω,
 Κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαῖλῳ.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὥρεα φαντὶ γυναῖκες,
 Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἅ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄλλ', ὅτι βωκόλος ἐμυλ, παρέδραμε· κ' οὔ ποτ' ἀκούει,
 Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
 Οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βῶτα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμειυσεν ἐν ὥρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
 Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπῳ δὲ μολοῖσα
 Δάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἓνα παιδί καθεῦθε.
 Καὶ τὴν, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὴν,
 Ὡ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ἔρως ἐπλάγχθης;
 Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
 Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ
 Μήτ' ἐν ἔρει φιλείεις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεῦδοις.

Α Λ Ι Ε Ι Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα'.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

1—16

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
Ἄνδράσιν ἰργατίναςι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὄλλυγον νύκτος τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἱφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κείντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αἴον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαιοι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθει δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκιοέντά τε λῆδα,
Ὀρμειαί, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχολίων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἰρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἴματα, πῆλοι.
Οὗτος τοῖς ἄλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κῦνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἰδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.

Οὐδεις δ' ἐν μέσσω γέλτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
 Θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
 Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνας,
 Τοὺς δ' ἄλιεις ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ὠδάν.

Α Σ Φ Α Λ Ι Ω Ν.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 Τῷ θέρει μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.
 Ἦδη μυρὶ' ἐσείδον ὄνειρατα, κούδέπω ἄως.
 Μὴ λαθόμεαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἰ νύκτες ἔχοντι.

Ε Τ Α Ι Ρ Ο Σ.

Ἄυτομάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρει· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
 Ἀσφαλίων, παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 Ἄφροντις κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

Α Σ Φ Α Λ Ι Ω Ν.

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
 Οὐ σὲ θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἡμεν ἄμοιρον·
 Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνειρατα πάντα μερίζειν.
 Οὐ γὰρ νικαξῆ κατὰ τὸν νόον. οὗτος ἄριστος
 Ἔστιν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ὧ νοῦς.
 Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις
 Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὲ κύματι, μηδὲ καθεύδων
 Ἀσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
 φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τὸδ' ἔχειν.

Ε Τ Α Ι Ρ Ο Σ.

Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
 Ὅφιν, πάντα τεῦ δὲ λέγων μάνυσσον ἑταίρω.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
 (Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
 Εἰ μέμνη, τὰς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'·) εἶδον ἐμαυτὸν
 Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον
 Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
 Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
 Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κήγων.)
 Χῶ μὲν τῶγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
 Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
 Τῷ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον, εὖρον ἀγῶνα,
 Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφανροτέροισι σιδάροισι.
 Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος, ἄρ' ἐμὲ νύξεις;
 Καὶ νύξη χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 Πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα,
 Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
 Ἦ τάχα τὰς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρῳ ἀπέλυσα,
 Μὴ ποτε τῷ στόματος τὰγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 Καὶ τὸν μὲν πειστήρῃσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο,
 Ὄμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
 Ταῦτά με κᾶξήγειρε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 Τὰν γνώμαμ· ὄρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν

Χρύσειον ὡς ἴδες εὖρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων τὸν τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπίς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
Μὴ σὺ θάνης λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροισ.

ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ'.

1—19

Ἵμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχῳ Διὸς υἱῷ,
Κάστορα, καὶ φοβερόν Πολυδεύκεα πύξ ἐρσθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ἵμνέομες καὶ δις καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δὴ ἀδελφοὺς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ζόντων,
Ἰππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὄμιλον,
Ναῶν θ', αἰ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δὲ, σφείων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἦε καὶ ἐκ πρῶραθεν, ἦ ὄππα θυμὸς ἐκάστου,
Ἐς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρριψαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἰστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
Ἄλλ' ἔμπας ὑμεῖς γε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νᾶας
Ἀυτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα

Ἄμ πέλαγος· νεφέλαι δὲ διείδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
 Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνά μέσσον ἀμαυρῆ
 φάτνη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐδία πάντα.
 Ὡ ἄμφω θνατοῖσι βοηθοί, ὦ φίλοι ἄμφω,
 Ἰππῆες, κιθαρισταί, ἀθλητῆρες, ἀοιδοί.
 Κάστορος, ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' αἰεΐδειν;
 Ἀμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον αἰέσω.
 Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῖσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
 Ἀργῶ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,
 Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
 Ἐνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
 Τόλχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν καὶ ὑπήνεμον ἀκτῆν,
 Εὐνάς τ' ἐστόρνουντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
 Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
 Ἀμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
 Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
 Εὖρον ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
 Ὑδατε πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένεϋθεν
 Λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
 Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
 Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
 Ἀνθεὰ τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
 Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἄν λειμῶνας.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
 Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος οὔατα πυγμαῖς·
 Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
 Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.

Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίλοσιν ἄκρον ὑπ' ὤμων
Ἔστασαν, ἤντε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὔτε κυλίνδων
Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλας περιέξεσε δίναις·
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ ἀνχένος ἤωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοί, ὧν ὅδε χῶρος;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὀρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φαθὶ λεύσσειν.

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Θαρσέω· κοῦκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Τοιόςδ' οἶον ὀρᾶς· τῆς σῆς γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Ἐλθοῖς, καὶ ξενίων γε τυχῶν πάλιν οἴκαδ' ἰκάνοις.

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἐτοίμῳ.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Γνώσεται, εἴ σου δίψος ἀνειμένα χεῖλεα τέρσει.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθός, ἔρεϊς, ὧ κέν σε πύθοιμεν;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Εἰς ἐνὶ χεῖράς ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσὸν θένων σκέλος, ὄμματα δ' ὄρθά;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Πύξ· διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδσο τέχνης.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Τίς γὰρ, ὄτφ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Ἐγγὺς ὄρθας οὐ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Ἢ καὶ ἄεθλον ἐτοῖμον, ἐφ' ὧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεται, εἴκε κρατήσω.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Ὅρνίχων φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοίμοι.

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Εἴτ' οὖν ὄρνίχεσσιν ἰοικότες εἴτε λέουσι

Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλω γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλω.

Ἢ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον.

Οἱ δὲ θοῶς συνάγεσθ' ἐπὶ σκιερὰς πλατανίστως,

Κόχλω φουσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.

Ὡς δ' αὐτως ἤρωας ἰὼν ἐκαλέησατο πάντας

Μαγνήσεως ἀπὸ ναδὸς ὑπείροχος ἐν δαῖ Κάστρω.

Οί δ', ἐπεὶ οὖν σπείραιοι ἐκαρτύναντο βοείαις
 Χειῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἰμάντας,
 Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
 Ἐνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
 Ὅπότερος κατὰ νῶτα λάβη φάος ἡελίοιο.
 Ἄλλ' ἰδρὶν μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
 Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἔετο πρόσω,
 Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
 Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλεον ἢ πρὶν,
 Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκῶς
 Ἐς γαῖαν. Βέβρουκες δ' ἐπαὔτεον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
 Ἦρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
 Δειδιότες, μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
 Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
 Ἦτοι ὄγ' ἐνθα καὶ ἐνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
 Ἀμροτέραιοις ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ' ὕρμῆς
 Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφιάλόν περ ἰόντα.
 Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
 Φοῖνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
 Ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
 Ὅμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστεινῶτο προσώπου.
 Τὸν μὲν ἀναξ ἑτάραξεν, ἐτώτια χερσὶ προδεικνὺς
 Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
 Μίσσας ῥινὸς ὑπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμῆν,
 Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον· αὐτὰρ ὁ πλαγείς,
 Ὑπτίος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
 Ἐνθα μάχη δοριμεία πάλιν γένητ' ὀρθωθέντος·

Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμάσιν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν εἰς στήθος τε καὶ ἔξω χειῖρας ἐνώμα
 Ἀυχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
 Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
 Σάρκες δ' οἷ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
 Αἴψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
 Ἀπτόμενος φορέεσκε πόνου, χροίῃ δ' ἔτ' ἀμείνω.
 Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
 Εἶπέ θεᾶ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφήτης
 Φθέγγομαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτῶ.
 Ἦτοι ὄγε ῥέξαι τί ληλαιόμενος μέγα ἔργον,
 Σκαιῆ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκης ἔλλαβε χεῖρα,
 Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθεῖς· ἐτέρα δ' ἐπιβαίνων,
 Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαλ' λαγόνος πλατὺ γυῖον·
 Καί κε τυχὼν ἐβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα.
 Ἄλλ' ὄγ' ὑπεξανέδου κεφαλῆ· στιβαρῶ δ' ἄρα χεῖρὶ
 Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὦμῳ·
 Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θυῶς κροτάφοιο χανόντος·
 Λαιῆ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
 Αἰεὶ δ' ὀξύτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
 Μέχρι συνηλοῖησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
 Κεῖτ' ἄλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νίκος ἀπαυδῶν,
 Ἀμφοτέρως ἅμα χειῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
 Ὡ πύκτα Πολύδευκες· ὅμοσσε δέ τοι μέγαν ὄρκον,
 Ὅν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
 Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἔσσεσθαι.
 Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ, σὲ δὲ, Κάστορ, αἰείσω,

Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσός, χαλκεοθώραξ.

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δὺω φερέτην Διὸς υἱὸν
 Δοιάς Λευκίπποιο κόρας· δοιῶ δ' ἄρα τώγε
 Ἔσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεῶν, υἱ' Ἀφαρῆος,
 Γαμβρῶ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
 Ἄλλ' ὅτε τύμβον ἴκανον ἀποφθιμένον Ἀφαρῆος,
 Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
 Ἐγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακίεσσι.

Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπέκ κόρυθος μέγ' αὔσας·

Δαιμόνιοι, τί μάχης ἰμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
 Ἄλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
 Ἄμῖν τοι Λεύκιππος ἕως ἔδνωσε θυγάτρας
 Τάςδε πολὺν προτέροις· ἄμῖν γάμος οὔτος ἐν ὄρκῳ.
 Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
 Βουσί, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
 Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
 Ἦ μὰν πολλάκις ὕμῖν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
 Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολὺμυθος ἐὼν περ·
 Οὐχ οὔτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
 Μναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφῖοι ἤδη ἐτοῖμοι.
 Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἰππήλατος Ἴλις,
 Ἀρκαδία τ' εὐμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
 Μεσσήνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτὰ·
 Ἐνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
 Μυρίαί, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο.
 Τάων εὐμαρὲς ὕμῖν ὀπυλίειν ἄς κ' ἐθέλητε·
 Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλονται γε πενθεροὶ εἶναι·
 Ὑμεῖς δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσι,

Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
 Ἄλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν ἰάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
 Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
 Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ὄχετο κῆμα
 Πνοιῆ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις.
 Σφῶ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἔστών.
 Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρῆ
 Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἐχθεα λῦσαι,
 Ἴδας μὲν καὶ ὄμαιμος ἐὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
 Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινώμεθ' Ἀρηϊ,
 Ὀπλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
 Ἀμετέροισι λήπωμεν· ἄλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
 Εἷς· ἀτὰρ ὄλλοι πάντας ἐϋφρανεύουσιν ἑταίρους,
 Νυμφῖοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
 Τάςδ'. ὀλίγω τοι ἔοικε κακῶ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
 Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμῶνια θῆσειν.
 Τῷ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τολγενεῖα προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
 Σείων καρτερὸν ἐγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρᾶταν·
 Ὡς δ' αὐτῶς ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμᾶς
 Κάστωρ· ἀμφοτέροις δὲ λόφῶν ἐπένευον ἔθειραι.
 Ἐγχεσι μὲν πρᾶτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
 Ἀλλάλων, εἶπον τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
 Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτεῖνοισι παγέντα.
 Τῷ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖϊν ἐρυσσαμένω, φόνον αὐθις

Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνεται ἔρωή.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὸν καὶ ἵπποκόμον τρυφάλειαν
 Κάστωρ, πολλὰ δ' ἐνυξεν ἀκριβῆ ὄμμασι Λυγκεὺς
 Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἕκει' ἀκωκή.
 Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
 φάσγανον ὅξυ φέροντος ὑπεξαναβάς ποδὶ Κάστωρ
 Σκαιοῦ· ὁ δὲ πλαγίως ξίφος ἔκβαλεν, αἷψα δὲ φεύγειν
 Ὠρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, ὅθι καρτερὸς Ἴδας
 Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὥσε διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
 Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκῶς
 Λυγκεὺς, καὶ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐστίῃ εἶδε πατρῶη
 Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
 Ἦ γὰρ ὄγε στάλαν Ἀφαρηῆου ἐξανέχουσαν
 Τύμβω ἀναρῶρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
 Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δὲ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέω συνέλεξε κεραυνῶ.
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἔλαφρῶ.
 Αὐτοὶ τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
 Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροισι κλέος ὕμνοις
 Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε· φίλοι δέ γε πάντες αἰδοῦ
 Τυνδαρίδαις, Ἐλένα τε, καὶ ἄλλοις ἠρώεσσιν,
 Ἴλιον οἱ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάω.
 Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος αἰδοῦς,
 Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,

Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλλῆά τε πύργον αὐτῆς·
Ἕμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ᾄειδή.

ΕΡΑΣΤΗΣ, Η ΔΥΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ'.

1 — 18

Ἄνθρωπος πολὺφιльтρος ἀπηνέος ἦρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἐν ἡμέρον εἶχε.
Κοῦκ ἤδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἠλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παῖδια βάλλει.
Πάντα δὲ κῆν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάργμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἶα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγῶς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν.
Τῆ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς
Ἵβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Δολισθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
Ἄλλ' ἐνθῶν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροισι,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·

Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
 Λαῖνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
 Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
 Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
 Ἐνθα τὺ μευ κατέκρινας· ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν,
 ἔνθον τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.
 Ἀλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
 Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον· ἄρτι δὲ χαίρειν
 Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
 Καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἔστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
 Καὶ τὸ ἴον καλὸν ἔστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾶ·
 Λευκὸν τὸ κρίνον ἔστι, μαραίνεται, ἀνίκα πίπτῃ·
 Ἄ δὲ χιών λευκὰ, καὶ τάκεται, ἀνίκα παχθῆ·
 Καὶ κάλλος καλὸν ἔστι τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῆ·
 Ἦξει καιρὸς ἐκειῖνος, ὅπανίκα καὶ τὸ φιλάσεις,
 Ἀνίκα τὰν καρδίαν ὀπτεύμενος ἄλμυρὰ κλαύσεις·
 Ἀλλὰ τὺ, παῖ, κᾶν τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον·
 Ὅπποταν ἐξενθῶν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
 Τοῖσι τεοῖσιν ἴδης, τὸν τλάμονα μὴ με παρένθης·
 Στᾶθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
 Λῦσον τῷ σχολίνῳ με, καὶ ἀμφίθεε ἐκ ῥεθίων σῶν
 Εἴματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον,
 Κᾶν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλεα· μὴ με φοβασθῆς·
 Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
 Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.
 Κᾶν ἀπίης, τόδε μοι τρεῖς ἐπάῦσον ὦ φίλε, κεῖσαι·
 Ἦν δὲ γε λῆς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὦλεθ' ἑταῖρος.
 Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοι στίχοισι χαράξω·

ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, ΟΔΟΙΠΟΡΕ· ΜΗ
ΠΑΡΟΔΕΥΣΗΣ,
ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΛΕΞΟΝ, ΑΠΗΝΕΑ ΕΙ-
ΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.

Ἦδ' εἰπὼν λίθον εἶλεν· ἰρυσάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερόν λίθον, ἤπτεν ἀπ' αὐτῶν
τὰν λεπτὰν σχοινίδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδῶς, ἣ δ' ἐκρεμάσθη
νεκρός· ὁ δ' αὐτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
εἶματα πάντ' ἐμίλανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἰστατ' ἐπὶ κρηπίδος Ἔρωσ, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἄλατο καὶ τῶγαλμα, κακὸν δ' ἐκτείνειν ἐφαβον·
Νῆμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·

Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στίργετε δ' ὑμεῖς αἴται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ'.

1—19

Ἡρακλῆα δεκάμηνον ἰόντα ποχ' ἅ Μιδεῦτις
Ἄλκμηνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἴφικλῆα,
Ἄμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἄσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἄμφιτροῦν καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἄπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·

Εὔδετ' ἐμὰ βρέφεια γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὔδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὔσοα τέκνα,
Ὅλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἅω ἴκοισθε.

Ὡς φαμένα δῖνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὁρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δὴ πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὁρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τῷ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἰμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῶρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυνον ἰόν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 Ἄλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 Ἦτοι ὄγ' εὐθύς αὔσεν, ὅπως κακὰ θηρή' ἀνέγνω
 Κόιλῳ ὑπὲρ σάκεος καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἴφικλέης· οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάκτισε γλαῖναν,
 Φευγέμεν ὀρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βυρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῶ,
 Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 Τῷ δ' αὖτε σπείραισιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα
 Ὀφίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῶ αἶν ἄδακρυν·
 Ἄψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας
 Δεσμῶ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὐρῆν.
 Ἄλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοῆς, καὶ ἐπέγρευτο πράτα.
 Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
 Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θεΐης.
 Οὐκ αἶεις, παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον αὔτει;
 Οὐ νοεῖς, ὅτι νυκτὸς ἄωρί που οἶδέ τε τοῖχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας;
 Ἔστί τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
 Δαιδάλεον δ' ὤρμησε μετὰ ξίφος, ὃ ῥ' οἱ ὑπερθε
 Κλιντήρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἶν ἄωρτο.
 Ἦτοι ὄγ' ὠριγνάτο νεοκλώστῳ τελαμῶνος,
 Κουφίζων ἐτέρα κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον·
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης·
 Δμῶας δὴ τότε αὔσεν ὑπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·

Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἰσχαρεῶνος ἑλόντες,
 Δμῶες ἔμοι, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
 Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς αὔτει.

Οἱ δ' αἴψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
 Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστω.
 Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
 Θῆρε δύω χεῖρεσσιν ἀπρὸς ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὃ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρώνα
 Ἐρπετὰ δεικανάασκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
 Κωροσύνα, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖν
 Πατρὸς ἐοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.

Ἄλκμηνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον
 Ξηρὸν ὑπαὶ δέλους ἀκράχολον Ἴφικλῆα·
 Ἀμφιτρώων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνειάν θέτο χλαῖναν
 Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.

Ἵρριχες τρίτον ἄρτι τὸν ἴσχατον ὕρθρον ἄειδον·
 Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθία πάντα λέγοντα,
 Ἄλκμηνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
 Καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
 Ἦνώγει. Μηδ', εἴτε θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
 Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
 Ἄνθρώποις ὅ, τι Μοῖρα κατὰ κλωστήηρος ἐπείγει,
 Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὃ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
 Θάρσει, ἀριστιόκεια γύναι, Περσῆϊον αἶμα.
 Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὕσσω
 Πολλὰ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
 Χεῖρὸς κατατρίφοντι, ἀκρέσπερον αἰείδοισαι

Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔση Ἀργελαίσι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρο φέροντα
 Ἀμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρωνων πλατὺς ἤρως,
 Οὐ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἤσσοιες ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
 Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.
 Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἷ τὰδ' ἐπῶρσαν
 Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
 Ἔσται δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὅπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνῇ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
 Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῷ εὐτυκον ἔστω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθῳ ξύλ' ἐτοιμάσατ', ἧ παλιούρω,
 Ἡ βάτω, ἧ ἀνέμῳ δεδονημένον αὔρον ἄχερδον·
 Καίε δὲ τῶδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
 Νυκτὶ μέσα, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
 Ἡρὶ δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
 Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
 Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερούριον· ἄψ δὲ νέεσθαι
 Ἀστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
 Πρῶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
 Θαλλῷ ἐπιρῥαίνειν ἰστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
 Ζηνὶ δ' ἐπιρῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενά χοῖρον,
 Δυσμενέων αἰεὶ καθυπερτέροι ὡς τελέθοιτε.
 Φῆ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὄχετο δίρρον
 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
 Ἡρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωῇ,
 Ἐτρέφετ', Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
 Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Δίνος ἐξεδίδαξεν,

Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος, ἦρωσ.
 Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι δῖστῶν,
 Εὖρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
 Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἐπλασσεν
 Πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμολπος.
 Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἐδρυστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσαά τε πύκται
 Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
 Πυγμαχοὶ ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνα,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείω διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
 Ἀρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθει λεύσσω
 Θαρσαλέως τίς ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι.
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῶ ἐπέκειτο προςώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
 Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θεῶν ἐξήρατ' ἀγῶνων
 Ἀργεὶ ἐν ἵπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὅπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἄνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφείων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
 Κάστρω ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἀργεὸς ἐνθῶν,
 Ὀππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
 Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβῶν ἱππήλατον Ἀργεὸς.
 Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἄμιθέοις πολεμιστὰς
 Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Ὡδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
 Εὐνά δ' ἦς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
 Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
 Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὄπτα, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
 Δωρικός ἀσφαλείως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι·
 Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
 Εἶματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἐννυτο κνάμας.

[Λεῖπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

**Η Ρ Α Κ Λ Η Σ
Λ Ε Ο Ν Τ Ο Φ Ο Ν Ο Σ,**

Η, ΚΑΤΑ ΤΙΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κε'.

[*Δείπει ἢ ἀρχή.*]

1 — 11

*Τὸν δ' ὁ γέρον προσέειπε, φυτῶν ἐπλουρος ἀροτρεὺς,
Πανσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·*

*Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἔρεεῖνεις,
Ἐρμέω ἄζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·*

*Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὁδίτην.*

Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐϋτριχες Αὐγείας

Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὔθ' ἓνα χῶρον·

Ἄλλ' αἰ μὲν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσοῦντος,

Αἰ δ' ἱερὸν θελοῖο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,

Αἰ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἰ δὲ καὶ ὧδε.

Χωρὸς δὴ σηκοὶ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἐκάσταις.
 Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσι περ ἔμπης
 Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
 Μηνίου ἄμ μέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
 Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε
 Εἰς ἄλις, ἣ ῥα βόεσσι μένος κεραῆσιν ἀέξει.
 Αὐλὶς δέ σφισιν ἦδε τεῆς ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς
 φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
 Κείνη ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,
 Χλωρὴ τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
 Ἴερὸν ἄγνόν, ξεῖνε τελειοτάτοιο θεοῖο.
 Εὐθύς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
 Δίδμηνθ'· οὐ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
 Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
 Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
 Οὔρους μὲν ἔασι φυτοσκάφοι, οὐ πολυεργοὶ
 Ἔς ληνοὺς ἰκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
 Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὐφρονος Αὐγείας,
 Πυροφόροι τε γῦαι, καὶ ἄλωαὶ δενδρήεσσαι,
 Μέχρι πρὸς ἰσχατιᾶς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
 Ἄς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἡμαρ,
 Ἦι δίκη οἰκῆων, οἷσιν βλὸς ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
 Ἔσσεται) οὐτινος ὧδε κ' ἀχρημένος εἰλήλουθας·
 Ἦέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμῶων τινὰ κείνου
 Δίξαι, οἳ οἱ ἔασι. ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδῶς
 Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
 Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἰοικότα φύμεναι αὐτόν,

Οἶόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοῖδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
Ναί, γέρον, Ἀυγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καλὴ ἤγαγεν ἐνθάδε χρεῖά.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ' κατὰ ἕστυ μένει παρὰ οἴσιν πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διὰ τε κρίνησι θέμιστας,
Ἀμύων δὴ τινα, πρέσβυ, σὺ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὡς κε τὸ μὲν κ' εἶποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔσθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.

Τὸν δ' ὁ γέρον ἐξαῦτις ἀμείβετο, Διὸς ἀροτρεύς·
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῆ τινὸς ἐνθάδ' ἰκάνεις·
Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἴψα χρέος ἐκτετέλεσται.

Ὡδε γὰρ Ἀυγείης υἱὸς φίλος Ἡελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδί, βίη Φυλῆος ἀγανοῦ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἡμασι πολλοῖς
Κτησιν ἐποψόμενος, ἢ οἱ νῆριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὡς που καὶ βασιλεῦσιν εἰδεται ἐν φρεσὶν ἔσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἄλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μίν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Ἀὔλιν ἐς ἡμετέραν, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.

Ὡς εἰπὼν ἤγειτο· νῶφ δ' ὄγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὄρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὅσπόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἄψ δ' ὄκνη ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μὴ τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιο
Σπεροχομένῳ· χαλεπὸν δ' ἐτέρου νόον ἰδμεναι ἀνδρός.

Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἴψ' ἐνόησαν,
 Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροῶς, δούπῳ τε ποδοῖν.
 Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
 Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλείῃ· τὸν δὲ γέροντα,
 Ἀχρεῖον κλάζοντε, περισσαινόν γ' ἐτέρωθεν.
 Τοὺς μὲν ὄγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἄσσον ἀείρων,
 Φευγέμαν ἄψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
 Ἠπεῖλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
 Χαίρων ἐν φρεσὶν ἦσιν, ὅθ' οὐνεκεν αὐτὸν ἔρουντο,
 Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὄγε τοῖον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, οἶον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
 Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές,
 Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
 Ἥιδει δ', ὥτε χρῆ χαλεπαινέμεν, ὥτε καὶ οὐκί,
 Οὐκ ἂν οἱ θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
 Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀρῶνές γένεθ' αὐτως.
 Ἥ ῥα· καὶ ἰσσυμένως ποτὶ ταῦτιον ἴξον ἰόντες.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
 Δείελον ἤμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πύονα μῆλα
 Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.
 Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρία ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
 Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα,
 Ὅσσά τ' ἐν οὐρανῷ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
 Ἥε νότοιο βίη, ἥε Θρηκὸς βορέας·
 Τῶν μὲν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γίνετ' ἰόντων,
 Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
 Ἦε ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὐθις ἐπ' ἄλλοις·
 Τόσση αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ἦει.

Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
 Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
 Μυκηθμῶ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
 Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ἠυλίζοντο.
 Ἐνθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
 Εἰστίκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
 Καλοπέδιλ' ἀράρισκε παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
 Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἕει,
 Πινέμεναι λαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος·
 Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
 Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειῶν.
 Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βουύλους,
 Ἦντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
 Σὺν δ' υἱὸς τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
 Ὠμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
 Ἐνθα καὶ ἄρρηκτὸν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
 Ἀμφιτροωνιάδης καὶ ἀρηρότα νωλεμῆς αἰεὶ,
 Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τότε μυρίον ἔθνος
 Εἰσορόων· οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
 Ἄνδρὸς ληΐδ' ἐνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
 Οὔγε πολύρρηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων.
 Ἥλιος δ' ὦ παιδί τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
 Ἀφνειὸν μήλοισι πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν·
 Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
 Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
 Βουκολίοις, αἴτ' ἔργα καταφθίνουσι νομῆων.
 Αἰεὶ δὲ πλείονες κερραὶ βόες, αἰὲν ἀμείνους

Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
 Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
 Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
 Κνήμαργοί θ' ἑλικές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
 Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἴγ' ἔσαν ἤδη.
 Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δώδεκα βουκολέοντο
 Ἰερὸν Ἡελίου· χροίην δ' ἔσαν ἡὔτε κύννοι,
 Ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
 Οἷ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποιήν
 Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
 Καί ῥ' ὅπότε ἐκ λασίοιο θοοὶ πρόγενοίατο θῆρες
 Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἔνεκ' ἀγροτεράων,
 Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἤεσαν ὀσμὴν·
 Δεινὸν δ' ἐβρουχῶντο, φόνον λεύσσουντε προσώπῳ.
 Τῶν μὲν τε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθένει ῥ',
 Ἥδ' ὑπεροπλή, Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
 Ἀστέρι πάντες ἴϋσκον, ὅθ' οὐνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
 Βουσίην ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
 Ὅς δὴ τοι σκύλος αὖτον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
 Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἔϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
 Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρὸν τε μέτωπον.
 Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
 Σκαιοῦ ἄφαρ κέρας· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
 Κλάσσε βαρύν περ ἔοντα· πάλιν δέ μιν ὤσεν ὀπίσσω,
 Ὄμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεῖς
 Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
 Θαύμαζεν δ' αὐτὸς τε ἄναξ, υἱὸς τε δαΐφρων
 Φυλεὺς, οὔ τ' ἐπὶ βουσί κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,

Ἀμφιτρωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τῷ δ' εἰς ἄστν, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροῦς,
Ἔστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληΐη.

Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὄθι πρῶτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,

Ἡ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,

Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἰοῦσα.

Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο

Ἀγγείω φίλος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἰόντα,

Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὤμον.

Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,

Ὡσεὶ περ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.

Ἦλυθε γὰρ στείχων τίς ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμήν

Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἐλίκης ἐξ ἀγχιάλιοι,

Ὅς δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,

Οὔνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε

Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,

Κοίλῃν αὐλὴν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλλος.

Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο

Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἢ Μυκῆνην.

Ὡς κείνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν

(εἰ ἔτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.

Ἐλπομαι οὐχ ἕτερον τότε τλήμεναι Αἰγιαλήων

Ἦτ' σέ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει

Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.

Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνῶω κατὰ θυμὸν,

Ἦρωσ, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί.)

Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν εἶπεν

Οὐ'ξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιοὺς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
 Εἶπε δ', ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
 Ὅπως τ' εὐῦδρου Νεμέης εἰσῆλυθε χῶρον.
 Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὐροῖς
 Ἰμερῶν ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
 Ἄλλ' ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
 Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
 Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὀδιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
 Γλώσσης μαψιδίλοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
 Ὡς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
 Φυλεὺς, ὅφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἶη,
 Καὶ ῥά τε ῥηῖτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος,
 Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοῖω προσελέξατο μύθῳ·
 Ὡ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ,τιί με πρῶτον ἀνήρευ,
 Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
 Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
 Ὅπως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν,
 Νόσφιν γ' ἢ ὄθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἰόντων
 Ἀργείων, οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
 Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' εἵσκομεν ἀνδράσι πῆμα
 Ἰρῶν μηνίσαντα φορωνήεσσι ἐφεῖναι.
 Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων, ποταμὸς ὧς,
 Λῖς ἄμοτον κερᾶῖζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
 Οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
 Τὸν μὲν ἐμοὶ πρῶτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
 Εὐρυσθεὺς, κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κέρως ὑγρὸν ἔλων, κοίλην τε φαρέτραν
 Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι δὲ βάκτρον

Εὐπαγές, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφείος κοτίνοιο,
 Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέω Ἑλικῶνι
 Εὐρῶν, σὺν πυκινῆσιν ὄλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅθι λῖς ἦεν, ἴκανον,
 Δῆ τότε τόξον ἔλῶν στρεπτῆ ἐπέλασσα κορῶνῃ
 Νευρεῖην, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
 Πάντη δ' ὄσσε φέρων, ὄλοδν τέρας ἔσκοπίαζον,
 Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κείνον ἰδέσθαι.
 Ἦματος ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδέπῃ ἵχνια τοῖο
 Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
 Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βουσί καὶ ἔργοις
 Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐλακος, ὄντιν' ἐροίμην·
 Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλῶρον δέος εἶχεν ἕκαστον.
 Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
 Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
 Ἦτοι ὁ μὲν σήραγμα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἦν,
 Βεβρωκῶς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Αὐχμηρᾶς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπὸν τε πρόσωπον,
 Στήθεά τε· γλώσση δὲ περιλιχμάτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
 Ἐν ῥίφῃ ὑλήεντι, δεδεγμένος, ὀπποῦθ' ἴκοιτο·
 Καὶ βάλον ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
 Τηῦσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
 Ὀκριόεν, χλωρῆ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κράτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
 Θαμβήσας, πάντη δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
 Σκεπτόμενος, λαμυροῦς δὲ χανῶν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,

Ἀσχαλόων, ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός·
 Μεσσηγύς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἔδρα.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ὑπὸ βύρσαν ἔδν πολυώδυνος ἰός·
 Ἄλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὐτως.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
 Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
 Θῆρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλιξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
 Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
 Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχισ γένετ' ἤϋτε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἄρματοπηγὸς ἀνῆρ, πολέων ἰδρὶς ἔργων,
 Ὅρπηκας κάμπιησιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
 Θάλπας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρω·
 Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
 Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑπ' ὄρμῃ·
 Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἄλτο,
 Μαιμώνων χροὸς ἄσαι, ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
 Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δέπλακα λώπην,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὑπερ αὐὸν ἀείρας,
 Ἦλασα κακ κεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
 Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρῆατος ἀγριέλαιον
 Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὄγε, πρὶν ἔμ' ἰκέσθαι,
 Ὑπόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
 Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
 Ἦλθε, βίη σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλαιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνησι παραιφρονέοντα βαρεῖαις
 Νωσάμενος, πρὶν αὐθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,

Ἀυχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,
 Ἐρίψας τόξον ἔραζε πολύρραπτόν τε φαρέτρην·
 Ἦγγον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
 Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρῦψη ὀνύχεσσι·
 Πρὸς δ' οὔδας πτέρνησι πόδας στερεῶς ἐπέλεξον
 Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῆσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν αἰέρας
 Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ἄδης.
 Καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
 Θηρὸς τεθνεῖῶτος ἀπαλ μελέων ἐρυσσαίμην,
 Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
 Τμητῆ, οὐδὲ λίθοις, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλη.
 Ἐνθ' ἐμὴν ἀθανάτων τι· ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
 Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίσειν ὀνύχεσσι.
 Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
 Ἐρκος ἐνναλίου ταμεσίχρους ἰωχμοῖο.
 Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὕλεθρος,
 Πολλὰ πάρος μήλοισ τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

ΔΗΝΑΙ, Η ΒΑΚΧΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κς'.

1 — 18

Ἴνῳ, κ' Αὐτονόῳ, χ' ἁ μαλοπάρῃος Ἀγαύῃ,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἰοῖσαι.
Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσὸν τε ζῶοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς,
Τῶς τρεῖς τᾶ Σεμέλῃ, τῶς ἱννέα τῷ Διονύσῳ·
Ἰερά δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἐλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμᾶρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος.
Αὐτονόῳ πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχῳ,
Ἐξαπίνας ἐπιούσα· τὰ δ' οὐχ ὀρόωντι βέβαλοι.
Μαίνεται μὲν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρούσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;

Κ

Ἀυτονόα δ' τόδ' εἶπε, Τάχα γνώση, πρὶν ἀκοῦσαι.
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
 Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἴνῳ δ' αὖτ' ἔρρηξε σὺν ὤμοπλάτα μέγαν ὦμον,
 Λάξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Ἀυτονόα ῥυθμὸς ὠυτός·
 Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες,
 Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
 Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθήηα, φέροισαι.
 Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθόμεναι Διονύσω
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
 Εἶη δ' ἐνναέτης, ἧ καὶ δεκάτω ἐπιβαῖνοι·
 Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι.
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος·
 Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
 Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
 Ζεὺς ὑπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
 Χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα, καὶ ἀδελφραὶ αὐτᾶς
 Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἠρωῖναις,
 Αἶ τὸδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσω,
 Οὐκ ἐπιμωμητόν· μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Ο ΑΡΙΣΤΥΣ

ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κζ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

1—8

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἤδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

Κ Ο Ρ Η.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδεία τέρψις.

Κ Ο Ρ Η.

Τὸ στόμα μεν πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Πλύνεις χεῖλεα σεῖο; δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω.

Κ Ο Ρ Η.

Καλὸν σοι δαμάλας φιλείιν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γὰρ σε παρίσχηται, ὡς ὄναρ, ἤβη.

Κ 2

Ἄσταφυλλῆς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖτον ὀλεῖται.
 Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

Κ Ο Ρ Η.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαφες ἀδείϊ μύθῳ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσης.

Κ Ο Ρ Η.

Τὰν σαυτῷ φρένα τέρψον· οἷζυον οὐδὲν ἀρέσκει.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Φεῦ φεῦ, τῆς Παφίας χόλον ἄζωο καὶ σύγε κώρα.

Κ Ο Ρ Η.

Χαιρέτω ἅ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἶη.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μὴ λέγε· μὴ βάλλη σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθης.

Κ Ο Ρ Η.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλει· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
 Μὴ ἰπιβάλης τὰν χεῖρα· καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

Κ Ο Ρ Η.

Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Δειμαίνω, μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσει.

Κ Ο Ρ Η.

Πολλοὶ μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαδε.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Εἰς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τεὸς ἐνθάδ' ἰκάνω.

Κ Ο Ρ Η.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

Κ Ο Ρ Η.

Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐοὺς τρομέειν παρακοίτας.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

Κ Ο Ρ Η.

ᾠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἄλλὰ τεὰ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμις ἔστιν.

Κ Ο Ρ Η.

Ἄλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρῶα καλὸν ὀλέσσω.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἦν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὕψαι υἷας.

Κ Ο Ρ Η.

Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἦν ἐπινεύσω;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἐξεῖς.

Κ Ο Ρ Η.

Ὅμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπενθῆν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα, καὶ ἦν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

Κ Ο Ρ Η.

Τεύχεις μοι θαλάμωσ, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάσ ;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Τεύχω σοι θαλάμωσ, τὰ δὲ πῶεα καλὰ νομεύω.

Κ Ο Ρ Η.

Πατρὶ δὲ γηραλῆφ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω ;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Αἰνήσει σῆο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούση.

Κ Ο Ρ Η.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

Κ Ο Ρ Η.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατήρ δέ σοί ἐστι Μενάλκας.

Κ Ο Ρ Η.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπη σέθεν ἴσταται αὐλῆσ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Δεῦρ' ἴδε, πῶσ ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

Κ Ο Ρ Η.

Αἴγεσ ἐμαὶ, βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένω ἄλσεα δείξω.

Κ Ο Ρ Η.

Τί ῥέξεις, σατυρίσκε ; τί δ' ἐνδοθεν ἄψασ μαζῶν ;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μᾶλα τεὰ πρότιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

Κ Ο Ρ Η.

Ναρκῶ, ναί τὸν Πᾶνα. τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα,

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Θάρσει, κῶρα φίλα. τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

Κ Ο Ρ Η.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἴματα καλὰ μιαίνεις.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἄλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.

Κ Ο Ρ Η.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Τᾶ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάξω.

Κ Ο Ρ Η.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἀλλάλαις λαλῆοντι τεδὸν γάμον αἰ κυπάρισσοι.

Κ Ο Ρ Η.

Τῶμπέχονον ποίησας ἐμοὶ ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.

Κ Ο Ρ Η.

Φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλα δολῆς;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Αἶθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

Κ Ο Ρ Η.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιάς οὐκέτι πιστή.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ῥεξῶ πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾶ βῶν Ἀφροδίτα.

Κ Ο Ρ Η.

Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψύ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἄλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκίων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.

Ὡς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,

Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.

Χ' ἅ μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μᾶλα νομεύειν,

Ὅμμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,

Ὅς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

Η Λ Α Κ Α Τ Α

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κη΄.

1—19

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξίν πόνος οἰκωφελίεςσιν σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὅπκα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἠπαλῶ.
Τᾶδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διὸς,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν,
Καὶ σὲ, τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγεννημέναν,
Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχῳ χεῖρᾶς ὑπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἶα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δις γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκως
Πέξαιντ' αὐτοετείλ, Θευγενίδος γ' εἴνεκ' ἐϋσφύρω·
Οὔτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες·
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς οὐδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβολλόμαν
Ὅππᾶσαι σὲ δόμῳ, ἄμετράς εϋσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γὰρ σοι πατρίς, ἀν ὧξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ

Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκόμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἔραυναν μετ' Ἰαόνων,
Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὺς ἐν δαμότισιν πέλη,
Καὶ οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῷ φιλασιδῷ παρέχης ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἔροϊ τῷ, ποτιδῶν σ', ἧ μεγάλη χάρις
Δῶρω ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ φίλων.

Π Α Ι Δ Ι Κ Α.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

1 — 19

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια·
Κᾶμμες χρῆ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
Κῆγῶν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῶ.
Οὐχ ὄλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοῖας ἔχω,
Ζῆ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χῶταν μὲν τὴ θείλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὄκα δ' οὐκ ἐθέλης τὴ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
Ἄλλ' εἴ μοί τι πίθιοι, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ κεν λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις·
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρέῳ,
Ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἕρπετον.
Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρῳ δ' ἕτερον ματῆς.
Καῖ κεν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθρος αἰνέσῃ,
Τῷδ' εὐθύς πλεόν ἢ τριέτης ἑγένευσ φίλος·
Τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.
Ἄνδρῶν τῶν ὑπερηγορέων δοκέεις πνέειν.

φίλει δ', ἄς κε ζόης, τὸν ὕμοιον ἔχειν αἰεί.
 Αἰ γὰρ ὧδε ποιῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεται
 Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοί κ' ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχει,
 Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
 Κῆμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
 Ἄλλ' ἀπρίξ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρομαι.

[Ἀλλὰ περίξ] μ' ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος.
 Χῶτι γηραλίοι πέλομες, πρὶν ἀποπτύσαι,
 Καὶ ῥυσσοί, νεότατα δ' ἔχεν παλινάγρετον
 Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
 Κᾶμμες βραδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
 Ταῦτα χυρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
 Καί μοι τῶραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν,
 Ὅπως, ἄνικα τὰν γένυν ἀνδρεῖαν ἔχης,
 Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλεῖοι φίλοι.
 Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
 Ἐν θυμῷ τε λέγεις, τί με, δαιμόνι', ἐνοχλεῖς·
 Νῦν μὲν κῆπὶ τὰ χρύσεια μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν
 Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον·
 Τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' ἀυλείαις θύραις
 Προμόλοιμι κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθῳ.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Κ.

1 — 20

Ἄδωνιν ἢ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χάλτασ,
Ὡχρὰν τε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.

Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.
Χῶ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.

Ὁ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.

Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σὺ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;

Ὁ θῆρ δ' ἔλεξεν ὦδε·
 Ὅμνυμί σοι, Κυθήρη,
 Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μεν τὰ δεσμὰ,
 Καὶ τῶςδε τῶς κυναγῶς,
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 Οὐκ ἠθέλον πατάξαι·
 Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖξον,
 Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
 Ἐμαινόμεαν φιλάσαι·
 Καὶ μεν κατεσίναζε.
 Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
 Τούτους κόλαζε, τέμνε,
 (Τί γὰρ φέρω περισσῶς;)·
 Ἐρωτικῶς ὀδόντας·
 Αἰ δ' οὐχί σοι τὰδ' ἀρκεῖ,
 Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη·
 Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
 Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
 Εἶπέν τε τοῖς Ἐρωσι
 Τὰ δεσμὰ οἱ ἵπλυσαι.
 Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
 Κᾶς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
 Ἐκαίε τῶς ἔρωτας.

ΕΚ ΤΗΣ

Β Ε Ρ Ε Ν Ι Κ Η Σ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Κ' αἶ τις ἀνήρ αἰτεῖτ' εὐαγγελίαν τε καὶ ὄλβον,
Ἐξ ἄλλοις ᾧ ζωῇ, τὰ δὲ δίκτυα κείνω ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτη θεῷ ἱερὸν ἰχθῦν,
Ὅν λεῦκον καλέουσιν· ὃ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων.
Καί κε λίνα στήσαιτο, καὶ ἐξερούσαιτο θαλάσσης
Ἐμπλεα.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ
Τ Ο Υ Σ Τ Ρ Α Κ Ο Υ Σ Ι Ο Υ
Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α.

α'.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
Ἐρπυλλος κείται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὴν, Πύθειε Παιάν·
Δελφὸς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσει.
Βωμὸν δ' αἰμάξει κεραὸς τράγος οὔτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

Α Λ Λ Ο. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾶ σύριγγι μελίσδων
Βωκολικῶς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὄξυν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ἔ ποκ' ἐμαλοφόρει.

Α Λ Λ Ο. γ'.

Εὔδεις φυλλοστρώτι πίδω, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.

Ἄγρευε δέ τῦ Πᾶν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρήηπος
 Κισσὸν ἔφ' ἰμερτῶ κρατὶ καθαπτόμενος,
 Ἄντρον ἔσω στείλοντες ὁμόρροθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
 Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

Α Λ Λ Ο. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἰ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
 Σύκινον εὐρήσεις ἀρτιγλυφές ξόανον,
 Τρισκελές, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
 Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
 Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
 Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
 Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
 Ἐνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἔλικι
 Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἄοιδαῖς
 Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
 Ζουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
 Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
 Ἐξεο δὴ τῆνεϊ, καὶ τῷ χαρίεντι Πρήηπῳ
 Εὐχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
 Κεῦθὺς ἐπιρρέξειν χίμαρον καλόν. ἦν δ' ἀνανεύση,
 Τοῦδε τυχῶν, ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι·
 Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω
 Σακίταν. αἴτοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

Α Λ Λ Ο. ε'.

Λῆς, ποτὶ τὰν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
 Ἄδύ τί μοι; κήγῶν πακτίδ' ἀειράμενος
 Ἄρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελξέει

Δάφνις, καροδέτω πνεύματι μελπόμενος.
 Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὕπισθεν,
 Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

Α Λ Λ Ο. ς'.

Ἄ δέλλαιε τὸ Θύρσι, τί τοι πλέον, εἰ καταταξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
 Οἴχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ἄδαν·
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
 Αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦντι, (τί τοι πλέον;) ἀνίκα τήνας
 Ὅστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλατον ὁ τῷ Παιήονος υἱὸς,
 Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος
 Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἄμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἰκνεῖται,
 Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
 Ἡετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χειρὸς ἄκρον ὑποστάς
 Μισθόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὀρθῶν,
 Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἔης.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
 Πατρίδος ὀθνεῖην κεῖμαι ἐφροσάμενος.

Α Λ Λ Ο. θ'.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὤρην
 Ναυτίλος ἴσθ'· ὥς ἐστ' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
 Δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν

Ἥπειγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίας,
Ἐμπορος, ὦ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυσ.

ΕΙΣ ΑΓΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι'.

Ἵμῖν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τῶγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον
Μουσικός. οὐχ ἑτέρως τὺς ἐρεῖ. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῆδε
Αἴνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ
ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΟΝΟΣ. ια'.

Εὐσθένηςος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναῶς ὁ σοφιστής·
Καίπερ ἄκικυσ ἐὼν, εἴχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩΙ ΔΙΟΝΥΣΩΙ ΑΠΟ
ΔΗΜΟΤΕΛΟΥΣ. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καὶ σὲ τὸν ἡδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεῖς,
Μέτριος ἦν ἐν παισὶ· χορῶ δ' ἐκτέησατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὄρων.

ΕΙΣ ΑΓΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ
ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ. ιγ'.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος. ἰλάσκειο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας

Οἶκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
 Ξυνόν. ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
 Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ᾧ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
 Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιον υἷδν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
 Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανῶν ἔτυχες.
 Σοὶ μὲν ἔδρα θελοῖσι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
 Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιε'.

Γνώσομαι, εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλεόν, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
 Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
 Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἑρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
 Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ις'.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ᾧ ξένε,
 Σπουδᾶ· καὶ λέγ', ἐπὰν εἰς οἶκον ἔνθης,
 Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
 Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ὠδοποιῶν·
 Πρὸςθεὶς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο,
 Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὄλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἄ τε φωνὰ Δώριος, χῶ'νῆρ, ὁ τὰν κωμωδίαν
 Εὐρῶν, Ἐπίχαρμος.
 ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ

Τὴν ᾧδ' ἀνέθηκαν,
 Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρουνται Πελωρεῖς τᾶ πόλει,
 Οἱ ἄνδρ' πολίτα,
 (Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
 Τελεῖν ἐπίχειρα.
 Πολλὰ γὰρ πὸτ τὰν ζόαν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα
 Μεγάλα χάρις αὐτῶ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, ΤΡΟΦΟΥ
 ΜΗΔΕΙΟΥ. ιη'.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾶ Θρεῖσσα
 Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾶ ὀδῶ, κηπέγραψε Κλείτας.
 Ἐξεῖ τὰν χάριν ἅ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
 Ὡν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μάν; ἔτι χρησίμα καλεῖται.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἶσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
 Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλῆος
 Διῆλθε κῆπὶ νύκτα καὶ ποτ' ἄῶ.
 Ἥρά μιν αἰ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευεν Ἀπόλλων.
 Ὡς ἰμμελής τ' ἔγεντο κάπιδέξιος
 Ἐπεὰ τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΤΗΝ
 ΗΡΑΚΛΕΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΝΤΟΣ. κ'.

Τὸν τῶ Ζανὸς ὄδ' ὕμμιν υἷδν ὠνήρ,
 Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
 Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
 Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὧκ Καμείρου,

Χῶσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
 Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἶδῃς)
 Ἔστασ' ἐνθάδε, γάλκεον ποιήσας
 Πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κήνιαυτοῖς.

Εἰς Ἰππώνακτα. κα'.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἰππώναξ κεῖται.
 Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχου τῷ τύμβῳ·
 Εἰ δ' ἔσσι κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
 Θαρσέων καθίζου, κἄν θέλῃς, ἀπόβριξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ Εἰς τὴν ἑαυτοῦ
Βίβλον. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τὰδ' ἔγραψα,
 Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,
 Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννης·
 Μοῦσαν δ' ὀθνεῖην οὔποτε' ἐφελκυσάμην.

B I Ω N O Σ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

B O Υ Κ Ο Λ Ι Κ Α .

Β Ι Ω Ν Ο Σ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Κ Λ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

1 — 10

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἦλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες·
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
στάθρα, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς, καὶ Κύπριν ἀνιᾶ
λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῆ,

Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῷ χεῖλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
 Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
 Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώντος ἀρέσκει,
 Ἄλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις, ὃ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.

Αἰιάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
 Ἄγριον, ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
 Μείζον δ' ἅ Κυθήρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος.
 Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
 Καὶ Νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες. ἅ δ' Ἀφροδίτα,
 Λυσαμένα πλοκαμιῖδας, ἀνὰ δρυμῶς ἀλάληται
 Πενθαλία, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
 Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται·
 Ὅξυ δὲ κωκύνουσα δι' ἄγκυα μακρὰ φορεῖται,
 Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
 Ἀμφὶ δὲ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἤωρεῖτο,
 Στάθρα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσεται, οἱ δ' ὑπομαζοὶ
 Χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.

Αἰ αἰ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
 Ὀλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
 Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκειν Ἄδωνις,
 Κάτθανε δ' ἅ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἰ αἰ.
 Ὄρρα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρυές, Αἰ τὸν Ἄδωνιν.
 Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθεα τῆς Ἀφροδίτας,
 Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύνουσι,
 Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἅ δὲ Κυθήρα
 Πάντας ἀνὰ κναμῶς, ἀνὰ πᾶν νάπος οἰκτρὸν αἰλίδει.

Αἰ αἰ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.

Κύπριδος αἶνόν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; αἶ αἶ.
 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἔλκος,
 Ὡς ἴδε φοίνιον αἶμα μαραινομένῳ περὶ μηρῶ,
 Πάχρας ἀμπετάσασα, κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι,
 Δύσποτμε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὡς σε κιχείω,
 Ὡς σε περιπτύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.
 Ἐγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
 Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα·
 Ἄχρισ ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεῖς ἐμὸν ἦπαρ
 Πνεῦμα τεδὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
 Ἐκ δὲ πῖω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
 Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν ἐπεὶ σύ με, δύσμορε, φεύγεις.
 Φεύγεις μακρόν, Ἄδωνι, καὶ ἔρχεται εἰς Ἀχέροντα
 Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἅ δὲ τάλαινα
 Ζῶω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
 Λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν, ἔσσι γὰρ αὐτὰ
 Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρῥεῖ.
 Εἰμί δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
 Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὃ μοι θάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι.
 Θνάσκεῖς, ὦ τριπόδατε· πόθος δέ μοι ὡς ἕναρ ἔπη.
 Χήρη δ' ἅ Κυθήρεια, κενὸν δ' ἀνὰ δώματ' Ἐρωτες.
 Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
 Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἐμηνᾶς θηροσὶ παλαίειν;
 Ὡδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες,
 Αἶ αἶ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Δάκρυον ἅ Παφία τόσσον χεῖι, ὅσον Ἄδωνις
 Αἶμα χεῖι· τὰ δὲ πάντα· ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.
 Αἶμα ῥόδον τίπτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.

Αιάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
 Ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐτοίμα·
 Λέκτρον ἔχει, Κυθήρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις.
 Καὶ νέκυς ὢν καλὸς ἔστι, καλὸς νέκυς, ὅλα καθεύδων.
 Κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,
 Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
 Παγχρύσφ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
 Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεισι πάντα σὺν αὐτῷ,
 Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
 Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείψασι, ῥαῖνε μύροισι.
 Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὦλετ' Ἄδωνις.
 Κέκλιται ἄβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
 Κειράμενοι χαλτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν οὔστως,
 Ὅς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὅς δ' εὔπτερον ἄγε φαρέτραν·
 Χῶ μὲν ἔλυσε πίδαλον Ἀδώνιδος· ὅς δὲ λέβησι
 Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ· ὁ δὲ μηρία λούει·
 Ὅς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσι ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
 Αὐτὰν τὰν Κυθήρεια ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
 Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
 Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον· οὐκ ἔτι δ' Ὑμᾶν,
 Ὑμᾶν οὐκ ἔτ' ἀειδόμενον μέλος, ἄδεται αἶ αἶ.
 Αἶ αἶ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, ἢ Ὑμέναιος,
 Αἰ Χάριτες κλαίοντι τὸν νῆα τῷ Κινύραο,
 ὦλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλησι λέγοισαι.
 Αὐταὶ δ' ὄξυ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὸ Διώνα.
 Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,

Καί μιν ἐπαιίδουσιν, ὁ δὲ σφίσιν οὐκ ἐπακούει.

Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, Κώρα δὲ μιν οὐκ ἀπολύει.

Λῆγε γόων, Κυθήρεια, τοσήμερον ἴσχεο κομμῶν·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ
ΒΙΩΝΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

1 — 16

Ἴξεντὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσει δενδράεντι
Ὅρνεια θηρέων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα
Ἐσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον. ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων, ὦνεκα δὴ μέγα φαίνεται ὄρνειον αὐτῷ,
Τῶς καλάμωσ ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾶ καὶ τᾶ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χῶ παῖς ἀσχαλόων, ἔνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
Τῶς καλάμωσ ῥίψας ποτ' ἀροτρεῖα πρέσβυν ἴκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχνην ἐδιδάξατο· καὶ λέγειν αὐτῷ,
Καὶ οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιόων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα·
Φεῖδεο τᾶς ψήρας, μηδ' ἐς τόδε τῶρνεον ἔρχεο.
Φεῦγε μακρὰν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἐσση,
Εἰσόκα μή μιν ἔλῃς· ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ
Ἐλθὼν ἑξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σείο καθιξεῖ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

1 — 13

Ἄ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευστάζοντα, τὸσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον·
Μέλπειν μοι, φίλε βουῦτα, λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε· χ' ἅ μὲν ἀπῆνθεν, ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίααδον,
Νήπιος ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὡς εὖρεν πλαγίαυλον ὁ Πᾶν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμῶν, κίθαριν δ' ὡς ἁδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μίθων,
Ἄλλὰ μοι αὐτὸς ἄειδεν ἔρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
Κῆγῶν ἐκλαθόμαν μὲν ὄσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ' ἔρωσ μ' ἐδίδαξεν ἔρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

1 — 11

Ταί Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδῶς αὐτῷ ἔπονται.
Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῆ,
Τῆνον ὑπεκφεύχοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἦν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσδῃ,
Ἔς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὅδ' ἐπλετο πᾶσιν ἀλγῆς·
Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
Βαμβαίνει μεν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' αἰεῖει·
Ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τὴν μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ὤδά.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

1 — 15

Οὐκ οἶδ', οὐδ' ἐπέοικεν, ἅ μὴ ἴμαθόμεν πονέεσθαι.
Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μούνα
Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι, τὰ μοι πάρος ὤπασε Μοῖσα.
Εἰ δ' οὐχ ἄδεια ταῦτα, τί μοι πολὺ πλῆθονα μοχθῆν;
Εἰ μὲν γὰρ βιότῳ διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
Ἡ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάσματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
Ἦν τάχα μοχθήσαντι ποθ' ὕστερον ἰσθλὰ δέχεσθαι.
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἓνα χρόνον ἐς βίον ἔλθειν
Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήθονα πάντων,
Ἐς πόσον, ἅ δειλοὶ, καμάρως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Φυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἰμείροντες ἀεὶ πολὺ πλῆθονος ὄλβῳ;
Λαθόμεθ' ἢ ἄρα πάντες, ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον; — —

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 5'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ ΚΑΙ ΜΥΡΣΩΝ.

Κ Λ Ε Ο Δ Α Μ Ο Σ.

1—18

Εἶαρος, ὦ Μύρσων, ἧ χειμάτος, ἧ φθινοπώρου,
Ἦ θέρεος, τί τοι ἀδύ; τί δὲ πλέον εὐχεται ἔλθεϊν;
Ἦ θέρος, ἀνίκα πάντα τελεῖται ὅσσα μογεῦμες;
Ἦ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
Ἦ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ
θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργεῖη τε καὶ ὄκνη;
Ἦ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὐαδεῖν; εἶπε, τί τοι φρήν
Αἰρεῖται; λαλῆεν γὰρ ἐπέτραπεν ἅ σχολὰ ἄμμιν.

Μ Υ Ρ Σ Ω Ν.

Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι·
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἀδέα· σεῦ δὲ ἕκατι
Ἐξερέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἄδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἤμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλιος ὀπτῆ.
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὦρια τίκτει.
Οὐδὸν χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμούς τε φοβεῦμαι.
Εἶαρ ἐμοὶ τριπόδατον ὄλω λυκάβαντι παρείη,
Ἀνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἄλιος ἄμμε βαρύνει.
Εἶαρι πάντα κύει, πάντ' εἶαρος ἀδέα βλαστεῖ,
Χ' ἅ νύξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοίος ἀώς.

ΕΙΣ ΥΑΚΙΝΘΟΝ.

ζ.

Ἄμφασία τὸν Φοῖβον ἔλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα·
δίξετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχνην·
Χρῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν
Ἦπειλάν· Μοιραῖσι δ' ἀναλθία φάρμακα πάντα.

η'.

Ὀλβιοὶ οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντερᾶωνται.
Ὀλβιος ἦν Θασεὺς τῷ Πειριθόῳ παρεόντος,
εἰ καὶ ἀμειλίχτιο κατήλυθεν εἰς Ἀΐδαο.
Ὀλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν Ἀξείνοισιν Ὀρέστας,
οὐνεκα οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἤρητο κελεύθους.
Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἐτάρω ζῶντος Ἀχιλλεύς,
Ὀλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἶνον ἄμυνεν.

θ'.

Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν,
Μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχέμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τεχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

ι'.

*Μοῖσας Ἔρως καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροισιν.
Μολπὰν ταῖ Μοῖσαί μοι ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τὰς φάρμακον ἄδιον οὐδέν.*

ια'.

*Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅπως λόγος, αἰὲς ἰοίσας
Χ' ἂ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.*

ιβ'.

*Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὄδον, ἐς τὸ κάταντες
Τῆνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδων,
Λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνεία· τὰς δὲ γλυκείας
Ἐλπίδας ὕστατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.*

ιγ'.

*Μηδὲ λήπης μ' ἀγέραστον, ἐπεὶ χ' ὦ Φοῖβος ἀεΐδειν
Μισθὸν ἔδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιῶ*

ιδ'.

Μορφὰ θηλυτέρησι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

ιε΄.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
ΚΑΙ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

Μ Τ Ρ Σ Ω Ν. Λ Υ Κ Ι Δ Α Σ.

Μ Υ Ρ Σ Ω Ν.

1 — 15

Αἴης νύ τί μοι, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἄδῃ λιγαίνειν,
Ἰμερόεν, γλυκῦθυμον, ἐρωτικὸν, οἶον ὁ Κύκλωψ
Ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατεία;

Α Υ Κ Ι Δ Α Σ.

Κῆν μοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον, ἀλλὰ τί μέλπω;

Μ Υ Ρ Σ Ω Ν.

Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος, ἄδῃν Ἔρωτα,
Λάθρια Πηλείδασο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.
Πῶς παῖς ἔσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν,
Χ' ὥπως ἐν κώραις Λυκομηδίσι ἀπαλέγοισα
Ἀηδήνη τ' ἀπαστὸν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

Α Υ Κ Ι Δ Α Σ.

Ἀρπασε τὰν Ἑλέναν ποθ' ὁ βωκόλος, ἄγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰνώνη κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἅ Λακεδαίμων,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαιϊκόν. οὐδέ τις Ἕλλην,
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἥλιδος, οὔτε Λακώνων
Μεῖνεν ἔδν κατὰ δῶμα, φέρων δισσίην ἀνὰν ἄρνα.
Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μούνος Ἀχιλλεύς.

Εἶρια δ' ἀνθ' ὀπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκῇ
 Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἤϊτε κώρα·
 Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
 Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα
 Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρη·
 Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.
 Ἐξ αὐῶν δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμεία·
 Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χεῖρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
 Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει.
 Ἥσθιε δ' οὐκ ἄλλα σὺν ὁμάλικι· πάντα δ' ἐποίει
 Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾶ
 Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί,
 Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,
 Αἱ δύο, παρθενικαί, συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.
 Ἄλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἃ δὲ πονηρὰ
 Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο

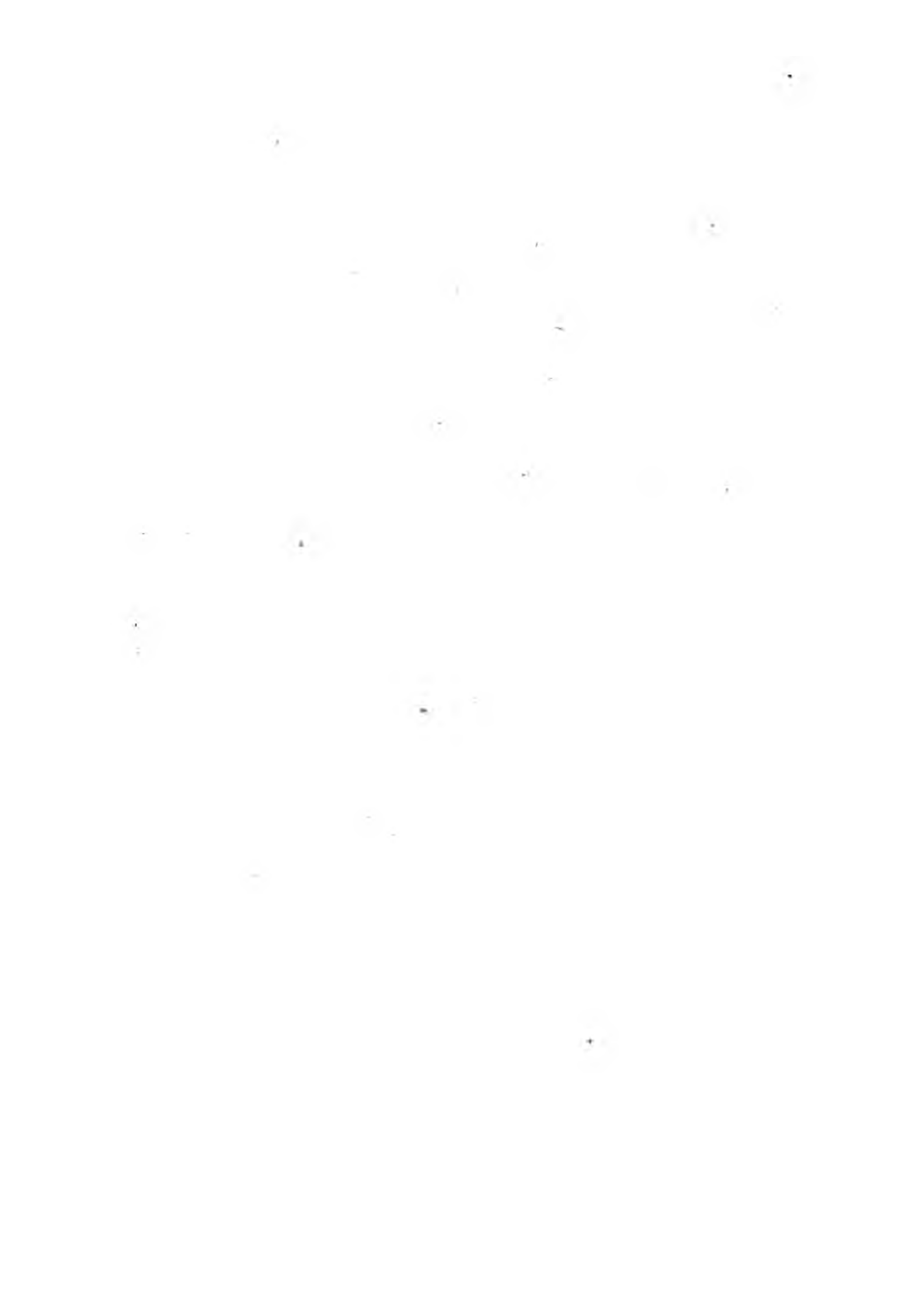
*Ἐσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας,
 Ἐσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
 Τόσον ἀφανρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρον,
 Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶρον ἄγοντι
 Ἄντὶ σελαναίας τὸ δίδου φάος, ὦνεκα τήνα,
 Σήμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
 Ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὅδοι πορεύοντ' ἐνοχλήσω·
 Ἄλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνέρασθαι.*

*Ἄμερς Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσης,
 Τίπτει τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
 Τυτθὸν ἔφαν. τί νυ τόσον ἀπέχθεις, καὶ τί νυ αὐτὰ
 Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τέκῃαι,
 Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
 Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμιν,
 Ὡς μὴ πικρὸν ζόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;*

Μ Ο Σ Χ Ο Υ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Ε Ι Δ Υ Λ Α Ι Α.

Μ Ο Σ Χ Ο Υ

Ε Ι Δ Υ Λ Λ Ι Α.

Ε Ρ Ω Σ Δ Ρ Α Π Ε Τ Η Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α΄.

1 — 15

Ἄ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν νύξια μακρὸν ἐβώσκει·
Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἑμὸς ἐστίν· ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγῃς νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὸ δ', ὦ ξέने, καὶ πλέον ἐξεῖς.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περὶ σαμὸς· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἵκελος ὄμματα δ' αὐτῷ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἀδὺ λάλημα·
Οὐ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά·
Ἦν δὲ χολᾶ, νόσος ἐστὶν ἀνάμερος· ἠπεροπευτὰς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παῖσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἵταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,

Βάλλει κείς Ἀχέροντα, καὶ εἰς αἶδεω βασιλῆα.
 Ἰνυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος ἔοι ἐμπεπύκασται.
 Καὶ πτερόεις, ὡς ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
 Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
 Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν. ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον.
 Τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
 Καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
 Τοῖς πικροῖς κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κῆμὲ τιτρώσκει.
 Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δ' ἐνὶ αὐτῷ
 Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα· τὸν Ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
 Ἦν τύ γ' ἔλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μὴδ' ἐλεήσης.
 Κῆν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο, μὴ σε πλανήσῃ.
 Κῆν γελᾷ, τύ νιν ἔλκε· καὶ, ἦν ἐθέλῃ σε φιλάσαι,
 Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖλεα φάρμακον ἐντί.
 Ἦν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὄπλα,
 Πιῆτι θύγῃς, πλάνη δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβηπται.

Ε Υ Ρ Ω Π Η.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β΄.

1 — 18

Εὐρώπη ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἤκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἴσταται, ἐγγύθει δ' ἠώς·
“Υπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελῆς, πεδιάα μαλακῶ κατὰ φάεα δεσμῶ·
Εὔτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος, Εὐρωπείη,
Ῥῆσατ' ἠπέλρους δοιὰς περὶ εἶο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε· φυὴν δ' ἔχον οἶα γυναῖκες.
Τῶν δ' ἢ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἢ δ' ἄρ' ἐώκει
Ἐνδαπλή, καὶ μᾶλλον ἐῆς περιῖσχετο κούρης·
Φάσκεν δ', ὡς μιν ἔτικτε, καὶ ὡς ἀτίτηλέ μιν αὐτή·
Ἢ δ' ἐτέρη κρατερῆσι βιαζομένα παλάμησιν
Εἴρουεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διδὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρωπείην.
Ἢ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὑπαρ εἶδεν ὄνειρον·
Ἐξομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρως δὲ

Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὕμμασιν εἶχε γυναῖκας.
 Ὅψε δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο παρθένος αὐδὴν.
 Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;
 Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὑπερ ἐν θαλάμοισιν
 Ἦδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
 Τίς δ' ἦν ἡ ξέλνη, τὴν εἰσιδὼν ὑπνώουσα;
 Ὡς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὡς με καὶ αὐτὴ
 Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
 Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
 Ὡς εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίξεθ' ἑταίρας
 Ἠλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, εὐπατερείας,
 Τῆσιν ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
 Ἦ ὅτε φαιδρύνοιτο χροῖα προχοαῖσιν Ἀναύρω,
 Ἦ ὅπότε ἐκ λειμῶνος ἐϋπνοα λείρια κέρσαι.
 Ταὶ δέ οἱ αἴψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
 Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
 Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἶψα ὀμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
 Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῆ, καὶ κύματος ἠχῆ.
 Αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαρον φέρειν Εὐρωπείῃ
 Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἠφαίστοιο,
 Ὅν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχοις Ἐγνοσιγαίου
 Ἦῖεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφάεσση,
 Ἦτέ οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφω δ' Εὐρωπείῃ
 Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.
 Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχαστο μαρμαίροντα·
 Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἴναχλις Ἴω,
 Εἰσέτι πόρτις ἰούσα, φυῆν δ' οὐκ εἶχε γυναικός·
 Φοιταλέῃ δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἀλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,

Ἰνχομένη ἰκέλη· κυανὴ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
 Δοιοὶ δ' ἔστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὄφρυός αἰγιαλοῖο
 Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
 Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεεῖῃ
 Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἑπταπόρφω παρὰ Νείλω
 Ἐκ βοῶς εὐκεράοιο πάλιν μετὰμειβε γυναῖκα.
 Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος· ἢ δ' ἄρα πόρτις
 Χαλκείῃ· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεὺς.
 Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνῃν ταλάροιο
 Ἐρμείης ἤσκητο· πέλας δὲ οἱ ἐκτετάνυστο
 Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
 Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
 Ὅρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθεῖ χροεῖ,
 Ταροδὸν ἀναπλώσας, ὡσεὶ τέ τις ὠκύαλος νηῦς,
 Χρυσείου ταλάροιο περισκεπε χεῖλεα ταρσοῖς.
 Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.

Αἰ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
 Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότε ἄνθεισι θυμὸν ἔτερπον.
 Τῶν ἢ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἢ δ' ὑάκινθον,
 Ἢ δ' Ἴον, ἢ δ' ἔρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
 Λειμώνων ἰαροτρεφῶν πίπτεσκε πέτῃλα·
 Αἰ δ' αὖτε ξανθοῖο κροκου θυόεσσαν ἐθείρην
 Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέση ἔστη ἄνασσα,
 Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χεῖρεσσι λέγουσα,
 Οὐά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
 Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεισι θυμὸν ἰαίνειν,
 Οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
 Ἢ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὡς μιν φράσαθ', ὡς ἐβέβλητο

Θυμὸν ἄνωϊστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
 Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
 Δὴ γὰρ, ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
 Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
 Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνεται ταῦρος,
 Οὐχ οἶος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἶος
 Ὀλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον,
 Οὐδ' οἶος πολίμνης ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἶος
 Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
 Τοῦ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
 Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσω μάρμαιρε μετώπῳ,
 Ὅσσε δ' ὑπόγλαυκ' ἔσκε δι' ἕμερον ἀστράπτοντε·
 Ἴσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρῆνου,
 Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἄτε κύκλα σελήνης.
 Ἦλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φανθεὶς
 Παρθενικὰς, πάσῃσι δ' ἔρωσ γένετ' ἐγγυὺς ἐκείσθαι,
 Ἰφαῦσαι θ' ἡμερτοῖο βοός. τοῦ δ' ἄμβροτος ὄδμη
 Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν αὐτμήν.
 Στῆ δὲ ποδῶν προπάρουθεν ἀμύμονος Εὐρωπέιης,
 Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθειλε δὲ κούρην.
 Ἦ δέ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἠρέμα χεῖρσιν ἀφρὸν
 Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπεμόργνυτο, καὶ κύσε ταῦρον.
 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο· φαίης κ' αὐλοῦ
 Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
 Ὀκλάσε δὲ πρὸ ποδοῖϊν· ἐδέρκετο δ' Εὐρωπέειν,
 Αὐχέν' ἐπιστρέφας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
 Ἦ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῆσι·
 Μοῦτ' ἐτάραι φίλαι καὶ ὀμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε

Ἐξόμεναι ταύρω τερπόμεθα· δὴ γὰρ ἀπάσας,
 Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἶά τε νῆϋς.
 Πρηϋς ὄδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
 Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἦϋτε φωτὸς
 Αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεδύεται αὐδῆς.
 Ὡς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιώσα·
 Αἰ δ' ἄλλαι μέλλεσκον· ἄφαρ δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος,
 Ἦν ἔθειλ' ἀρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἴκανεν.
 Ἦ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέσκειν ἑταίρας,
 Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταῖ δ' οὐκ ἐδύναντο κυχάνειν.
 Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἦϋτε δελφίς.
 Νηρείδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἰ δ' ἄρα πᾶσαι
 Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχώωντο.
 Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεῖρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος,
 Κῦμα κατιθύνων, ἀλίης ἠγεῖτο κελεύθου
 Αὐτοκασιγνήτω· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγερέθοντο
 Τρίτωνες, πόντοιο βαθυρῥόου ἐνναετῆρες,
 Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐφεξομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
 Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χειρὶ δ' ἄλλη
 Εἶρε πορφυρέας κόλπου πτύχας, ὄφρα κεν ὦν
 Δεῦοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπειρον ὕδωρ.
 Κολπώθη δ' ὠμοῖαι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
 Ἰστίον οἶά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἀνευθεν,
 Φαίνεται δ' οὔτ' ἀκτὴ τις ἀλίρῥοος, οὔτ' ὄρος αἰπὺ.
 Ἄλλ' ἀῆρ μὲν ὑπερθεῖν, ἐνερθε δὲ ποντος ἀπέλωρ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτήνασα, τολῆν ἀνενεύκατο φωνήν·

Πῆ με φέρεις, θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
 Ἄργαλείοισι πόδεσσι διέρχεται, οὐδὲ θάλασσαν
 Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
 Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἄλιην τρομέουσιν ἀταρπὸν.
 Ποῖόν σοι ποτὸν ἠδύ; τίς ἐξ ἄλδος ἔσσειτ' ἔδωδή;
 Ἥ ῥά τις ἔσσι θεός; τί θεοῖς ἀπεικότα ῥέζεις;
 Οὐθ' ἄλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, οὔτε τι ταῦροι
 Ἐν πόντῳ στείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
 Ἄβροχος ἀΐσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἔρετμά.
 Ἥ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερωθεῖς,
 Ἰκελὸς αἰψηροῖσι ποτήσεται οἰωνοῖσιν.
 Οἴμοι, ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἧ ῥά τε δῶμα
 Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἔσπομένη βοῦ τῶδε,
 Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.
 Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἄλδος Ἐννοσίγαιε
 Ἰλαὸς ἀντιάσειας, ἐέλπομαι εἰσοράσθαι
 Τόνδε κατιθύνοντα πλοῖον προκέλευθον ἐμεῖο.
 Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρά κέλευθα.
 Ὡς φάτο, τὴν δ' ὦδε προσεφώνεεν εὐρύκερως βοῦς·
 Θάρσει, παρθενικῆ, μὴ δειδίθι πόντιον οἶδμα.
 Αὐτός τοι Ζεὺς εἶμι, καὶ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶναι
 Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι δ, ττ' ἐθέλοιμι.
 Σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε τόσῃν ἄλα μετρήσασθαι
 Ταῦρον λειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
 Ἥ μ' ἐθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπα νυμφήϊα σεῖο
 Ἔσσειται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσειαι υἷας,
 Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσσονται.
 Ὡς φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο· φαίνετο μὲν δὴ

Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέραν ἀνελάζετο μορφήν·

Λῦσε δὲ οἱ μήτρην, καὶ οἱ λέχος ἔντυον ὦραι.

Ἡ δὲ πάρος κόρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη.

[Καὶ Κρονίδη τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.]

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ
ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

1 — 17

Αἴλινα μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δῶριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαλοῖτε τὸν ἡμερόεντα Βίωνα·
Νῦν φυτὰ μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε·
Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνεοῖτε κορῦμβοις·
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθημα, νῦν ἀνεμῶνα·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλείον αἰ αἰ
Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτᾶς.
Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἄδόνες, αἰ πυκνοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὲ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθοῖσας,
Ὅτι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅτι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς αἰοιδά.
Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρομόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασι νάπινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθημον ὠδᾶν,
Οἷαν ὑμετέροις ποτὲ χεῖλεσι γῆρυν ἄειδεν.
Εἶπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρόσιν, εἶπατε πάσαις

Βιστονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλπει,
Οὐκ ἔτ' ἐρημαίησιν ὑπὸ δρυσὶν ἤμενος ἄδει·
Ἄλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λαθαῖον ἀείδει.

Ὠρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλασδόμεναι, γοῶντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἶ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

Ἄχῳ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅτι σιωπῆς,
Κοῦκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χεῖλεα. σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων,
Κάτθανε δ' ἐν καρῶ, λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ,
Τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τὸσον εἰναλίαισι παρ' ἄοσι μύρατο δελφίν,
Οὐδὲ τὸσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδῶν,
Οὐδὲ τὸσον θρήνησεν ἀν' ὦρεα μακρὰ χελιδῶν,
Ἀλκυόνος δ' οὐ τὸσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἔαχε Κήϋξ·

[Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.]
Οὐδὲ τὸσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ἄδεν,
Οὐ τὸσον ἀώοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς,
Ἰπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Ἄδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ἄς ποκ' ἔτερπεν,
 Ἄς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις,
 Ἄντιον ἀλλάλαισιν ἐκώκνον· αἱ δ' ὑπεφώνεον
 Ὅρνιθες. λυπεῖσθε, πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Τίς ποτὶ σῆ σύριγγι μελίξεται, ὦ τριπόθατε;
 Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖ ζόμα; τίς θρασυς οὕτως;
 Εἰσέτι γὰρ πνεῖει τὰ σὰ χεῖλεα καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.
 Ἄχῳ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ἐπιβόσκει' αἰοιδάς.
 Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κᾶκεῖνος ἐρεῖσαι
 Τὸ στόμα δειμαῖνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἂν ποκ' ἔτερπες
 Ἐσδομένην περὶ σεῖο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσας.
 Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
 Ἄ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλμας.
 Καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματος ἐν ψαμάθοισι
 Ἐσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
 Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χεῖλεα παίδων·
 Καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεδν κλαίουσιν Ἐρωτες.
 Ἄ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλαμα,
 Τὸ πρῶαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνήσκοντα φίλασε.
 Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
 Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος. ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὅμηρος,
 Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σε λέγοντι

Μύρεσθαι καλὸν νῆα πολυκλαύστοισι ρεέθροισι,
 Πᾶσαν δ' ἐπλησας φωνᾶς ἄλα· νῦν πάλιν ἄλλον
 Υἷεα δακρύεις, καινῶ δ' ἐπὶ πένθει τάκη.
 Ἄμφοτεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὅς μὲν ἔπινε
 Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθούσας.
 Χ' ὦ μὲν Τυνδαρείοιο καλὰν ἄεισε θυγάτρα,
 Καὶ Θέτιδος μέγαν νῆα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
 Κεῖνος δ' οὐ πολέμῳ, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
 Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμει,
 Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε,
 Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
 Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.
 Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθει, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Πᾶσα, Βίων, θρηγνεί σε κλυτὴ πόλις, ἄστυ πάντα.
 Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
 Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὑλαι·
 Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ περὶ μύρατο Λέσβος ἔραννά·
 Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ·
 Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφoῦς
 Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἅ Μιτυλιάνα.
 Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα, βωκολιασταὶ
 Ἐκ Μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαῖοντι θανόντος.
 Κλαλεῖ Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος· ἐν δὲ Κύδωσιν,
 Ὅ πρὶν μειδιῶντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι,
 Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἐν τε πολίταις
 Τριοπίδαις ποταμῶ θρηγνεί παρ' Ἀλεντι Φιλητᾶς·
 Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Ἀύσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ὦδᾶς

Βουκολικῆς, ἀλλ', ἂν τ' ἐδιδάξασο σείο μαθητᾶς,
Κλαρονόμος Μώσας τᾶς Δωρίδος. ἄμμε γεραίρων
Ἄλλοις μὲν τεδὸν ὄλβον, ἱμοὶ δ' ἀπέλειπες ἀοιδάν.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Αἶ, αἶ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπᾶν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἡ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ἐσπερον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι.
Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὅπποτε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλα
Εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπνυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾶ.
Ταῖς Νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ἄδειν.
Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ἄδει.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κοῦκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κερᾶσαι τοι,
Ἡ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ὦδάν.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκαια κίχθε πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε
Δακρυχέων τεδὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δέ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ Τάρταρον, ὡς ποκ' Ὀδυσσεὺς,
Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κῆγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὡς κεν ἴδοιμι, καὶ, εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν, τί μελίσδεται. ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἀδύ τι βωκολιάσδευ.
Σικελικὰ κᾶκείνᾳ ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν
Ἄγκεισι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον. οὐκ ἀγέραςτος

Ἐσσεῖτ' ἅ μολπά· χ' ὡς Ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
Ἄδέα φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καὶ σὲ, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν· εἰ δέ τι κῆγῶν
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτέϊ καυτὸς ἄειδον.

Μ Ε Γ Α Ρ Α
Γ Υ Ν Η Η Ρ Α Κ Λ Ε Ο Υ Σ .

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

1 — 7

*Μ*ᾶτερ ἐμὰ, τίφθ' ὦδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις,
Ἐκπάγλως ἀχέοισα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθίεσσι; τί μοι τόσον ἠνίησαι;
Ἥ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
Ἄνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡσεὶ θ' ὑπὸ νεβροῦ;
᾿Ω μοι ἐγὼ, τί νύ μ' ὦδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
Ἄθᾶνατοι; τί νύ μ' ὦδε κακῆ γονέες τέκον αἴση;
Δύσμορος, ἦτ' ἐπεὶ ἄνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἤλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἑμοῖσιν,
Ἥδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμὸν·
Τοῦ δ' οὔτις γένητ' ἄλλος ἀποτμότερος ζώντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρησιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων.
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν, ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἥέ τινος Κηρῶν, ἧ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ξοῦς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον ἔλλετο θυμὸν,
Μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἑμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι

Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλω)
 Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
 Μητέρ' ἔην· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
 Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ἕρπυς ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
 Ὀλλυμένοις, οὔστ' αἰνὸς ὄφρις, ἔτι νηπιάχοντας,
 Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἢ δὲ κατ' αὐτοὺς
 Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ.
 Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
 Ἄσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίχτιο πελώρου·
 Ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τόκον αἰάζουσα,
 Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
 Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτῇ
 Κεῖσθαι, φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχοισα,
 Ἄρτεμι θηλυτέρησι μέγα κρείουσα γυναιξί.
 Τῷ χ' ἡμᾶς, κλαύσαντε, φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες
 Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
 Καί κεν ἓνα χρύσειον ἐς ὄστέα κρωσσὸν ἀπάντων
 Λέξαντες κατέθαψαν, ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
 Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἵπποτρόφον ἐνναίουσιν,
 Ἄονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν, πόλιν Ἑρας,
 Πολλοῖσιν οὐστήνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἤτορ
 Αἰὲν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἔ' ἔρωή·
 Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὄρῳ παῦρον χρόνον ὄφθαλμοῖσιν
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἐτοῖμον
 Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
 Μοχθίζει, πέτρης ὄγ' ἔχων νόον ἢ σιδήρου
 Καρτερόν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἠὔτε λείβεαι ὕδωρ,

Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὀπόσσα.
 Ἄλλος μὰν οὐκ ἂν τις εὐφρήναι με παραστάς
 Κηδεμόνων· οὐ γὰρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ξέργει·
 Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἴσθμοῦ
 Ναλους· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὄντινά κε βλέψασα,
 Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ,
 Νόσφι γε δὴ Πύρρῃς συνομαίμονος· ἢ δὲ καὶ αὐτὴ
 Ἄμφι πόσει σφετέρῳ πλίον ἄχθεται Ἴφικλῆϊ,
 Σῶ νιῶ· πάντων γὰρ οἰζυρώτατα τέκνα
 Γείνασθαί σε θεῶ τε καὶ ἀνέρι θνητῶ ἴολπα.

Ὡς ἄρ' ἔφη· τὰ δὲ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μῆλων
 Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο,
 Μνησαμένη τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκῆων.
 Ὡς δ' αὐτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινε
 Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἤγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
 Μύθοισιν πυκνοῖσι φίλην νῦν ὧδε μετηύδα·

Δαιμονίη παίδων, τί νῦ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
 Πευκαλίμης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
 Κῆδε' ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται·
 Ἥ οὐχ ἄλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτερον αἶεν ἐπ' ἤμαρ
 Γιγνομένοις; μάλα μὲν γε φιλοθρηνῆς κέ τις εἶη,
 Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
 Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
 Καὶ δ' αὐτὴν ὀρόω σε, φίλον τέκος, ἀτρύτοισιν
 Ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἶμι
 Ἀσχαλάαν, ὅτε δὴ γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
 Καὶ σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἢ δ' ἐλεαίρω,
 Οὐνεκεν ἡμετέρῳ λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχεσ,

Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρῦς αἰωρεῖται.
 Ἴστω γὰρ Κούρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,
 (Ἄς κε μέγα βλαφθεῖς τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσση
 Δυσμενέων) μηδέν σε χειριότερον φρεσὶν ἤσι
 Στέργειν ἢ εἰπέρ μοι ὑπ' ἐκ νηδυόφιν ἤλθες,
 Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἤσθα·
 Οὐδ' αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
 Τῷ μηδ' ἐξείπης τόγ', ἐμὸν θάλος, ὥς σευ ἀκηδέω,
 Μηδ' εἴ κ' ἠϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
 Οὐθέν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
 Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
 Πρὶν καὶ πέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχοισα,
 Καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Αἰδονῆος·
 Ὡδέ εἰ δυστοκέεσσα κακὰς ὠδίνας ἀνέτλαν.
 Νῦν δέ μοι οἴχεται οἶος ἐπ' ἀλλοτρίας νέον ἄθλον
 Ἐκτελέων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος, εἴτε μιν αὖτις
 Ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
 Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἶνδος ὄνειρος
 Ὑπνον· δειμαίνω δέ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
 Ἐκπάγλως, μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδη.
 Εἶσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ
 Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρησι, βίη Ἡρακληεῖη.
 Τῇ μεγάλην ἐλάχαινε (δεδεγμένος ὥς ἐπὶ μισθῷ)
 Τάφρον, τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,
 Γυμνὸς, ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
 Καρτερόν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἔρκος ἀλωῆς,
 Ἦτοι ὃ λίστρον ἐμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας

Ἀνδῆρου καταδῶναι ἤ καὶ πάρος εἴματα ἔστο.
 Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
 Πῦρ ἄμοτον· περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.
 Αὐτὰρ ὄν' αἶν ὑπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσίν,
 Ἐκφυγείν μεμαῶς ὀλοὸν μένος Ἥφαίστοιο·
 Αἶεὶ δὲ προπάρουθεν ἰοῦ χροὸς, ἠὔτε γέρρον,
 Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πάπταινε, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξῃ δῆϊον πῦρ.
 Τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος (ὥς μοι εἶκτο)
 Ἴφικλέης μεγάθυμος, ἐπ' οὔδεϊ κάππεσ' ὀλισθῶν,
 Πρὶν γ' ἔλθειν· οὐδ' ὄρθος ἀναστῆναι δύνατ' αὐτίς,
 Ἄλλ' ἀστεμφές ἔκειτο, γέρων ὡς εἴ τ' ἀμενηνός,
 Ὅντε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
 Καππεσείν κεῖται δ' ὄγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
 Εἰσόκε τις χειρὸς μιν ἀνειρύση παριόντων,
 Αἰδεσθεὶς ὑπίδα προτέρην πολιοῖο γενείου·
 Ὡς ἐν γῆ λελλίαστο σακῆσπαλος Ἴφικλείης.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντα ὄρῳσα
 Παῖδας ἔμοῦς, μέχρι δὴ μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
 Ὀφθαλμῶν, ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε.
 Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
 Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρουσθῆα τρέποιτο
 Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνω
 Θυμὸς ἔμδς, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

1 — 15

Τὰν ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὄνεμος ἀτρέμα βάλλη,
 Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰ
 Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλείον ἄμμε γαλάνα.
 Ἄλλ' ὅταν ἀχῆση πολιδὸς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
 Κυρτὸν ἐπαφρίζη, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη,
 Ἔς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλα φεύγω.
 Γὰ δέ μοι ἀσπαστὰ, χ' ἃ δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
 Ἐνθα καὶ, ἦν πνεύση πολλὸς ὄνεμος, ἃ πίτυς ἄδει.
 Ἦ κακὸν ὃ γριπεὺς ζῶει βίον, ἦ δόμος ἃ ναῦς,
 Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἃ πλάνος ἄγρα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυρύλλῳ,
 Καὶ παγᾶς φιλείομι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
 Ἄ τίρπει φοφείοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ς'.

1 — 8

Ἦρα Πᾶν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἦρατο δ' Ἀχῶ
 Σκιριτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδα.
 Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρωσ δ' ἐσμύχεται ἀμοιβᾶ.
 Ὅσσον γὰρ τήνων τίς ἐμίσειε τὸν φιλέοντα,
 Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
 Στείργετε τοὺς φιλέοντας, ἔν', ἦν φιλήητε, φιλήθηθε.

Ἄλφειδς, μεγά Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὀδεύη,
 Ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
 Ἔδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἰράν·
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
 Νέρθεν ὑποτροχάει, κοῦ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ.
 Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
 Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρωσ ἐδίδαξε κολυμβῆν.

 ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α

εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα. 1—6

Λαμπάδα θεῖς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἴλετο ῥάβδον
 Οὔλος ἔρωσ, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
 Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν ἀγχένα ταύρων,
 Ἔσπειρεν Διοῦσ αὔλακα πυροφόρον.
 Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διῦ, Πλήσον ἀρούρας,
 Μὴ σε τὸν Εὐρώπης οὖν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

 * * *

Αἶθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν,
 Ὡς κεν, ὑπὸ πτελέησι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
 Συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.

ADNOTATIONES

AD

THEOCRITVM.

Ad Argumenta Vetera Carminum Theocriti. P. 4. v. 5. *ἀχθῆναι*. Fortasse scribendum *ἄσθῆναι*.

P. 5. v. 2. *ἀτιμαγελώσας*. ab *ἀτιμαγελᾶν*. Proba, opinor, forma, quanquam alia eius exempla, quae quidem certa sint, nusquam reperi.

P. 5. v. 3. *κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι*. *Κορεῖν* i. q. *ἐπιμελεῖσθαι*. Sic passim in Grammaticorum scriptis explicitum legas. Neglexerunt hanc significationem Lexicographi, omnino in talibus, quae profecto curanda erant, negligentissimi. Conf. Locellam in Eckhelii *Doctrina Numor. Veter.* P. I. Vol. IV. p. 289.

P. 5. v. 6. *πανσπερμίας*. *πανσπέρμων ὀσπρίων*, vt Diodorus Zonas Epigr. II. vnde *πάνσπερμος* in Lexica infer.

P. 5. v. 13. *ἀγείραντας*. Imo *ἀγείροντας*. Mox suspicor *ἄδειν δὲ καὶ ἄλλα τινὰ* —.

P. 5. v. 16. *τύχαν*. Nota vitium metricum. Talia parum curanda in huiusmodi cantuunculis hominum plebciorum. Ceterum his versibus augeri possunt Poëseos Mendicorum Graecorum Specimina collecta ab Ilgenio. V. viri doctissimi Opuscula Varia Philologica T. I. p. 151. sqq.

P. 6. v. 1. *περικλειτῆς*. Vulgo *περικλυτῆς*, quod metro adversatur. Mirum, alteram illam formam a Lexicographis nostris neglectam esse. Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 446.

P. 7. v. 18. *παρὰ τοῦ Ἐπιγάρμου*. Valckenarius: „τοῦ. forte leg. τὴν τοῦ.“ Possis simplicius *παρὰ τὴν Ἐπ.*

P. 7. v. 25. *ὑπεγράφησαν*. Saepius hīc legas verbum *ὑπογράφειν*, pro quo expectaveris alterum compositum, *ἐπιγράφειν*.

P. 9. v. 1. *ὑποδιακονουμένης*. Ex solo Polluce excitavit D. Scottus.

P. 9. v. 25. *ἐπικωμαστικόν*. Carent Lexica hoc adiectivo.

P. 10. v. 16. *τῇ ἐβδόμη*. Valckenarius: „f. leg. τῇ ἐβδ. καὶ ἑξακοστῇ.“

P. 10. v. 17. *κδ*. Idem: „Sic Ms. Paris. Ed. Rom. *ἐκαστοστήν*. f. scrib. *ρκδ'*.“

P. 11. v. 6. *προκαλοῦνται*. Vulgo *προσκαλοῦνται*.

P. 11. v. 24. *ὑποκρίνων*. Leg. *ὑποκρίνεται*.

P. 12. v. 5. *Οὔρις*. Valckenarius: „sic MS. Leg. *Λούρις*.“

P. 14. v. 6. Post *Σικελὸν* videtur articulus τὰ ἐξ-
cidisse.

P. 15. v. 25. F. ἀντιγεγραμμένον τῷ Θεοκρίτου
Κύκλωπι.

P. 17. v. 14. Ἡρακλείους. Vulgo Ἡρακλῆος.

P. 19. v. 1. θεμένων. Valckenarius; „forte leg.
θεωμένων.“

P. 19. v. 20. ἀποδειχθεῖς. Vulgo ὑποδειχθεῖς. Μοχ
v. 22. malim ἀναγορευθῆναι.

Ad Theocriti Idyll. I. v. 2. Ἄ ποτι. Valckenarius
Ἄ ποτι.

V. 9. οἴδα. Valckenar. minus recte ὄτιδα.

V. 11. τὸ δέ. Particula δέ suum hic locum occupat
neque mutanda est in γα.

V. 13. αἴ τ. μ. Ex Valckenarii coniectura. Vulgo ξ
τε μ.

V. 17. ἐντὶ δέ. Ex Stobaeo. Vulgo ἐντί γε.

V. 29. Τῷ. Sic Scholiastes. Valckenarius Τῷ.

V. 36. ὄκα. Vulgo ὄκα. Sed ponitur pro ὅτι. Sic aliud
πόκα, aliud ποκά.

V. 39. Τοῖς δὲ μέτα. Interpres: *Inter haec*. Imo:
Praeter hos. V. Idyll. XVII. v. 84. XXV. v. 129.

V. 68. ποταμῷ γε. Sic edit. Flor. Vulgo ποταμοῖο.
Solennis hic est vsus particularum οὐ γὰρ δὴ — γε. V.
Annotat. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 230.
Persimiles complexus particularum sunt hi: Οὐ γὰρ

που — γε. Plato Euthypl.r. p. 51. Fisch. οὐ γάρ που τεχνικόν γ' ἄν εἴη κ. τ. λ. Ibid. p. 45. ex cod. Tub. scribendum : οὐ γάρ που λέγεις γε. Οὐ γάρ τι — γε. Sophocles Antig. v. 456. οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές. quae citans Gatakerus ad M. Antonin. p. 292. b. B. pro γε habet τε : fortasse calami lapsu ; quamquam non ignoro, quid duumviris doctissimis, leniter amici laturis dissensionem, semel iterumque placuerit. [In talibus formulis, qualis est Sophoclis illa, νῦν κἀχθές, nihil refert, addas priori adverbio encliticam τε, an omittas. V. Gataker. l. c. Wesseling. ad Diodor. Sicul. II. c. 5. idemque cum Valckenario ad Herodot. II. c. 55. Sine enclitica χθές καὶ πρόην etiam Lucianus T. II. p. 271. quem locum omnino cum Sophocleo non male compares. Obiter addo, eiusdem fabulae v. 443. suspicari me scribendum : καὶ φημὶ δρᾶσαι, κοῦ καταρνοῦμαι τὸ μή. Sic ad amussim congruit Antigoniae responsio interrogationi Creontis. Conf. Porson. ad Euripid. Orest. v. 581. p. 162. ed. Lips. sec.] Euripides Hercul. Fur. v. 1125. οὐ γάρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας. Conf. Homer. Il. V. v. 402. οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.

V. 150. Malim ἐνὶ κράναισι δ.

Ad Idyll. II. v. 19. Vulgo ita interpungitur : Θέστυλι δειλαία· πᾶ —. Sic Idyll. XV. v. 31. ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεις ; ex vera distinctione Luzacii.

V. 48. Suspiceris :

τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι

Ὡς πῶλοι μαίνονται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι,

Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι κ. τ. λ.

V. 67. δὴ τόκα. Ex Casauboni correctione. Vulgo δὴ ποκα.

V. 83. κούδέ τι. Vulgo κούδ' ἔτι.

V. 95. εὐρέ τι μ. Vulgo εὐρέ τι μ. quod est invenit.

V. 100. μάθης. Vulgo μάθοις.

V. 101. Κῆφ'. Vulgo Κῆφ', quod est et dixit.

V. 142. Malis θρυλλέοιμι, τρισυλλάβως legendum.

V. 159. κῆμὲ h. l. est κα ἐμέ.

Ad Idyll. III. v. 33. ἄγκειμαι. Ex Brunckii emendatione. Vulgo ἔγκειμαι. Cebes Tab. init. ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις. Cod. Paris. ἐνέκειτο. Conf. Jacobs. ad Anthol. Graec. I. 1. p. 197.

V. 41. ἐλῶν. Malis ἔχων.

Ad Idyll. IV. v. 3. ἀμέλγεις. Ex Codicibus. Vulgo ἀμέλγες.

V. 7. ὀπώπη. Vertunt vidit. Sed est viderat. Ad verum, opinor, ducit altera scriptura ὀπώπει, quam mutem in ὀπωπεν.

V. 21. Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται. Mira repetitio articuli. Sic mox v. 33. τὸ ποταῶον τὸ Λακίτιον.

V. 40. Malim cum Valckenario ὅς με λέλογγεν. V. ad v. 7.

Ad Idyll. V. v. 6. Vulgo sic interpungitur: τί δ'; οὐκέτι —.

V. 14. *Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα*. Sic vere correxit Valckenarius vulgatam scripturam *Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα*.

V. 17. *Οὐ μὰν, οὐ ταύτας*. Ex Valckenarii emendatione. Vulgo *Οὐ μὰν οὔτ' αὐτάς*.

V. 33. *πεφύκη*. Scribendum videtur *πέφυκεν*. Sic etiam v. 93. *Πεφύκη* (*πεφύκει*) quid in Theocrito sit, docet Idyll. XIII. v. 40. V. ad Idyll. IV. v. 7.

V. 45. *τουτῶ*. Vulgo *τούτω*.

V. 47. Num *τᾶδ' ἐπὶ δένδρων?*

V. 66. *Βωστρέωμες*. Iam Valckenario placuit. Vulgo *Βωστρέομες*.

V. 101. *αἴ τε μ*. Vulgo *ἄ τε μ*. V. ad Idyll. I. v. 15.

V. 102. Signum interrogationis posui post *Κυναίθα*. Vulgo post *Φάλαρος* ponunt.

V. 148. *γέ με*. Vulgo *γ' ἐμὲ*.

Ad Idyll. VI. v. 46. *οὐδ' ἄλλος* i. q. *οὐδέτερος*. Idyll. VII. v. 36. *τάχ' ὠτερος ἄλλον ὄνασει*.

Ad Idyll. VII. v. 25. *νισσομένοιο*. Valcken. *νεισσομένοιο*. „Legitima verbi forma est *νίσσομαι*.“ Brunck. ad Apollon. Rhod. I. v. 53. Ceterum *ποσὶ νίσσεσθαι*, quod hinc optime habet, dicitur ut infra v. 153. *ποσὶ χορεῦσαι*. Idyll. VIII. v. 47. *βαίνει ποσίν*. Ita saepius *ποσὶ*, ut *χερσὶ*, abundat.

V. 41. *δέ*. Male vulgo *δέ*. Simile vitium erat infra v. 151.

V. 54. *ἴσχη*. Vulgo *ἴσχει*.

V. 62. *εὔπλοον*. Scribendum puto *εὔπλοος*.

V. 70. Suspicion: *Αὔαισιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.* Horatius Carm. I. 55. v. 26. *cadis Cum faece siccatis.* Conf. Pierson. Verisim. p. 37. *αὔαισιν*, i. e. ὥστε ἀναλυσθαι αὐτάς. V. Wunderlich. ad Tibull. p. 105. *Prolepsin valde duram* dicit Iacobsius ad Anthol. Gr. III. 1. p. 406. Sed tot eius exempla occurrunt, vt a poëtis antiquis cupide quaesita videatur.

V. 106. *ἔρδοις.* Particula *κῆν* poscit *ἔρδης.*

Ad Idyll. VIII v. 58. *μουσίσδει.* Vulgo *μουσίσδοι.*

V. 40. *ἀγάγη.* Vulgo *ἀγάγοι.*

V. 43. et 47. *ἀφέρπη.* Vulgo *ἀφέρποι.*

Ad Idyll. IX. v. 3. *ἐπὶ στείραισι.* Secutus sum Reiskium. Vulgo ὑπὸ 5. Aliud est ὑφιέναι, aliud ἐφιέναι. Herodotus III. c. 85. extr. *ἐπῆκε ὀχεῦσαι τὴν ἵππον.*

V. 21. *ῆ.* Placuit Valckenario aliisque: itaque sic dedi. Vulgo *ῆ*, quod fortasse tuearis. Permira quidem haec syntaxis: sed non minus mira, quamquam ex contrario genere, quae sequitur carmine extremo: *γλυκερώτερον, ὄσσον ἐμὴν Μῶσαι φίλαι.*

Ad Idyll. X. v. 19. *τυφλός.* Non repudiem. Conf. Porson. ad Euripid. Orest. v. 626.

V. 25. *ἄψησθε.* Al. *ἄψεισθε.*

Ad Idyll. XI. v. 1. *πεφύκει.* Imo *πέφυκεν.*

V. 78. *ἐπέ.* Vulgo *ἐπήν*, quod servare debebam. V. ad Idyll. XXVII. v. 55.

Ad Idyll. XII. v. 37. Scribendum, vt opinor, *φαῦλος.*

Ad Idyll. XIII. v. 11. ἀνατρέχοι. Vulgo ἀνατρέχι.

Ad Idyll. XIV. v. 4. Vulgo: Χῶ μύσταξ πολὺς οὐ-
τος ἄν, ἀναλέοι δὲ κίκιννοι. In qua scriptura quid
ἄν sibi velit, ignoro. Vnice probandum Warntonianum
ἀυσταλέοι, dummodo cum Aug. Ferdin. Naekio (Mus.
Antiquit. Studior. I. 1. p. 170.) πεντασύλλαβον facias.
Homerus Odys. XIX. v. 327. εἴ κεν ἀυσταλέος, κατὰ
εἰμένος —. vbi Eustathius: ἀυσταλέος δὲ καὶ κατὰ
διάλυσιν ἀυσταλέος, ὁ ἀνγμῶν. Ceterum solennis est
commutatio adiectivorum ἀυσταλέος et ἀναλέος. V.
Heinrich. ad Hesiodi Scut. Hercul. p. 188. Jacobs. ad An-
thol. Gr. II. 3. p. 380. Porson. ad Euripid. Orest. v. 219.

V. 13. Ἄπις. Sic recte antiquiores editiones. Recen-
tiores Ἄπις. Conf. Spalding. ad Quintilian. T. III. p. 485.

V. 22. Ἄν λύκος εἶδέ σ'?

V. 28. εἰς ἄνδρα γενειῶν. Philostratus p. 593. Olear.
καὶ γὰρ ἐς ὕδωρ αἶρεται, καὶ ἐς πῦρ ἄπτεται, καὶ
ἐς λέοντα θυμοῦται, καὶ ἐς σὺν ὄρμῃ, καὶ ἐς δρά-
κοντα χωρεῖ, καὶ ἐς πάρδαλιν ἄττει, κ. τ. λ. Conf.
Ruhnken. praefat. ad Schelleri Lexic. p. X. qui si
Theocritei loci memor fuisset, paullo plus honoris huic
locutioni habuisset.

V. 29. τοὶ τέτταρες. Vulgo τοι τ. In Aristophanis
Lysistr. v. 981. item legendum ἦ τοὶ Πρωτάνιες, quod
miror non vidisse Brunckium, cum ne *fungum* quidem
Transsilvanum latuerit.

V. 37. Malim sic distinguere: Ἄλλος τοι γλυκίων;
ὑποκόλπιος ἄλλον ἰοῖσα θάλπε φίλον. Quintus Mac-

cius III. v. 3. μὴ τὸν ἐραστὴν εἶδες ἔχονθ' ὑποκόλπιον ἄλλην; Paulus Silent. XII. v. 11. οἰχόμενος δ' ἄλλην ὑποκόλπιον εὐθύς ἐλίξεις. Obiter moneo, in Automedonte I. corrigendum esse:

εἷς αὐτοῦ κατέκειθ' ὑποκόλπιος, εἷς ὑπὲρ ὤμων,
εἷς ἔφερέν τι φαγεῖν, εἷς δὲ πιεῖν ἐδίδου.

Etiam in Plutarchi V. Alex. c. 77. lego εἷς τι φρέαρ. [Ibid. c. 68. στρατεύμα, diversis modis tentatum, mutō in στραγγευμα, qua voce Lexica augenda. Conf. c. 63.]

V. 45. ἐνδεκάτα. Vulgo ἐνδέκατος. — Ποτίθει mira forma, quam genuinam esse ego quidem non per- tendam. Facilis mutatio in ποτίθες.

V. 47. Οἶ. Male vulgo οἶ. Sic etiam XXII. v. 112.

Ad Idyll. XV. v. 51. γενώμεθα. Vulgo γενοίμεθα. V. Meletem. Crit. I. p. 98.

V. 84. 85. ἀργυρέω — Κλισμῶ. Valckenar. ἀργυ-
ρέω — Κλισμῶ.

V. 110. Βερενικεία. Non solicitanda haec vox. Satis novimus τοὺς Ἡρακλείδους παῖδας, aliaque id genus plurima. Infra XXVIII. v. 9. Νικιάας — ἀλόχω.

V. 112. δρυὸς ἄκρα. Sic etiam Eustathius legit. Ma-
lim tamen δρυὸς ἄκρα: nam ἀκρόδρυον, quod nonnullis placet, de arbore dici, ego quidem pro certo non adfirmem.

V. 123. 124. Conf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. v. 993.

Ad Idyll. XVI. v. 4. αἰίδοντι. Sic Codices. Val-
ckenar. αἰίδωντι. Soloecē, opinor. V. Porson. ad Eu-
ripid. Hecub. v. 431. In Homeri Il. VI. v. 479. verum
videtur καὶ ποτέ τις εἶποι. Sed in parodia Hegemo-

nis ap. Athenacum T. V. p. 557. nemo dubitet corrigendum esse *καί ποτέ τις εἶπη*.

V. 10. Simonideum colorem quis non agnoscit? Plutarchus Mor. T. III. p. 93. ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε, τὰς κίβωτους ἀνοίγων διὰ χρόνου, τὴν μὲν τῶν μισθῶν, ἀεὶ μεστήν, τὴν δὲ τῶν χαρίτων, εὐρίσκειν κενήν.

V. 42. Choerili vulgatam scripturam, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὕλβια κ εἶνα λέλειπται, etiam Theocriti hic locus tuetur. Quintus Smyrn. VI. v. 90. πολλὰ καὶ ὕλβια δῶρα.

V. 43. ἔκειντο, iacerent. Sic infra v. 54. ἔσχεν et ἔσιγάθη, vbi non opus videtur particulâ, quae in nonnullis libris legitur. Sed v. 48. ἄν additum est.

V. 63. Vulgo post *παρελθεῖν* plene distinguitur. V. Meletem. Crit. I. p. 75. sqq. In Euripidis Med. v. 1341 — 1343. interpunge:

ἄλλ' οὐ γὰρ ἄν σὲ μυρίοις ὄνειδεσι
δάκοιμι — τοιόνδ' ἐμπέφυκε σοὶ θράσος —
ἔρρ', αἰσχροποιῆ καὶ τέκνων μαιφόνε.

et in Herodoto IX. c. 27. extr. ἄλλ' οὐ γὰρ ἐν τῷ τοιῷδε τάξιος εἶνεκα στασιάζειν πρέπει, ἄρτιοι εἰμὲν πείθεσθαι ὑμῖν, κ. τ. λ. ibidemque c. 109. extr. ἄλλ' οὐ γὰρ ἔπειθε, διδοῖ τὸ φάρος.

V. 73. ἀοιδᾶ. Placet quod olim legebatur, ἀοιδοῦ.

V. 92. βληχοῖντο. Ex dorica forma βληχεῖσθαι. Vulgo βλήχουντο, παρὰ τὸ βλήχεσθαι, quod mihi quidem non videtur graecum esse.

Ad Idyll. XVII. v. 2. ἄδωμεν. Scribendum mihi vi-

deri κλείωμεν, monui ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 245.

V. 41. ἐπιτρέποι. Vulgo soloece ἐπιτρέπει.

V. 66. Ὀλβια κῶρε γένοιο. Ferrara in Graeca lingua syntaxis, pro Ὀλβιος, κῶρε, γένοιο. Tetigit Vir Summus ad Antholog. Latin. Burmanni T. II. p. 560. a.

V. 78. ἀλδήσκουσιν. Eratosthenes II. v. 16. ἄμφω εὐκρητοί τε καὶ ὄμπνιον ἀλδήσκουσαι Καρπὸν Ἐλευσινίης Δημήτερος. Zonaras Lex. c. 155. Ἀλδήσκω. τὸ αὐξάνω. c. 157. Ἀλδήσκω. τὸ ποτίζω καὶ αὖξω. In Suida, quod iam H. Stephanus Thes. I. c. 512. A. maluit, scribendum T. I. p. 101. Ἀλδήσκω. τὸ αὐξάνω. Vulgatae in hoc Lexicographo scripturae, Ἀλδίσκω, Schneiderus, quod nollem, tantum tribuit, vt etiam in Theocrito ἀλδίσκουσιν legendum censeret Lex. Gr. v. ἀλδαίνω. Conf. Albert. ad Hesych. T. I. c. 220.

V. 84. ἐννεάδες. Sic Cod. Flor. Vulgo ἐνδεκάδες. Sunt πόλεις 55333. Ita etiam Scholiastes legit, modo cum Casaubono restituas quod in Scholio numerale excidit. Ὅμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις τριςμύριαι τριςχίλιαι [τριακόσiai] τριάκοντα τρεῖς. Apparet, quid centenarium numerum eliserit.

V. 85. Τῶν πάντων. Neutrius est generis. Aristophanes Γεωργ. IV. συκᾶς φυτεύω, πάντα πλὴν Λακωνικῆς. Conf. Theocr. Epigr. I. v. 3. 4. et vid. Dorvill. ad Chariton. p. 571.

V. 95. καταβεβρίθει. Quod ex duobus Codicibus

enotatum est, *κα καταβρίθωι*, vnice verum videtur Schneidero Lex. Gr. v. *καταβρίθω*.

V. 107. *ἀεὶ κέχνηται* al. interpungendo ad *χρονὸς* referunt.

V. 156. *δοκέω*. Alibi interpositum, hñc insolenter praeponitur.

V. 137. *ἔξεις*. Vulgo *ἔξοις*. Soloecæ, si verum est, vt opinor, praeceptum Dawesii. In ceterioris tamen Graecitatis scriptoribus facile feram hunc vsum futuri illius formæ. Charito p. 57. 9. *πλεύσοι δὲ καὶ οὗτος ἐπὶ τριήρους στρατηγικῆς*. Itaque in Iuliani Aegyptii Epigr. II. v. 3. revocandum, quod olim ediderunt habetque Vaticanus liber, *ἔς τρίχας ἤξοι*. Ceterum „quid impedit, quo minus is, qui preces fundit, se voti damnatum iri confidat, eamque confidentiam verbis significet?“ Iacobsius ad Anthol. Graec. II. 2. p. 147.

Ad Idyll. XIX. v. 8. F. *Ὡς τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς*. *ἔης* h. l. vim habet praesentis. Idyll. V. v. 79. *ἦ στωμίλος ἦςθα, Κομάτα*. Anacreon XXIX. v. 40. *τὰ δ' ἦν ἀμείνω*. Add. Bion. XV. 4.

Ad Idyll. XX. v. 12. *συνεχῆς*. Vulgo *συννεχῆς*. Sic Apollonius Rhod. I. v. 1271. *συννεχῆως*. Brunckius ad h. l. „*συννεχῆως, συνεχῆς* primam producunt, quia liquida geminatur pronuntiando in prima syllaba. Perperam et contra meliorum librorum fidem *συννεχῆως* edidit Stephanus, et II. 758. *συννεχῆς*. Aratus Phaen. 20.

οὐρανῶ ἔλκονται πάντ' ἤματα συνεχῆς αἰεὶ.

Vide Cl. Ernesti notam ad *Il. ο'*. 31. et ad Callim. H. in Apollinem 60. Add. Heyn. ad Iliad. XII. v. 26.

V. 39. *καθειῦδε*. Vulgo *κάθειυδε*. Vide Grammaticos ad Homer. Il. I. v. 611.

Ad Idyll. XXI. v. 14. *πόρος*. Verum videtur *πόρος*. Hae voces passim commutatae sunt. V. Wesseling. ad Diodor. Sicul. XIII. c. 95. et Brunck. ad Apollon. Rhod. IV. v. 586.

V. 59. *οὐκέτι* post *ῶμοσα* notandum: nam verba iurandi *μῆ*, *μηκέτι* etc. cum infinitivo peni poscunt. V. Idyll. XXII. v. 134. XXVII. v. 34.

Ad Idyll. XXII. v. 17. *ὑμεῖς γε*. Vulgo *ὑμεῖς τε*.

V. 49. *ἦῦτε πέτροι ὀλοότροχοι*. Ex Valckenarii conjectura. Vulgo *ἦῦτε πέτροι ὀλοότροχοι*.

V. 161. *ἐθέλητε*. Sic vulgo, recte. Valckenarius *ἐθέλοιτε*.

V. 165. 166. Suspicio *τούτου μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν Νῶϊ γάμου*. V. Lucian. T. III. p. 567. *Πρὸς τέλος γάμου ἐρχεσθαι* est i. q. *ἐκτελεῖν γάμον* v. 206. Moschus Idyll. IV. v. 99. *ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου*.

V. 168. *ἔχοισ'*. F. *ἄχοισ'*. Frequens commutatio horum verborum.

V. 187. 188. Vulgo sic distinguunt: *Ἐγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον, Ἀλλάλων εἶπου κ. τ. λ.* Homerus Il. XIII. v. 498. 499.

— — — *τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον ἀλλήλων.*

Praeterea particula *εἶπον* in tali constructione semper, quod meminerim, primo loco ponitur.

Ad Idyll. XXIII. v. 50. *πίπτῃ*. Vulgo *πίπτει*. Saepissime *ἤνικα* iungitur subiunctivo. V. statim post et infra XXIX. v. 53. Longinus p. 178. Mor. *ἤνικα δὲ ἡ τελευταῖη παραστῆ*. Sic imprimis Grammatici. V. Etymol. M. c. 142, 16. 202, 9. 11. 12. 686, 12. 688, 41. Itaque in Heroic. adesp. XXXII. v. 5. non contemnam *προχέῃ*.

V. 46. *χαράξω* si genuinum est, hemistichium sic scribam: *τὸ σοῖς τοῖχοισι χαράξω*.

V. 61. *Νᾶμα* dedi ex coniectura Reiskii. Vulgo *αἶμα*.

Ad Idyll. XXIV. v. 38. F. *Οὐ νοεῖεις, ὅτι νυκτὸς ἄωρόν ποῦ, οἱ δέ τε τοῖχοι* —.

V. 42. *ὄ ρ'*. Vulgo *ὄρρ'*. V. Dorvill. Vann. Crit. p. 354. s. et Brunck. ad Apollon. Rhod. I. 526. III. 845. IV. 582. — V. sequ. Valckenarius male dedit *κεδρῖνω*. Epitheton decet *τὸν κλιντῆρα*, non *τὸν πάσσαλον*. Homerus Odys. I. v. 440. *πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν*. Bion Idyll. I. v. 74. *παγχρῦσω κλιντῆρι*.

V. 56. *δεικανάασκεν*. Hanc formam cum Brunckio dedi. Vulgo *δεικανάεσκεν*. Moschus Idyll. II. v. 95. *ἀμφαφάασκε*. vbi Valckenarius: „*ἀμφαφάασκε* omnino probandum est: vitiosum *ἀμφαφάεσκε*.“ Sic in Apollonio Rhod. II. v. 997. Brunckius pro *ναιετάεσκον* priorum editionum recte dedit *ναιετάασκον*. Supra Idyll. XVI. v. 58. *ἐνδιάασκον*. XXII. v. 44. *ἐνδιάασκε*.

V. 59. *λάβε*. Vulgo *βάλε*. XXV. v. 65. *ποτὶ χεῖλος*

λάμβανε. Haec verba dici vix potest quoties commutata fuerint.

V. 64. F. *Τειρεσίαν ὄκα μάντιν* —.

V. 67. *νοέοντι*. Sic vulgo: recte. Valckenarius ex Cod. Vatic. *νοείντο*. — V. sequ. f. *τί δ', ὡς* —: sic vt v. 70. post *διδάσκω* ponatur signum interrogandi.

V. 93. *ὑπερούριον*. Sic Reiskio placuit. Vulgo *ὑπὲρ οὔριον*.

V. 96. *ἔστεμμένον*. F. *ἔστμμένω*. V. not. ad Euripid. Orest. p. 120. Pors. (ed. Lips. sec.)

V. 104. Vulgo sic distinguitur: *μελεδωνεύς, ἄγρουπνος ἦρως*.

V. 132. *παιδεύσατο*. Interpres *edocuit*. Accuratus *edocendum curavit*: nam Hercules *ὑπὸ μητρὶ ἐτρέφετο*, v. 101. Hesychius T. I. c. 1306. *Ἐπαιδεύσατο, τὸν υἱὸν ὁ πατήρ*. *Ἐπαίδευσε δὲ, διδάσκαλος*. vbi v. Albert.

Ad Idyll. XXV. v. 1. *φυτῶν ἐπίουρος ἀροτρεύς*. Sic duo Codices. Vulgo *βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ*, quae Grammaticus videtur voci *ἐπίουρος* adscripsisse. Conf. Eustathius ad Iliad. p. 406, 17. Bas.

V. 27. *Οὔρους*. Male vulgo *οὔρους*.

V. 36. 37. *δμῶων τινὰ κείνου* —, *οἷ οἱ ἔασιν*. Adverte simplicem vbertatem epicae orationis: nam, quod viro eximio placet, maiorem vim et *ἐνάργειαν* verbis tali modo conciliari, vix dicam. Homerus II. XIII. v. 482. *ἐπιόντα* — *ὅς μοι ἔπεισιν*. Conf. Ruhnken. Epist. Crit. p. 56.

V. 47. *φράσον*. i. c. *κέλευσον*. Dionysius Halic.

Ant. Rom. IV. c. 62. φράσασα τηρεῖν ἐπιμελῶς. Ac ne quis offendatur accusativo τινά, meminerit, eandem esse constructionem verbi κελεύειν, itemque aliorum similium. V. Brunck. ad Apollon. Rhod. IV. v. 1593. et Boissonad. ad Philostr. Her. p. 401. In Dionysii Halic. Ant. Rom. II. c. 34. in. scribendum ex libro Vat. τὰ ὄπλα παραδοῦναι τοὺς ἀλόντας κελεύσας. Post v. 205. κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρόν αἰνόν. pro quo Sophocles Philoct. v. 618. 619. κára Τέμνειν ἐφείτο τῷ θέλοντι. vbi v. Brunck. Infra XXX. v. 5. 6. Ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν Ἔταξε τῶς Ἐρωτας.

V. 51. ἀροτρεύς. Sic duo Codices. Vulgo ἀγρώτης.

V. 72. F. περισσαινὸν ἐτέρωθεν. — κλάζοντε. Sic infra v. 157. λεύσσοντε.

V. 82. οἱ. Sic Codex. Vulgo τοι.

V. 90. εἶσιν. Vulgo εἰσίν.

V. 103. Καλοπέδιλ' cur Schneidero corruptum et in καλὰ πέδιλ' mutandum videatur, plane ignoro.

V. 121. 122. νοῦσος — αἶτ' —. Paulo rarior haec constructio. Homer. Hymn. in Vener. v. 285. 286.

φάσθαι τοι Νύμφης καλυκώπιδος ἔκγονον εἶναι,
αἶ τὸδε ναιετάουσιν ὄρος, κατασείμενον ὕλη.

V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 910.

V. 142. σκύλος. Sic emendavit Tourpius. Vulgo σκύ-
τας. V. Jacobs. ad Anthol. Gr. I. 2. p. 93.

V. 148. 149. V. Schneideri Lex. Graec. v. μύων.

V. 155. ὄθι. Sic libri omnes manu scripti. Vulgo ex
Is. Vossii coniectura editur ὄτε. ὄθι refertur ad τῇ v.

159. — Pro *ἐπέβησαν* Wartonus bene legit *ἀπέβησαν*. Sed etiam v. sequ. pro *ἐξανύσαντες* legendum *ἐξανύσοντες*. Phyleum enim et Herculem colloquentes, non in via publica, sed in semita (compendii ergo) iter facere, satis docent v. 160. 161. et v. 189 — 191.

V. 170. 171. *Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο αὐτόθεν*. Thucydides V. c. 83. in. *ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν*. vbi nihil delendum. Homerus Odyss. XIII. v. 56. *αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων*. Herodotus VIII. c. 64. *αὐτόθεν — ἐκ Σαλαμῖνος*. Heliodorus p. 2. Cor. *αὐτόθεν ἀπὸ τῆς ῥαχίας*.

V. 179. *ὄν — ἔειπεν*. Recte interpretes: *de quo — referebat*. Sophocles Electr. v. 984. *τοιαῦτά τοι νῶ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν*. Euripides Med. v. 250. *λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκλινδυνον βίον Ζῶμεν —*. Iphig. Taur. v. 340. *Θαυμάστ' ἔλεξας τὸν φανένθ'*. Marklandus: „*Τὸν φανέντα, est, περὶ τοῦ φανέντος: saepe occurrit hoc Schema Ὀμηρικόν*. [Conf. Heyn. ad Iliad. T. V. p. 239. 284. s.] vid. Aristoph. Ὀρν. 167. et Scholiast.“ Add. Fr. Aug. Wolfii *Vermischte Schriften und Aufsätze* p. 100. s.

V. 201. Vulgo sic distinguitur: *Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὧς, Αῖς —*.

V. 264. F. *ἤνυσσα προφθάς*. V. Hoogeveen. ad Viger. p. 350.

Ad Idyll. XXVI. v. 4. *ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς*. Wartonus: „*Anne genus quoddam humilium Asphodeli? Anne vult Asphodeli speciem distinctam ab illa, quae crescebat apud Elysium? Postremum Brodaeus placuit.*“

Nec sine causa, opinor. Festiue et significanter Lucianus T. II. p. 125. οὕτω δὴ ἐμβιβάσας ὁ 'Ραδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν. vnde in Lexica infer adiectiuum ἀσφοδέλινος.

V. 17. ἰγνύ'. Rarior forma accusatiui. ἰχθυά restituumd Bianori II. v. 2. ὄσφύα vsurpat Strato LV. v. 1. ὄσφρύα idem XXVIII. v. 1.

Ad Idyll. XXVII. v. 17. ἐθέλει. Vulgo ἐθέλοι. Malim etiam ἀρήγει pro ἀρήγοι.

V. 21. δώσει. Vulgo δώση: quam formam legas, vbi facile tuleris, in Epigrammate inferioris Graecitatis, adesp. DCXCIV. in quo etiam ἐνθήσης, plane gemellum illud.

V. 22. νόον δ' ἐμόν. Vsus poscit νόω δ' ἐμῶ.

V. 34. ἀπενθήν. Vulgo ἀπέλθης.

V. 35. Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα. Vulgo Οὐ, μ' αὐτὸν τ. II. V. not. ad Idyll. V. v. 14. — Mox aduertendum, vt rarius, ἦν κ'. In Apollonio Rhod. III. v. 404. ante Brunckium recte ediderunt ἦν κ' ἐθέλησθα. Fallitur enim vir egregius ἦν κε graecum esse negans. Manetho I. v. 180. ἦν κεν ἔχωσιν. Tale est ἐπήν κε, quod Idyll. XI. v. 78. seruare debebam. Conf. Melet. Crit. I. p. 125.

V. 37. τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω. Interpres: hos pulcros ouium greges pasco, aduersante syntaxi graeca, quae in tali verborum structura epitheton, defectum articulo, postponi non patitur. Καλὰ quomodo

intelligendum sit, docet v. 47. Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ'.
V. Heyn. ad Homer. Il. T. V. p. 485.

V. 58. ἐμοί. Vulgo ἐμόν. V. not. ad v. 37.

V. 60. Φῆς — δόμεν. *Dicis, te daturum esse.* V. Wunderlich. *Observ. Crit.* p. 177. qui p. 178. vulgatum in Longo scripturam contra coniecturam τοῦ δεῖνα iure tuetur. Conf. supra v. 34. et v. Reiskium ad Plutarch. T. IV. p. 968. s. Euripides Med. v. 750. 751. Pors.

ὄμνυμι Γαῖαν, Ἥλιον θ' ἀγνὸν σέβας,

θεοὺς τε πάντας, ἐμμένειν, ἅ σου κλύω.

Non male, opinor, conieci p. 519. a. οἷς σου κλύω. Sed ἐμμένειν hīc non magis debebam attrectare, quam in Herodoti I. IX. c. 106. extr. Conf. Theocrit. Idyll. XXI. v. 60. et Wassii Adlenda ad Thucydid. p. 350, 76. in praefatione Dukeri. Lucianus T. II. p. 556. Ὅμοσον, ἔφη, ἧ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας. Herodotus III. c. 124. extr. ἧ δὲ ἠρήσατο ἐπιτελέα ταῦτα γενέσθαι. Apte Wunderlichius in litteris ad me datis comparat Terentii Heautont. III. 1. 78. dare denegarīs. Cuiusmodi exemplorum nubem ex Latinis scriptoribus coegerunt Sanctius et Perizonius Min. I. c. 14.

Ad Idyll. XXVIII. v. 2. πόνος. Vulgo νόος. Conf. Schneideri Lex. Gr. v. ἐπήβολος.

V. 3. Νέλλεω. Tuetur hanc formam Wesselingius ad Herodot. IX. c. 97. p. 755.

V. 13. αὐτοτελ Lexica non habent.

V. 15. κεν. Sic Reiskius. Vulgo μὲν.

Ad Idyll. XXIX. v. 8. ὄκα δ' οὐκ ἐθέλης. Vulgo ὄκα δὲ οὐκ ἐθέλεις.

V. 11. κεν. Vulgo καὶ.

V. 13. ἄγριον ὄρπετον. Obuersabatur poëtae Sapphicum illud: Ἔρως — γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον. Hephaest. Enchirid. p. 24.

V. 16. αἰνέση. Vulgo αἰνέσαι.

V. 20. ζόης. Vulgo ζώης. Conf. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 1096.

V. 22. κ'. Vulgo deest.

V. 33. ἀνδρεΐαν. Vulgo τρισυλλάβως. Conf. XXVIII. v. 10. Sic etiam v. 39. αὐλεΐαις dedi.

V. 34. Ἀχιλλεΐοι. Vulgo Ἀχιλλήϊοι. — V. sequ. γε delendum.

Ad Epigr. VI. v. 1. et 5. τί τοι πλέον. Sic Cod. Vat. Vulgo τί τὸ πλέον.

V. 6. Ὅστέον οὐδὲ τέφρα. Non tentandum. V. L. Bos Ellips. Gr. p. 777.

Ad Epigr. VII. Doricas formas in hoc poëmatio ex Codice Vaticano quater restitui.

V. 2. συνοισόμενος. Sic Cod. Vat. Vulgo συνεσόμενος, quod illius interpretamentum est. Etiam in Asclepiadae Epigr. V. v. 4. ex eodem libro συμφέρομαι reuocandum. Sophocles Philoct. v. 1084. 1085. ἀλλ' ἔμοι Καὶ θνήσκοντι (i. e. θανόντι) συνοίσει. Bene Scholiastes: σὺν ἔμοι ἔση. Cum Sophocleis compares Agathiae Epigr. LVIII. v. 3. 4. τὰ γὰρ κενὰ κύδεια φωτῶν Φυχαῖς οἰχομένων οὐ μάλα συμφέρεται.

V. 4. γλύψατ'. *sculpi curavit. Sic γραψάμενος Herodotus IV. c. 88. Ἀργεῖοι δέ σφρων εἰκόνας ποιησάμενοι, ἀνέθεσαν ἐς Δελφούς. Idem I. c. 31. f. ἐποιέ-ετο δὲ καὶ λέοντος εἰκόνα. ibid. c. 50. Plutarchus V. Alex. c. 40. εἰκόνας χαλκῆς ποιησάμενος τοῦ λέοντος καὶ τῶν κυνῶν, κ. τ. λ. Conf. Valckenar. ad Xenophont. Memor. p. 250.*

Ad Epigr. VIII. v. 2. ἕης. Vulgo ἴοις. Est haec ἔφετμη, non εὐχή.

V. 3. πολλᾶς. Moschus Idyll. IV. v. 28. δόμον κᾶτα πολλὸν ἐφοίτων.

Ad Epigr. XI. v. 6. ἄκικυσ. Vulgo ἄκικίς, quod graecum non est.

Ad Epigr. XVII. v. 8. ἐπίχειρα. V. L. Bos Ellips. Gr. p. 504.

V. 9. ζῶαν. Sic olim recte edebatur. Vulgo ζῶαν. V. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 1098.

Ad Epigr. XVIII. v. 4. μάν. Ex Cod. Vat. Vulgo μήν.

Ad Epigr. XIX. v. 3. ποτ'. Ex eodem libro. Vulgo πρὸς.

Ad Epigr. XX. v. 1. τῷ et ὠνήρ indidem pro vulg. τοῦ et ἀνήρ.

V. 4. ξυνέγραψεν. *scripsit de Hercule. Nam de Herculis imagine non cogitem. Insolens autem huius verbi vsus de poëta. Eadem constructione, sed, vt adsolet, de historico Strabo T. IV. p. 549. συγγράψας τὴν ἐπὶ Παρθυαίους στρατείαν αὐτοῦ. Conf. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 70.*

ADNOTATIONES

AD

B I O N E M.

Ad Idyll. I. v. 14. *θνάσκοντ'*. Interpres *morientem*. Imo *mortuum*, *θανόντα*, i. q. *οὐ ζῶοντα* v. 13. Sic Sophocles l. c. ad Theocr. Epigr. VII. v. 2. Abreschius ad Cattier. Gazophyl. p. 19.: „*τὰ ζῶντα et τὰ θνήσκοντα*, i. e. *animata et inanimata* in Paus. Eliac. I. p. 391., pro *θανόντα* et hinc *νεκρά*." Ita etiam *πίπτων* pro *πεσών*. Homerus II. X. v. 199. 200. *νεκύων* — *πιπτόντων*. Eademque est ratio aliorum participiorum temporis praesentis.

V. 36. *ἀνὰ πᾶν νάπος*. Feliciter hoc eruit Wakefieldius ex scriptura editionis Aldinae. In idem incidit Car. Gottl. Lenzius. V. Miscellan. Philolog. I. 2. p. 186. Vulgo *καὶ ἀνὰ πτόλιν*.

V. 61. *ἔμηνας*. Genuinum videtur Brunckii *ἐμήνας*, quod etiam Wakefieldius recepit. Antiphilus XXV. v. 2. *κῆν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μηνάμενος*.

V. 73. *Τοῖς*. F. *Ἰας*.

Ad Idyll. II. v. 7. Qui v. 11. *μειδιόων* praetulit Valckenarius, hîc quoque dare debebat *ἀσχαλόων* pro *ἀσχαλάων*. Sic Theocritus XXV. v. 236.

Ad Idyll. IV. v. 11. *Καὶ τόκα μοι*. Iacobsius: „Eleganter Ruhnck. *αὐτίκα μοι*.“ Vulgata genuina est. Homerus II. IX. v. 474 — 476.

*ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
καὶ τότε ἔγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
ρήξας ἐξῆλθον.*

Virgilius Georg. I. v. 202. 203.

si brachia forte remisit,

Atque illum in praecipit pronus alveus amni.

Ad VII. v. 2. Homer. Hymn. in Mercur. v. 108.

*σὺν δ' ἐφόρει ξυλὰ πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέ-
χνην.*

V. 4. *ἀναλθία*. Significatione actius, quam Lexicographi neglexerunt.

Ad IX. v. 1. *πάντα λόγον* i. q. *ἐπὶ παντὶ λόγῳ* s. *ἐκ παντὸς λόγου*, vt *πρόφασιν* dicitur pro *ἐκ προφάσεως*, *ἐπὶ προφάσει*. Sic Euripides Hec. v. 885. 886. *καλεῖ σ' ἄνασσα δὴ ποτ' Ἰλίου Ἐκάβη σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος*.

V. 2. *Μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω*. Ex emendatione Valckenarii pro vulg. *Μηδέ τι πάντ' ἄλλου*.

Ad X. v. 1. *Μοῖσας*. Vulgo *Μοίσας*. V. Brunck. ad Epigr. adesp. CCCXXVII. v. 2. et Wolf. ad Hesiodi Theogon. v. 60.

Ad XI. v. 1. αἰῆς. Ita Codices pro vulg. αἰέν.
Aristophanes Lysistr. v. 1267. φιλία τ' αἰῆς εὐπορος
εἶη. [Vulgo φιλία δ' α. ε. ε.]

Ad XII. v. 2. ψιθυρίσδων. Al. ψιθυρίσδω.

Ad XIII. v. 1. ἐπεὶ. Vulgo ἐπήν.

Ad XV. v. 8. 9. Haec sic dedit Wakefieldius:

*X' ὥπως ἐν κώραις Λυκουηδίσιν, ἄβρα λέγοισα,
Κήλησε τὸν ἄπλατον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.*

V. 14. Idem: φέρων δυσδαίμον' Ἄρηα.

V. 24. Idem dedit scripturam a Lennepio commen-
datam.

Ad XVI. v. 8. συνέρασθαι. Vulgo συνερᾶσθαι.

ADNOTATIONES

AD

M O S C H V M.

Ad Idyll. I. v. 1. τὸν "Ἐρωτα τὸν υἱέα Valckenarius minus recte, opinor, iungit sequentibus *Εἴ τις εἶδεν*. Iungenda, ni fallor, verbo *ἐβώστρει*. *clamando quae- rebat*. Similiter Euripides Phoeniss. v. 1161. 1162. βούῃ Πῦρ καὶ δικέλλας. quod Valckenarius recte interpretatur *clamando petit*. Post *ἐβώστρει* subaudi *λέγουσα τάδε*. Homerus Il. IX. v. 252. sqq.

ὦ πέπον, ἧ μὲν σοῦγε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
δώσουσ', — — — — —

vbi Schol. ad τέκνον ἐμόν. Σημειοῦνται τινες, ὅτι παρτίται τὸ τάδε λέγων.

V. 3. *Δραπετίδας*. Schneidero deminutivum videtur. Malim inter ea nomina referre, quae patronymicorum formam, non item vim, habent: cuiusmodi est *ἵππα- λίδας* Theocr. XXIV. v. 127. Eiusdem commatis est

προσαγωγίδης, de quo v. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 455. et *πολυχαρίδης*, de quo v. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 205.

V. 15. *ἐμπεπύκασται*. Moschi auctoritas Schneiderum in rectam viam ducere poterat.

V. 22. *δ' ἐνι αὐτῷ*. Sic Codex. Vulgo *δέ οἱ αὐτῷ*, ad quod neminem offendisse miror. Alterum vtrum enim, aut *οἷ*, aut *αὐτῷ*, non ambo pronomina, poni oportebat.

V. 29. *Μήτι*. Valckenarius: „Praeferrem cum Brunckio *μή τυ* [imo *μή τὺ*] *θίγης*.“ Nullus hic locus pronomini *τύ*: vulgataque scriptura optime habet. Thomas Mag. p. 662. — *παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς, οὔτις καὶ μήτις, ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, καὶ οὔτι καὶ μήτι, ἐπὶ οὐδετέρου. τί* enim h. l. accusatiuus est, quem regit *θίγης*.

Ad Idyll. II. v. 32. *κέρσαι*. Vulgo *κέρσοι*. Similiter in Dionysii Halic. Antiquit. Rom. T. II. p. 1199. pro *νοήσοι* scribendum *νοήσαι* s. *νοήσειε*.

V. 39. *Ἐννοσιγαίου*. Recte habet, nec debebat probari Teucheri coniectura *Ἐννοσίγαιος*. Infra IV. v. 8. *Δύσμορος, ἦτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέγος ἦλθον*. Sophocles Aiac. v. 490. 491. *ἐπεὶ Τὸ σὸν λέγος ξυνῆλθον*.

V. 41. *Ἡ τέ οἱ αἵματος ἔσκειν*. Herodes Attic. Epigr. v. 28. *πλὴν ὃ κεν αἵματος ἦσι*.

V. 47. *κυανῆ*. Vulgo *κυανῆ*. Anacreon XXIX. v. 11. *κυανωτέρη*.

V. 50. *Θεείη*. Bion VL v. 9. *Θεήϊα ἔργα*. Proclus Hymn. IV. v. 16. *ψυχὴν — Θεείην*.

V. 60. F. *Ταρσὰ δ' ἀναπλώσας, ὡσεὶ τέ τις* —. Formā *ταρσὰ* vtuntur Leontius Epigr. V. v. 3. Nonnus Dionys. XXVIII. p. 736. v. 28. Wechel.

V. 82. *οὐδὲ μὲν οἶος*. scil. *ἔστι*.

V. 86. *ὑπόγλαυκ' ἔσκε*. In has voces diremi antiquam librorum scripturam *ὑπογλαύκεσκε*, pro qua alii dederunt *ὑπογλαύσεσκε* s. *ὑπογλαύσσεσκε*.

V. 98. *ἀνηπύοντος*. V. Meletem. Crit. I. p. 125. *)

V. 104. *οἶά τε νῆϋς*. Genuina haec scriptura. Wakefieldius: „Ita de nostra virgine Achilles Tatius, I. 1. *ἡ δὲ δεικνὴν ἐπεκαθῆτο τῷ ταυρῷ πλεουσης ΝΗ-ΟΣ.*“ Artemidorus II. c. 12. *Ἔοικε γὰρ [ὁ ταῦρος] τῷ ἰσιῶ καὶ τῇ καταρτίῳ τῆς νεῶς ὅλης διὰ τὰς βύρσας καὶ τὰ κέρατα*. Reiffius ad h. l.: „Vetustissima est comparatio *tauri* cum *naue*. Et multae gentes eodem vocabulo *taurum* et *nauem* designant. Hanc comparationem tangit Moschus quoque Idyll. II. v. 102.“

V. 109. *ἀνεπίλνατο*. Heynius ad Homer. II. T. V. p. 431.: „*ἀνεπήλατο* praeclare restituunt viri docti Moscho II, 109. pro *ἀνεπίλνατο*.“ Aduertit tamen animum scriptura editionis Iuntinae, *ἀνεπίλνατο*. Num hoc genuinum est, vertendum *subsiliebat*? Simplex quidem, significatu, vt videtur, *saliendi*, reperias in Manethon. Apotelesm. VI. v. 444. *πιδναμένους τε νέφρῃσιν*. Quamquam Doruillius ad Chariton. p. 667. de

hoc loco : „ignorabilis est vox *πίδναμαι*. — — legendum igitur puto : *πιλναμένους τε νέφεσσιν*.“

V. 110. *ἔθειλ'*. Vulgo *θέλειν*. Vltitur Moschus cum ceteris Epicis forma trisyllaba. Eustathius ad Homer. II. p. 800. 28. Rom. *Σημείωσαι δέ, ὅτι τὸ ἐθέλω, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη, οὐ μόνον παρὰ τῷ ποιητῇ τρισυλλάβως προφέρεται ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τὸ πλεόν μετὰ τοῦ ε, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται.*

V. 115. *ἔστιχόωντο*. Valckenarius : „Sic Scaliger emendauit ab Aldo vulgatum *ἀντεχόωντο*.“ Wakefieldius dedit *ἀμφεχέοντο*, his adscriptis : „Nobis placet tentamen proprium, corruptelae vestigiis fidelius insistens.“ Pressius etiam insistet *ἄντ' ἐχέοντο*.

V. 125. *ῶμοισι*. Corrigo *οὔροισι*. V. quae monui ad Moschum Mansonis p. 234. s.

V. 128. *ἀλίρροος*. Valckenarius ad Euripid. Hippol. p. 291. b. D. : „Litora, ad quae se fluctus allidentes sonitum edunt, v. 1005. *ἀλιρρόθους* vocat *ἀκτάς* neque *ἀλίρροος*, sed *ἀκτὴ τις ἀλιρρόθος* scripsisse Moschus in Europa videtur v. 128.“ In ordinem deinde hanc coniecturam Vir Summus recepit. Mihi vulgata scriptura satis commoda videtur. *Ἀλίρροος* enim h. l. passivè dicitur, vt passim *περίρροος*. Sic Herodotus I. c. 174. *ἰούσης τε πάσης τῆς Κνιδίης, πλὴν ὑλίγης, περιρρόου*.

V. 140. *Ἥ τύχα καί*. Adde exemplis Meleom. Crit.

I. p. 131. congestis. Conf. Iacobs. ad Anthol. Graec. I. 1. p. 29.

V. 153. ἀνέηκε. Vulgo ἐνέηκε. V. Clark. ad Homer. Odys. II. v. 185. Heyn. ad Il. T. V. p. 87. 143. et 689. quo vltimo loco aliud exemplum commutationis illorum verborum reperitur.

V. 160. ἔντυον. Vulgo ἔντυνον, quod nollem Clarius ad Homer. Il. V. v. 720. probasset. V. Brunckius ad Epigr. adesp. LXXX. v. 5. (Lectio. et Emendat. p. 263.) ad Aeschyl. Pers. v. 770. ad Apollon. Rhod. IV. v. 1130. vbi obiter de nostro loco; denique ad Theognid. v. 198. Itaque vehementer miror, cum ἔντυον, vt decebat, Mansonis editio vulgasset, nuper id pro errore typhotetae habitum esse. Audiamus Wakefieldium: „Sustuli, inquit, metricum opprobrium criticorum εντυνον: prout dudum correxeram epig. incert. LXXX. Brunck. anal. vbi verum vidit editor; vt mireris eum in Moscho mendam foedissimam reliquisse.“

Ad Idyll. III. v. 9. Ἀδόνες. Infra v. 47. Ἀδονίδες. Neutram formam Lexica nostra habent.

V. 49. ὑπεφώνευν. Al. ὑποφώνευν.

V. 50. ὄρνιθες. Gallinae. V. Theocrit. XXII. v. 72. 73. Statyllius Flaccus II. v. 2. θυσίην ὄρνιν ὑποσχόμενος, pro quo v. 5. οὐκ ἔτι σοι θύσω τὸν ἀλέκτορα. Conf. Brunck. ad Aristophan. Av. v. 102. — ὑμεῖς dedi pro ἡμεῖς.

V. 60. *περὶ σεῖο*. Conf. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 351.

V. 70. *Τὸ*. Valckenarius ex Brodaeī coniectura *Τῷ*. Non opus. Longus p. 86. Villois. *Ταῦτα μυθολογήσαντα τὸν Δάφνιν, οὐδέκα μόνον φιλήματα, ἀλλὰ πάνυ πολλὰ κατεφίλησεν ἢ Χλόη*. — *Πρῶαν*, et v. 72. *πρᾶν, olim*. Glossar. Labbaei p. 163. b. *Πρῶην*, — *Olim, Aute*. Herodotus I. c. 82. extr. *κομῶντες πρὸ τούτου*. quem locum excerpens Eustathius ad Homer. II. p. 165. 19. Rom. *κομῶντες πρῶην*.

V. 75. F. *Πᾶσαν δὲ πλήσαι φωνᾶς ἄλα*.

V. 94. 95. F. *Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα βωκολιασταῖς Ἐκ Μοισᾶν: vt iungantur τελέθει ἐκ Μοισᾶν*.

V. 116. F. *φάρμακον εἶλκες*. In idem Wakefieldium incidisse video.

V. 125. Malim *ὥς κέ σ' ἴδοιμι*.

V. 128. 129. Dedi emendationem Brunckii. Al. *Αἰτναίαισιν* — *Ἄϊόσι*. Pro hac voce in Cod. legitur *ἄγγεσι*, vnde facile fuit genuinam scripturam elicere. V. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 208. et ad Tryphiodor. v. 537.

Ad Idyll. IV. v. 27. *τόκον*. Sic Cod. Vulgo *τέκος*: „quam dictionem pro *liberis* ecquis vnquam legit?“ *Wakefieldius*. *τέκος, filius aut filia: τόκος, proles*, etiam vi collectiua, vt hoc loco.

V. 65. Ἡ οὐχ. Al. Οὐχ.

V. 67. Fortasse nihil nouandum. Interpretet: *qui calculator assideat nostris lamentis.*

V. 76. ὁμόσση. Sic olim edebatur: recte. Vim haec voti habent, non item formam. Conf. not. ad Theocr. Idyll. XVII. v. 137.

V. 77. χειριότερον. i. e. ἥττον, minus. — ἦσι pro ξμαῖς, quo sensu hoc pronomen Apollonio Rhodio passim restituendum. v. II. 226. et 776. coll. Brunck. in Append. p. 224. Verissime Heynius ad Homer. II. T. I. p. 185.

V. 88. οἶος. Valckenarius ex coniectura *υἱός.*

V. 91. διὰ γλυκὺν — ὕπνον. Idyll. II. v. 23. κνώσσοσαν. Homerus II. VIII. v. 510. διὰ νύκτα. nihil aliud quam *noctu.* Theognis v. 680. Brunck. *νύκτα διὰ δνοφερήν.*

V. 93. ἔρδη. Vulgo ἔρδοι.

V. 117. προτέρην. F. κρατερήν, quod etiam Iacobio placuit. Herodot. de Vita Homeri p. 753. 97. Δεινὴ γὰρ μετ' ὄπις ξενίου Διός.

Ad Idyll. V. v. 7. χ' ἄ. Vulgo τάχα, duabus vltimis litteris praecedentis vocabuli male iteratis. Certam emendationem, si satis commemini, ante multos annos praestantissimus Reizius in scholis publicis prodidit.

V. 10. ἰχθύς. Vulgo ἰχθυῖς: perperam. Sic passim legas, etiam in castigatissimis editionibus, ἰχθυῖν, ὄφρυῖν, etc.

V. 13. τὸν ἄγριον. Rarior hic vocis vsus, neque probatus Grammaticis. Ammonius p. 3. Valcken. Ἄγριος καὶ Ἀγρεῖος διαφέρει. Ἄγριος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ὠμός· Ἀγρεῖος δὲ ὁ ἀγροῖκος.

